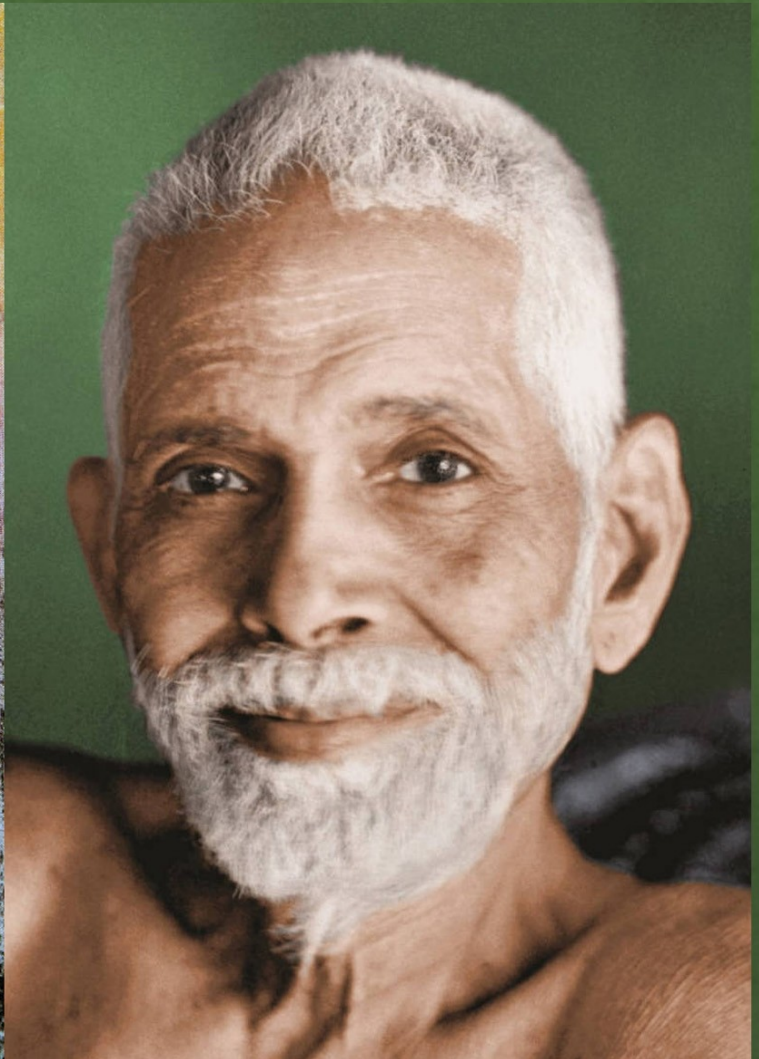

AZ ÖNVALÓ KEGYELME

AZ ÖNVALÓ kEGYelme.

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék.....	3
Élőhang.....	3
A kegyelem elnyerése az álomban.....	8
AZ ének ÉNeke.....	9
Csend-élet.....	10
A szabadság ára, avagy merre van a tudás fája?.....	11
A pszichózis spirituális lélektana.....	17
A Mester.....	21
Az EGYetlen LÉT végtelen EGY-SZERűsÉGe.....	25
ITT-HON a Csend-BENN.....	28
Út az Üdv-ŐS-ÉGhez.....	31
Legyen meg a Te akaratod.....	37
Az ÉN-VALÓ vonzásában.....	41
VégtelenSZER.....	48
A VALÓ eljövétel.....	49
ÁLom és ÉBERsÉG.....	54
Óceán a cseppben.....	59
A kereszt szabadító KEGYelme.....	61
Van és VAGYok.....	64
EGYSzerűsÉG.....	65
A keresés vÉGe.....	66
Álom az álomban.....	67
NAP-születés.....	68
A halál valódi jelentése.....	69
A megszabadulás.....	71
A kiadványról.....	76

Élőhang

Évekkel ezelőtt nem tulajdonítottam nagy jelentőséget az álmoknak, és azon tudattartalmaknak, melyek az álom állapotában megjelennek bennünk. Lassanként azonban Önvalónk rávezetett arra, hogy álom és álom között hatalmas különbség van. Léteznek ugyanis olyan álmok, melyek az ébrenléti tudatosság egyenes folyományaként tekinthetők és olyanok, melyek kiemelt jelentőségűek, és meghatározó jelentőségűek egész emberi létezésünket tekintve. Önvalónkban folyamatosan változó tudatállapotok váltogatják egymást, a Felébredett, a Dnyáni azonban teljesen és tökéletesen tudatos erre, pusztán csak éber tanúja annak ami az ébrenlét, az álom és a mélyalvás állapotában történik a testtel és a hozzá kötődő mindennemű aspektusával a megnyilvánult létezésnek. Sri Ramana Maharsi, aki az isteni KEGYelem által igen fiatalon elérte a dnyánát, tanításaiban világossá tette, a tudatállapotok, ezen belül az álom jelentőségét. Bár a Dnyáni számára az individuális létezés egésze álomszerű, mivel EGYedül az Önvaló VALÓ a számára, és ő EGY vele, mégis van különbség álom és álom között, mivel a tudati valóságon belül, bizonyos álmok kiemelt fontossággal bírhatnak az életünkben.

Életemben mindeddig két meghatározóan fontos álmot tapasztalhattam, melyek által megérthettem, hogy az emberi tudatosságon belül, az EGYetlen VALÓ az álomban is képes kinyilvánítani olyan tudattartalmakat, konkrét emberi létezésem meghatározó üzenetet, melyek az ébrenléti tudatossággal egyenértékűek. Jó pár évvel ezelőtt, egy álmomban, szimbólumokba csomagolva előre megtudtam, földi Édesapám halálát. Az álom annyira mély és önmagáért beszélő volt, hogy idő kellett, mire felfogtam, hogy mit is rejtenek a szimbólumok, amelyek később elkezdtek valósággá válni az életemben. Olyan mértékben nyilvánultak meg a bennük foglalt képek, hogy az ébrenléti tudatosságban, átélve az egyre elkerülhetetlenebb halál felé vezető családi drámát, egyre inkább próbáltam tagadni, az álmomban kapott, pontosan előrejelzett történés valóságtartalmát. Egyre azt ismételtettem magamban, hogy az csak egy álom, és bizonyosan csak egy rossz álom az egész. Mindeközben ez a rossz álom valósággá vált, természetesen később érthettem csak meg, hogy ez nem pusztán egy álom volt, hanem a családi drámánk mellett kozmikus üzeneteket is hordozott magában. Egyszerre szólt a makro- és a mikrokozmoszomnak, amint azt a halált követő években bebizonyosodott.

Itt, eme bevezető keretei között ennél mélyebben nem szándékszem erről az álomról írni, mert nem ez a lényeges. Sokkal fontosabb, hogy ez által érthettem meg, hogy az emberi lény által tapasztalt tudati valóság, valójában egyetlen összefüggő tudatmezőt képez az isteni VALÓ EGYségéből tekintve, s így az álom is ugyanúgy a valóság egy tudattere a nem-tudás, a májja világában, amint az ébrenléti valóság ugyanúgy álomszerű az Örök Éberség, a *dnyána* valóságából tekintve. A fent említett álomról még annyit, hogy azóta meghatározó jelentősége van az életemre, a benne foglaltak ugyanis egy részben teljesen konkrét eseményekként játszódtak le Édesapám testének a halálához vezetve, más részük pedig a jövő kozmikus karakterének az ívét vázolták fel, mely napjaink történéseinek a jellegében is megnyilvánulnak mindazóta. „*Anyám az álmok nem hazudnak*” – írta Petőfi Sándor a „Jövendölés” című versében. Önvalónk, mennyei Atyánk nem ígért könnyű álmot a számomra, de feltárta nekem, a tudati valóság tudatállapotokat illető, addig rejtett valóságának egy fontos aspektusát. Pár hónappal ezelőtt, egy háború kitörésének éjszakáján ismét meghatározó álomban volt részem, ez alkalommal azonban már tisztában voltam, annak valóságos voltával, ha még annak jelentőségével nem teljesen, hiszen ez az időben tud csak kibontakozni, így csak most tudok erről érdemben beszélni.

Írásaimban igyekszem kerülni mindennemű személyességet, mely feleslegesen emberi személyemre irányíthatná figyelmet, elterelve ezáltal azt lényegi dolgokról. Ám jelen esetben az egyéni megtapasztalás kivonhatatlan részét képezi eme írásgyűjtemény lényegi mondanivalójának, mivel eme személyes tanúságtétel, a velem történekről egyben azon embertársaimnak szánt megerősítés szándékával íródott, akik hasonló spirituális ösvényeken járnak, a Legvégsőt kutatva, az Önvaló feltárulkozását vágyva saját személyességükben. Még pontosabban fogalmazva, eme sorok azon tudatoknak, lelkeknek íródnak, akik a Felébredés, az Önvalóban való végleges és visszavonhatatlan megállapodást tűzték ki életük céljának. Tisztában vagyok azzal, hogy mindez csak és kizárólag Isten kEGYelme által lehetséges, amint azzal is, hogy már az erre való törekvés, a felébredés vágya is a – paradox módon – örökké éber VALÓNk, Isten megnyilvánulása, egy-egy konkrét emberi élettörténetben, spirituális útban, és az abban történő révbeérésben. Eme sorok írója tehát arra hivatott, hogy megerősítése lehessen mindazoknak, akik hasonló törekvéssel rendelkeznek, és megtapasztalásaik, felismeréseik és átéléseik révén már részesülhettek az isteni kEGYelem által, meghatározó szellemi és lelki felismerésekben és bizonyosságokban. Ugyanakkor azoknak is szól, akik – bár még nem feltétlenül juthattak el bizonyos lényegi megtapasztalásokhoz – de lelkük mélyén már érzik, hogy egyre közelebb kerülnek a saját útjukon ezekhez, s mindezt már nem ego-énjük érdekéért fogják fel, hanem az EGYetlen VALÓ munkálkodásaként, emberi törekvésük mögött.

A helyes szempont elnyerése, nagyon fontos és kijózanító lehet, a szellemi törekvő útján. Annak a felismerése, hogy *Isten az EGYetlen VALÓ és cselekvő*, így minden érdem MAGunkban, LÉNY-EGünként JELEN-VALÓ ÉN-ÖN-VALÓNkat illet, már maga a kEGYelem, mert megszabadít minket sok, ego-énünkhöz tapadó tévképzettől, melyek a különböző spirituális utakon járó emberi lények jellemző „gyermekbetegségeiként” vannak általában jelen. Amikor még ugyanis a szellemi ösvényünket járva, bárminemű felismerést, előrehaladást, VALÓNkban történő elmélyülést és azok gyümölcseit emberi érdemként látunk, addig eme „gyermekbetegségek” még gyógyítót és gyógyszerzt igényelhetnek, mely igazából csak az EGYetlen gyÓgyítÓNk, azaz Önvalónk kijózanító vezetése által válhat nyilvánvalóvá életünkben. Természetesen eme sorok írója is átesett számtalan ilyen „gyermekbetegségen”, és jelenleg sem tekint emberi személyére úgy, hogy az ebből való „kigyógyulás” egyéni, személyes érdeme lenne. Nem tekintem magam sem Felébredett tudatnak, sem Bölcsnek, mert ugyan kinek is kellene kire tekintenie eképpen? „*Ki vagyok én, aki önmagam ennek vagy annak tekintem?*” A Bhagavan Sri Ramana Maharshival való találkozásom, eme kérdésnek is hihetetlen jelentőséget és mélységet adott, minden tekintetben.

Most pedig áttérnék a második álom lényegére, melyben tulajdonképpen találkozhattam az önMAGunk Mesterként, Guruként személyemnek megnyilvánító Önvalónkkal. *Bhagavan Sri Ramana Maharsiként ugyanis a lehető legvalóságosabban, eme álmomban megjelent a Mester, a Guru, és szimbolikus, valamint szavakon túli tanításban, ezen túlmenően pedig kEGYelemben részesített.* A kEGYelem elnyerésének bensőséges mivolta – bár mindennél valóságosabb tapasztalás volt, és ma is JELEN-VALÓSág a számomra – azonban konkrét emberi életemet tekintve időt igényelt, hogy a maga felmérhetetlen jelentőségében felfogható lehessen. Leegyszerűsítve, az álom mindennél valóságosabb valóságának, az emberi személyben kibontakozó következményeit, még nem tudhatjuk akkor, amikor ez megtörténik velünk felbecsülni sem, nemhogy átérezni a maga teljességében. Ehhez idő kell, mivel ez a kEGYelemteljes Bölcsesség és Szeretet olyan elementáris módon képes hatást gyakorolni életünkben, melynek VALÓdi átformáló, tisztító, tanító, vezető és belátással, békességgel, belső bizonyossággal megajándékozó működéséhez idő szükséges, az adott emberi karakter, sorspálya stb. függvényében. Magáról a konkrét álomról most nem szólnék itt,

mivel nem ennek személyemet illető részleteit szeretném megosztani, hanem arról tenni tanúságot, az erre fogékony lelkeknek, hogy Önvalónk, Isten képes álmunkban is, a lehető legvalóságosabb VALÓként megnyilvánulni, konkrét formát öltve, ama Mesterünként, aki már – akár évek óta – jelen van életünkben, a tanításaival, szellemi és lelki JELEN-VALÓságával, egyre nagyobb vonzást gerjesztve bennünk Önvalónk, azaz EGYetlen igaz VALÓNK, a MAGunkban MAGunkként JELEN-LÉVŐ Isten „felé”.

Eme írásgyűjtemény egy fejezetében külön foglalkozom azzal, hogy hogyan juthattam el Bhagavan Sri Ramana Maharsi tanításaihoz, és hogy milyen jelentőséggel bírtak, bírnak szellemi utam tekintetében. Ami a sorokat íratja velem, az a boldog bizonyosság belső szüntelenül jelenlévő érzése, hogy egyrészt a *bhakta* mély, szeretetteljes háláját nyilvánítsam ki Önvalónk, s az általa és benne megnyilvánuló Mester, Guru felé, másrészt a *denyánára* való szellemi törekvő őszinte, mély hódolata, a Szellem mérhetetlen MAGossÁGai iránt, melyek Önvalónk, Isten MAGnyilvánulásai a tudati létezés minden tekintetét, jellegét, valóságát magába foglalva. Eme rövid könyvben elsősorban nem tanítások kifejtésével foglalkozom, hanem a Mester felé igyekszem irányítani minden érdeklődő figyelmét, a gÚRu felé, aki számtalan név és forma által nyilvánította meg önMAGát, önMAGunk LÉNY-EGét az emberi tört-ÉN-elemben. Így *Jézus Krisztus és Ramana Maharsi lényegi EGYségére is megpróbálok rávilágítani*, illetve olyan EGYetemes szempontokra, melyek nem megfelelő értelmezései, sokakban kételyeket, belső konfliktusokat táplálnak, holott az Önvaló kEGYelméből kapott bizonyosság és értés által nyilvánvalóvá válhat, minden őszintén törekvő emberi tudat számára, hogy **Mester, gÚRu CSAK EGY VAN**, s azt bárhogyan is nevezzük, túl van a nevek és formák világán, bár abban is megnyilvánítja magát, konkrét nevek és formák által.

Egy keresztény azt vallja, hogy csak Jézus Krisztus által juthatunk az Atyához, egy muszlim azt, hogy csak Allah üdvözíthet, és még sorolhatnánk az egyéb vallási megközelítéseket. Mindenkinek igaza van, abszolút értelemben azonban nincs igaza senkinek sem. Az Igazság ugyanis nem birtokolható szétaprózva, részletekként, s a részletek üvegcserepeit egymás ellen használva fel. Bár az Igazság ott ragyog minden létezés mögött, s abban részben kifejeződve, emberként senki sem birtokolhatja az Igazságot, mert *az Igazság ott kezdődik, ahol az emberi egó birtoklási vágya megszűnik, feloszlik, isten VALÓságában szertefoszlik, a hamis-énünk délibáb jellege pedig Önvalónkban nyilvánvalóvá lesz*. Ezért az Igazság nem elmondható, nem birtokolható, pusztán szimbólumokban tükröződve lehet jelen az emberi létezésben, illetve a minden létezés alapját képező Csendként és CSEND-BENN, a Felébredett tudatok örök tanúságtételeként, békességként, bölcsességként, szeretetként, üdvösségként és kettősség nélküli, kondicionálatlan Boldogságként.

A gÚRu, a MesTER kEGYelme felbecsülhetetlen az egyéni, személyes törekvőnek. Ekkor érthetjük meg, hogy a VALÓ, a testektől függetlenül is örökké és változatlanul ugyanAZ, hogy Jézus Krisztus, Buddha, Sri Ramana Maharsi és Isten összes szentje, végső soron pedig minden Lélek: örökkön örökké él, és ha testben nem is tapasztalhatjuk már egy adott korban a JELEN-LÉTüket, ám EGYetlen igaz VALÓNkként, ÖnVALÓNkként, a kiapadhatatlan és örökké JELEN-VALÓ kEGYelem megnyilvánulásaiként mindennél valóságosabban találkozhatunk velük, Belső Szobánkban, Isten templomában: a Szívünkben. Amint a Szív az Önvaló szÉKhelye, úgy ÖnVALÓNk önMAGát, mint örök Mestert, különböző formákban képes megjeleníteni, mind az úgynevezett belső mind az úgynevezett külső valóságban. Természetesen felmerülhet a kérdés, hogy mindez nem-e ugyanúgy az individuális elme műve-e, nem a káprázat, az érzékcsalódás része, hisz bárki találkozhat így Jézussal, Buddhával vagy egyéb prófétákkal, szentekkel, Istennel?

E kérdés nagyon is jogos, és érdemben kell foglalkozzunk vele. Hiszen a vallási fanatikusok is hasonló élményekre tapasztalatokra, találkozásokra szoktak hivatkozni, még akkor is, ha a „fát a gyümölcseről” elv alapján, jól megkülönböztethető, sokszor egy avatatlan szemlélőnek is, hogy az illető talán csak a hamis-énje egy kivetülésével, annak egy megjelenésével találkozott, s az ösztönözte vagy ösztönzi különböző igencsak kétes cselekedetekre. Többször majd mindenki igyekszik a saját megtapasztalásait abszolutizálni, ez is az egó-én sajátossága, így ezen a módon értelmetlen is az emberek között folytatott vita, amit például bizonyos spirituális élmények, egymással való „versenyeztetését” illeti. *Hogyan tudhatjuk tehát meg, minden kétséget kizáró bizonyossággal, hogy nem csak a teremtő emberi képzelet, saját ösztön és vágyvilágunk, tudatalattink játszik-e velünk álmvilágunkban testet öltve, hanem az emberi személyességünket meghaladó, annak Forrását képezŐ VALÓ, Önvalónk nyilvánítja ki, például egy álm formájában önMAGát, mint tanítás, tanító, sorsformáló megtapasztalás, Mester, gÚRu?*

Erre nagyon egyszerű a válasz: **„Fát a gyümölcseről ismeritek meg.”** Az egó-én gyümölcssei ugyanis mindig minőségileg különböznek, az ÖrökkéVALÓ szellemi-lelki, kEGYelmi ajándékaitól. Az önámítás, az önhipnózis, az örület, az önszuggesztió látszólag belső víziókként megjelenve előbb utóbb testet öltetni igyekszik az egyéni létezésben, és ekkor, menthetetlenül „gyümölcsöket” terem. Bár hatalmas mentális és lelki energiák szabadulhatnak fel, ilyen látszólagosan „isteni látomásoknak, isteni üzeneteknek stb.” mondott, ám a hamis-énből fakadó megnyilvánulások következtében, és az ilyen „gyümölcsök” akár tömegeket is képesek lehetnek majd befolyásolni, akár hamis vallási-spirituális irányzatokat és egyéb látványos mozgalmakat teremtve, ám előbb-utóbb nyilvánvalóvá válik, a krisztusi bölcsesség örök mércéjére téve, hogy milyen is ama bizonyos fa, mely termi őket? Magyarán az egó-énből fakadó szellemi-lelki „gyümölcsök” törvényszerűen lelepleződésre, pusztulásra vannak ítélve, olykor magukkal rántva másokat is, akik belőlük fogyasztottak. Ezzel ellentétben azonban azon gyümölcsök, melyek az Önvaló tiszta megnyilvánulásként, inspirációjaként és munkálkodásként jelennek meg, egy-egy konkrét emberi életben, azok jól megkülönböztethetőek az avatott szemek számára, a hamis-én „gyümölcsseitől”.

A fentiek azonban még mindig egyfajta „külső objektív valóságot” igényelnek, a gyümölcs ellenőrizhetőségét illetően. Ami azonban ennél sokkal közvetlenebb, és *nem arról szól, hogy másoknak bizonygassunk bármit is, bármilyen belső kényszertől hajtva*, ami még mindig az emberi egó-én, a hamis-én saját dicsőségkeresése lenne, az az egyéni tapasztalásban megjelenő, csak és kizárólag egyedileg megtapasztalható, minden emberi egószerűségeen túlmutató bensőséges megtapasztalása és megtapasztalhatósága az isteni kEGYelemnek, mely megtapasztalás nem foglalható szavakba, képekbe, szimbólumokba sem, ám az emberi lélek számára olyan, mint a hazaérkezés, a révbeérés, a teljes elnyugvás, a kettősség világát meghaladó, kondicionálatlan boldogságban VALÓ elmerülés, azzal való EGYesülés. Az emberi Lélek érzi, hogy találkozott önMAGa VALÓ, igaz, természetén túli VALÓjával, a **LÉLEK**kel, az ÖnVALÓval, **Istennel**. Ez, ha álomban is történik meg, mindennél valóságosabban fog tűndökölni, az emberi tudatállapotok egészében.

Ez az a megtapasztalás, mely kitörölhetetlen nyomot hagy, és folyamatos hatást gyakorol a további létezésben. Természetesen egy ilyen megtapasztalás, vagy akár a kEGYelem álomban történő elnyerése, még nem jelenti automatikusan azt, hogy az egyéni lélek felébred, teljesen és tökéletesen EGGYé válik Istennel. A kEGYelem azonban az előszobája a felébredésnek, az üdvösség elnyerésének, és hogy életünk további részében mindez majd miként és hogy következik be, az nem

az emberi személyességünk dolga, annak kifürkészése nem emberi énünk feladata. Nem feladata senkinek, ez Isten ajándéka, és Isten tudja, hogy hogyan vezessen tovább bennünket, a kEGYelem által, amennyiben – természetesen – ebben emberi személyünk, emberségünk „partner szeretne lenni”. ÖnVALÓnk ugyanis nem kényszeríti egyetlen emberi részre sem a kEGYelmet, sem az üdvösséget. Igazából mind a kEGYelem, mind a Lét-Tudat-Boldogság üdvössége, soha sincs az emberi lényen kívül, akárcsak Isten sem. A kEGYelem mindenkor JELEN-VALÓ az emberi lélek Forrásában, Istenben, ÖnVALÓnkban, mellyel emberi létezésünk, lényegünket tekintve, minden elkülönültségünk látszata ellenére: EGY.

Emberi létezésünk, saját életünk, tudatunk és lelkünk fokozatos üdvösségre jutásának a megtapasztalása tehát az, ami a valódi kEGYelem elnyerésének a bizonyítéka, túl az emberi tudatosságban megtapasztalt, egyedi kEGYelem, és egyéb Isten-élmények, megtapasztalások belső valóságosságán túl. Ezt minden emberi lélek *tudja és érzi egyszerre*. **A valódi kEGYelem megtapasztalása, kitörölhetetlen az emberi szívben és lélekben.** Teljesen és jól elkülöníthető minden emberi egó-szerűségtől, minden mozzanatától a hamis énnel, amely képes megtéveszteni mindaddig bennünket, míg a valódi FÉNY, fel nem tárja önMAGát önMAGunk belső szobájában: Szívünkben.

Álljanak hát itt eme sorok minden, isteni bizonyosság felé törekvő embertársam számára, aki keresi, vagy már megtalálta önMAGában, önMAGa elidegeníthetetlen VALÓjaként az örök gÚRut, Mestert, és Önvalónk, Isten által megkapta Szívében a kEGYelmet. Álljanak itt e sorok azoknak is, akik még nem ismerték fel, hogy mindez bennük van, mindig bennük volt, de már egyre inkább sejtik, érzik, hogy keresésük „befelé” fordulva kell folytatódjon, a VALÓ megtalálásához vezetően.

A kEGYelem létezik, számtalan formában képes megnyilvánulni életünkben. Ennek elnyerése Isten ajándéka, nem emberi érdem, ám senki se gondolja, hogy az aki már megtapasztalta, elnyerhette, jobb vagy értékesebb tőle, Isten-VALÓnk számára. Ez csak az egó-elme képzelete, melynek hamissága a kEGYelem által foszlik semmivé életünkben. **ÖnVALÓnkban minden létező, minden Lélek EGYaránt értékes, EGY-SZERre szeretve VAN, a SZER örök, Isteni mértékében.** Ezért mások tanúságtétele erőt kell adjon mindannyiunknak, hogy a LÉT örök Forrása létezik, van, megtalálható, és az isteni kEGYelem által önMAGát, önMAGunkban, önMAGa által felfedni képes, a számunkra rendelt időben és módon: ÖnVALÓnk SZÍVében.

Legyen áldott mind-ÉN-KI, a kEGYelem kiapadhatatlan isteni SZER-tüzének örök, Lélekként lobogó tüzében, s üdvösséggé ragyogó FÉNYÉBENN!

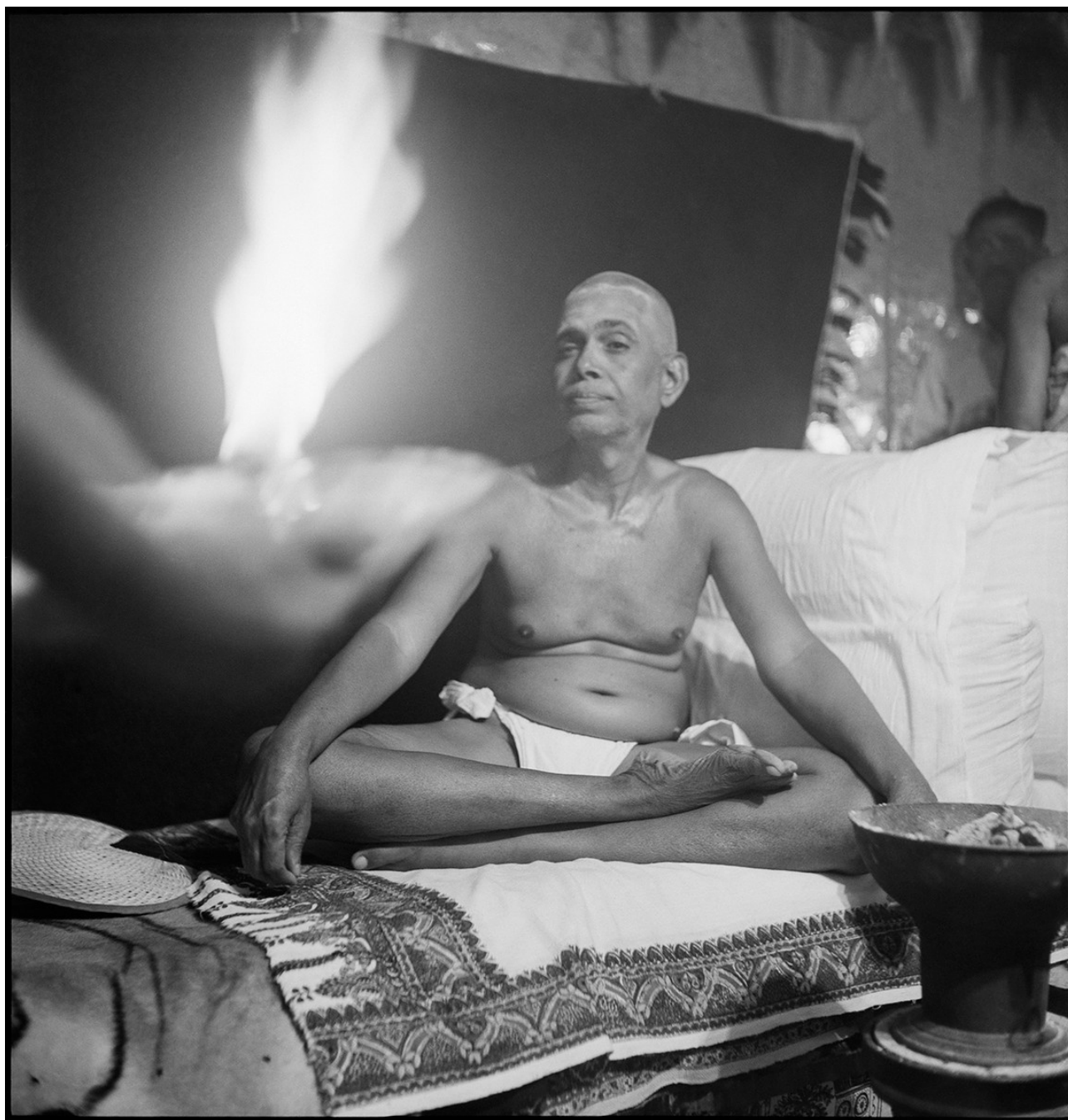
Szatmárnémeti
2022.06.23.

egy-én

A kegyelem elnyerése az álomban

„A tapasztalás időtartamának önkényes megítélése révén az egyik tapasztalatot álomnak, a másikat pedig ébrenlétnek nevezzük. A Valóság szempontjából mindkét tapasztalat valótlan. Az ember átélheti azt, hogy álmában kegyelemben részesül, aminek hatásai az egész hátralévő életében olyan mélyen és tartósan befolyásolják, hogy nem nevezhetjük valótlanoknak – miközben valósnak nevezzük az ébrenlét némely jelentéktelen eseményét, amely pusztán elsuhan mellettünk, véletlenszerűen és következmények nélkül, és hamarosan elfelejtünk.”

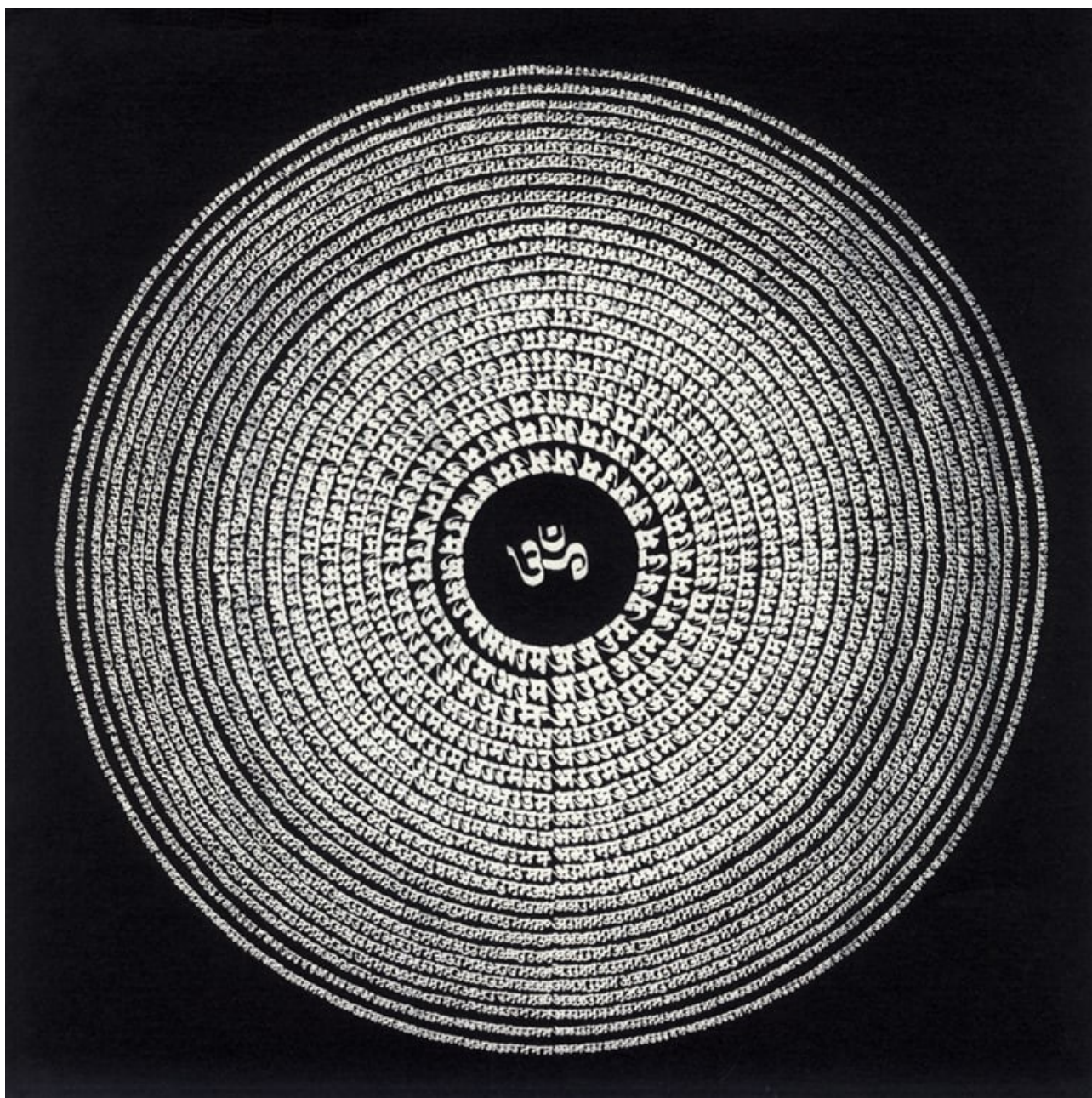
Bhagavan Sri Ramana Maharsi

AZ ének ÉNeke

Az **élet** a **lét** éneke. Az **ének éneke**, AZ EGY-ÉN ÉNeke. Mind-ÉN-KI *egyéni*, *egyedi* dallam benne.

Ha MAGodban meghallod a zENét, feltárulkozik valódi *egyÉ*Ned, s EGGYé válhatsz minden zENe, minden dallam, minden muzsika, minden **zendülő-csendülő** ÉNek forrásával: AZ EGYetlen ÉN-VALÓ, **csEND-TeljessÉ**Ggel.

Csend-élet

Szavak önmagamból önmagamhoz

A *gondolatokkal* terhelt elme sohasem láthatja meg Istent. Már „Isten meglátása” is pusztán egy gondolat, egy elvont *fog-a-lom* az elmében, melyet a *vonzás és taszítás* illúzió-valósága teremtett meg. Az elme legmagasabb fokú működése, a legkiválóbb értelem tükröződése is pusztán zaj, mely megtöri a Csendet.

Az elme taván minden fodrozódás hullámokat kelt, s a víztükör elveszti (p)ártatlanságát, melyben a *Valóság*, minden *értelmezés* nélkül tükröződni képes. A szavak végtelen sorának áramlása, az értelem *gondolája* az elme taván, mely hullámot kelt, de révbe soha nem viheti, a benne utazó Lelket. Ha arra vágysz, hogy megismerd Istent, felejtsd el mit Istennek képzelsz. Felejtsd el a vágyakat is, melyekben csónakként evezve, elméd taván hullámokat keltesz.

Felejtsd el mindent, amit az elméd Istennek *gondol*, s kezd el „olvasni”, látni, érezni *önmagadban* *önmagadként*, a szavak, gondolatok, képek, érzések közötti szabad, határtalan és végtelen teret: a Csendet. Minden képzetnek, minden hullámnak, szónak és hangnak meg kell szűnnie, el kell halnia saját Forrásában, a Csendben. *Önmagad* Csendként felismerni, *önmagad* Csendként tudni *magad a mindentudás*, mely túl van minden ismereten, a *nemtudáson*, mit a gondolkodás terhe hamis tudássá teremthet.

Az álom vége az örök *ébersÉG* *önmagadként VALÓ* felismerése. Emlékek nélküli emlékezés az elme-éneken túli Valónkra. A megismerő, a megismerés és a megismert EGYbeolvadása a Csenddel. A Lélek, a tiszta tudat, örök létként való gondtalan ragyogása. Szabadság, békesség, boldogság, üdvösség. Az elme tökéletes békéje, a Szív *önmagában fÉNyoló fÉNyé-benn*, csendjé-benn. Minden szó érvénytelen, mert elmondhatatlan, leírhatatlan, elképzelhetetlen.

„Amikor megismeritek önmagatokat, akkor megismertettek, és fölismeritek, hogy az élő Atya gyermekei vagytok. De ha nem ismeritek meg önmagatokat, akkor szegénységben vagytok, és ti vagytok a szegénység.” Tamás evangéliuma 3, 4-5

A szabadság ára, avagy merre van a tudás fája?

Minden ami megtapasztalható az érzékelésben létrejövő érzékszervi valóságot illetően: elme. Ez a rejtélyes, megfoghatatlan erő az, ami által, amivel és amiben az, amit minden egyén világnak nevez létezik és létezhet, megszületni, fennállni és elmúlni látszik a tapasztalásban. Az emberi, individuális tudat az elme működésének a következtében áll fenn, mert valójában **az emberi lény** sohasem egy úgynevezett objektív, tudattól, tudatától független objektív valóságot tapasztal, hanem **magát a tapasztalást tapasztalja**, ami az elmében létező, az elme által létrehozott és fenntartott érzékek és érzékelés által van, létezik, és él „objektívnek, és tudattól függetlennek” hitt és képzelt önálló életet, minden személyben és személyességben.

A fentiek belátására a logika következetes alkalmazásával bárki eljuthat, amennyiben sikerül meghaladnia bizonyos emocionális és intellektuális gátakat, melyek akadályát képezhetik a fenti felismeréseknek. Az egyén, mint egyedi személy, személyiség és jellem, végső soron mint létező a saját elmeműködése által van meghatározva, mivel az egyéni tapasztalás során alakul ki mindaz a valóság-halmaz, amit individuális énnak, személyiségnek nevezünk. Minden tapasztalás, tapasztalat, ebből leképeződő absztrakt gondolkodás és mentális, analitikus, kognitív – azaz gyűjtőfogalommal élve – elmebeli folyamat, az individuális elmében jön létre, áll fenn és szűnik meg. Az egyéni, személyes elme bármilyen következtetésre is jusson önmaga világtapasztalása tekintetében, ameddig mindez megreked a tárgyi, fogalmi gondolkodás korlátai között, nem rendelkezik és nem is rendelkezhet egyetemes érvényességgel. Az emberi lény látszólag végzetesen foglya saját tapasztalásának, abból fakadó és abban létrejövő világának, gondolkodásának, azaz mentális (kognitív, spekulatív, imaginatív) és pszichoemocionális, belső valóságának.

Az emberi, egyéni tárgyi gondolkodás szükségszerűen a tárgyi világ elemzője és „elmezője” is egyben, melyben a valóság természetét illetően, önmagába van bezárulva, még az olyan fogalmak is mint a „tudattól független objektív világ és valóság” vagy a „fizika törvényei”, de spirituális tekintetben az „Abszolútum, Isten, Átmán, Lélek stb.” is mint fogalmak, pusztán mentális képződmények, melyek a tudatműködés következtében léteznek. Az emberi lény rabja saját elméje tapasztalásának, saját érzékelésének, gondolkodásának, érzéseinek, és az ebben létrejövő individuális valóságának, amit „világnak” nevez. Kegyetlen, ám egyben végtelenül felszabadító felismerés lehet mindez, ami egyszerre zúz széjjel minden kapaszkodót, amit az elme önmagában, önmagából és önmagának teremtet, az individuális létezésben. A szabadságnak ára van, és ezt csak az fizetheti meg, aki eljut annak felismerésére és belátására, hogy az individuális elme valósága mindig relatív, ki van szolgáltatva annak a személyiség(é)nek és jellem(é)nek, ami és aki eleve az elme, az érzékelés és tapasztalás tudatfunkciói által létezik, így ebben a tekintetben semmiféle objektivitás nem tételezhető, amennyiben az emberi logikát következetesen alkalmazzuk, ezúttal önön forrására, azaz magára az elmére, és annak minden tartalmára, tárgyára.

A fenti felismerések látszólag önmagu(n)k alól húzzák ki a talajt, minden értelemben. Az individuumnak ugyanis önön egyedisége, különállósága, külön-valósága létrehozására és fenntartására elengedhetetlen szüksége van önön „belső és külső”, „szubjektív és objektív” tudattartalmaira, amelyek azonban egyáltalán nem maguktól értetődőek, pusztán magának az individuális érzékelésben létrejövő világ és valóság átéléséből fakadóan, a tárgyi gondolkodás, valamint az elvont gondolkodás következtében létezőek. A világ – mint tapasztalás és fogalom – mást jelent minden individuum számára, amint a valóság is egyénileg más és más tudattartalmakat jelöl, az úgynevezett „külső világ és valóság” pedig még csak tételezhető sem lehetne, az azt

tapasztaló tudat és tudatosság, azaz az elme és a tudatfunkciók létezése nélkül. A mindennapi életben azonban mindezeknek többnyire nem vagyunk tudatában, és teljesen átadjuk magunkat az „objektív valóság” elménk által *elfogadott* és éltetett illúziójának, melyet a tárgyi gondolkodás konvencionális fogalomkészleteiben általában *világként, fizikai valóságként, természetként* jelölünk meg.

Az emberi elmének és az általa művelt, benne létező logikának azonban van egy sajátossága. Az elvont, immár nem pusztán a tárgyi gondolkodás elsajátításával, az elmében az elme által megszülethet egy lényegi felismerés, nevezetesen az, hogy minden tapasztalás és tapasztalat: elme és tudat, azonban minden tapasztalás és tapasztalat, azaz *a világ és valóság abszolút megfigyelője szükségszerűen felette kell álljon az elme és a tudat által létrehozott tapasztalati valóságnak és világnak*. Ez látszólag egy *circus vitiosus*, ezen belül is egy körkörös érvelés, ugyanis az, hogy létezhet egyáltalán abszolút megfigyelő, amely önmaga abszolút voltából fakadóan képes minden relatív valóság önmagától független, pártatlan, ítélkezés mentes megfigyelésére, már eleve egy hipotézis az elmén, a tudaton belül. A *megfigyeléshez* elsősorban megfigyelő szükséges, mert ha nincs *megfigyelő* akkor a megfigyelés és annak *megfigyelt* tárgya, már eleve értelmezhetetlen hármasságot alkothatna pusztán, leginkább fel sem merülhetne ennek léte. Tehát *az emberi elmén és tudaton belül, valójában sem a tárgyi, sem az elvont gondolkodás segítségével semmiféle végső, abszolút valóság nem ragadható meg, nem bizonyítható és nem is cáfolható, minden bizonyosságot kizáró módon*. Ez az elme számára, pontosabban az elmével azonosuló individuális megfigyelő, az individuum számára lesújtó, megsemmisítő felismerés. Egy világ összeomlása, pszichológiai értelemben pedig maga a pszichózis, amitől minden „egészséges” emberi tudat menekülni szeretne.

A létezés elme és tudatszerűségének a felismeréséhez vezető tudati úton, tehát elsősorban emocionális akadályok tornyosulnak a fenti felismerések következtében. A legbriliánsabb elme számára is annak a felismerése, hogy a világ és a valóság, annak minden objektumával és tartalmával egyetemben akként, amiként megjelenik, az objektivitás minden meghaladhatatlannak vélt és tapasztalt törvényszerűségével és áthághatatlanságával egyetemben is, pusztán *individuális tapasztalás* eredménye, és ez még akkor sem meghaladható, ha ebben a személyességben látszólag léteznek olyan, az alanyon, azaz a szubjektivitáson kívüli állandóságok, mint például a természet világa, a létezők világa, a világegyetem, és ezeknek szubjektumok által tapasztalható közös, konvencionális valósága. A *természet*, és a *természet törvényei*, az úgynevezett objektívnek tapasztalt, vélt és hitt valóság – ebben a felfogásban és megközelítésben jogosan – látszólag és tapasztalatilag akkor is létezik, ha az azt tapasztaló individuum nem hisz benne. Ez a világ és valóság tapasztalás, átélés az, amit a filozófia „*naiv realizmusnak*” nevez. Ennek lényege így foglалható össze: „a világ és a valóság akkor is létezik, ha én nem létezem.” Ez a tudattól független(nek tételezett) objektív valóság abszolútnak való át- és megélése, mely a tapasztalástól függetlenül tételezi a tapasztalt valóságot, melyet tudományos fogalmakkal *phusisnek*, azaz értelmileg és magyarul *természetnek*, spirituális megközelítésben pedig – főleg a vallásos tudatformákban – Istennek, Abszolútumnak nevez. Ezek azonban ugyanúgy az individuális elme által létező fogalmak, mint bármi más, és ezen a ponton úgy tűnik, a kígyó a saját farkába harap.

A tudattól független objektív valóság nincs, de megtapasztalható, sőt valójában a legtöbb emberi lény számára ez az egyedüli, kizárólagos világ és valóság tapasztalás és átélés, amire élete folyamán eljutni képes. Minden ugyanis, ami ezen túl helyezkedik el, az elsősorban a tárgyi gondolkodás meghaladását tételezi, és a fogalmi gondolkodás teljes elmélyítését, majd ennek elengedését is, pontosabban *a világ és a valóság, tiszta intuícióban való szemlélését, átélését*, mely átélés mentesítve van mindennemű elmeműködéstől, azaz mindentől, ami a megfigyelő, megfigyelés és

megfigyelt hármasságát létrehozza, fenntartja. Itt azonban láthatatlan módon, már át is csúszunk azon – az individuális elme számára megragadhatatlan – határvonalon, ami az individuális elme, így a logika és az emberi gondolkodás számára már megfoghatatlan létélményt jelent, amikor is már csak tükrözhető, paradoxálisan sejtethető a fogalmi gondolkodás számára az a végtelen, behatárolhatatlan TÉR és VALÓ, melyből maga az individuális elme és tudat is fakad, annak minden funkciójával, képességével és lehetőségével egyetemben. A rész nem ragadhatja meg az egészet a maga részségével, ám ha azt tételezzük, hogy létezik a minden részséget meghaladó VALÓ, Teljesség, melyben az elme és a tudat individualitása EGYetlen PONTként, minden fogalmat és individualitást meghaladó, kondicionálatlan és határtalan figyelemként VAN, akkor ez a „vanság” a VAGYOK, a tiszta, kondicionálatlan lét érzésében – mely minden individuum számára a legelsődlegesebben megragadható és tapasztalható valóság – feltárulhat a maga teljességében.

Bárki mondhatja, hogy ezen sorok pusztán filozofikus és metafizikai jellegű okfejtések, melyeknek – pont a fentiekben ismertettek okán – ugyanúgy nincsenek abszolút vonatkozásai, mint bármi másnak, ami az individuális tudat és elme korlátain belül jelenik meg, tapasztalható és élhető át, mint emberi személy, személyiség, jellem, és egyéniség. Ez igaz. De mindez eleve igaz mindenre, ami az úgynevezett objektív valóság világában van és megtapasztalható. Hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy például a fizikai világnak nevezett *tudati valóság* törvényei mindenkoron abszolút érvényűek, holott végső soron ezek az emberi tapasztalás eredményeképpen született megfigyelések absztrakt, logikai rendszerei, melyeket az állandóan ismétlődő tapasztalásaink eredményeképpen meghaladhatatlannak, *abszolút érvényűeknek hiszünk*. Ezért van az, hogy például a tudomány nem tud mit kezdeni azon jelenségekkel, melyek kívül esnek önön valóság-paradigmáján, valóság tapasztalásán és annak értelmezési kísérletein. Ez nem jelenti azt, hogy amit tudományos absztrakciók eredményeként az emberi elmék rendszerekbe foglaltak, azok mind valótlanok, vagy nem állják ki a tudományosság ön maga valóságértelmezési definícióként létrejött kvalifikációs kritériumrendszerei általi ellenőrzéseik próbáit. (reprodukálhatóság) A kő leesik, ha egy szakadék felett elengedjük, és nem áll az útjába semmilyen akadály sem. Ez azonban nem azért van, mert ez meghaladhatatlan törvény, hanem a fizika – mint tudomány – törvényei pusztán ezt, a sokszorosán megismételt, és folyamatosan reprodukálható valóságot alakították logikai dedukció által absztrakt, matematikailag leírható képletekké, rendszerekké, mely rendszerek – többnyire – alkalmasak arra, hogy általuk a fizikai valóságnak nevezett, tudati valóságon belül, akár létrehozassunk a technika segítségével különböző objektumokat, azaz például épületeket, tárgyakat, gépeket stb.

Léteznek-e a VilágEGYetemnek abszolút törvényei, törvényszerűségei, melyek függetlenek az azt tapasztaló tudattól? Látszólag ez egy nagyon buta és megbotránkoztató kérdés lehet, ám szükségszerű logikai következménye a fent érintetteknek. A mindennapi élet tapasztalatai ugyanis azt mutatják a legtöbb földi létező számára, hogy mindaz, amit világ és valóság néven jelölünk, rendelkezik egy olyan, az individuális tudattól függetlennek látszó, tapasztalható aspektussal, amit mi külső valósággént jelölünk, ezen belül is olyan külső valósággént, amelyben az individuum alá van vetve, látszólag és tapasztalhatóan olyan szabályszerűségeknek (törvényszerűségeknek) melyek áthághatatlanok, felülírhatatlanok, meghaladhatatlanok a legtöbb egyed számára. A gravitáció minden testre hat, a megfigyeléseken alapuló fizikai törvényszerűségek szerint. Azonban mi van akkor, ha egy egyed képes meghaladni, például saját fizikai testére vonatkozóan ezt a törvényszerűséget? A levitáció képessége vajon ellent mond-e a gravitáció törvényszerűségének? Ezek azért is nagyon kényes kérdések, mert általában ezek tárgyalásánál többnyire majdnem mindenki elfeledkezik, hogy ezek is tudattartalmak, melyek természetüknél fogva relatívak, pusztán az individuális tapasztalatok általánosítása az, ami a gravitációt abszolúttá, és meghaladhatatlan

törvénnyé teszi, például a Földön. Ez azonban még mindig nem jelenti azt, hogy a gravitáció olyan abszolút törvény is, amely nem meghaladható egy egyed számára, végképp nem azt, hogy ennek meghaladása ugyanakkor semmissé tenné a többség számára fennálló tapasztalást, és közösen egyetemesnek tartott tapasztalati valóságot. Ugyanis **a létezés nem a kizárólagosságok világa, hanem a végtelen lehetőségek valósága**. Látszólag ugyanabban a tudati valóságban valaki lezuhan egy szikláról és szörnyethal, más viszont túléli ugyanazt az esést „szerencsésen”, és itt még nincs is szó különleges képességekről, mint például levitáció, vagy egyéb, spirituális fogalmakkal *sziddhik*nek nevezett tulajdonságokról, melyekhez eljuthatnak, eljutottak emberi lények.

Természetesen a fenti okfejtésnek nem célja ama közösnek nevezett fizikai valóság tagadása, melyet a legtöbb ember világként, fizikai valósággként, természetként ismer és hivatkozik rá. Sokkal inkább arra szeretnék rávilágítani, hogy mindez egyáltalán nem tételezhető semmilyen módon sem, tudattól független objektív valósággként amennyiben felismerjük, hogy minden tapasztalás, tapasztalat a tapasztaló függvénye, és eleve az alany, a szubjektum létezésének a következménye magának a tapasztalatoknak a világa is, így kimondható, hogy **semminemű tapasztalás, így megtapasztalható valóság, világ sem tételezhető, az azt megtapasztaló szubjektum, azaz az alany léte, tudati valósága nélkül**, mely tudati valóság magában foglalja mind a tudatfunkciók összességét, mind a tudatfunkciók összességének a tapasztalóját, szemlélőjét, vagyis a tudatnak ama középpontját, mely végső soron maga az **alany**, a **megfigyelő**, és ezek kondicionálatlan minőségében: **a figyelem**.

Miért fontos mindez és kiknek? Egy leves megfőzésében, a munkahelyi problémák megoldásában, vagy egzisztenciális félelmeink feloldásában – látszólag – semmi jelentőséggel sem bírnak ezen lehetséges felismerések mindazon tudatok számára, akik önön alanyiságuk és tudatiságuk gyökerét és forrását nem kutatják, mert mondjuk ilyen jellegű vágy nem él a szívükben. Mondhatjuk tehát azt is, hogy a jelen társadalom számára, az ilyen, és ehhez hasonló okfejtések haszontalanok, sőt akár megbotránkoztatóak, zavaróak, nevetségesek, vagy akár betegesnek is tűnhetnek. Azonban azon keveseknek, aki a szabadság felé vezető szűk ösvényt keresik saját létezésük gyökerében, saját létezésük tudati, azaz szellemi és lelki aspektusainak a megismerésére és feltárására törekednek, a fent érintett kérdések kardinális jelentőségűek lehetnek. Eljutni ugyanis annak a felismerésére, hogy semminemű valóság sem tárgyalható az azt tapasztaló elme és tudat nélkül, már csak egy lépést jelent annak a kérdésnek a megfogalmazásához, hogy vajon nem maga az elme és a tudat ilyen módon az egyetlen, valódi létrehozója annak a megtapasztalásnak, amit a legtöbben egyszerűen csak világnak, természetnek és valóságnak nevezünk? Ez azért örült kérdés, mert felületesen vizsgálva mindez azt jelentené, hogy az individuális tudat és elme, azaz az egyén lenne a VilágEGYetem Teremtője is egyben, ami a tudományosság számára súlyos tudatzavart, elmebetegséget jelent, a vallásos tudatforma számára pedig egekbe kiáltó istenkáromlást.

Ez az a pont, ahol felmerül a filozófiai értelemben vett [szolipszizmus](#) kérdése, amely semmiképp sem elvetendő, sokkal inkább transzponálandó egy filozófiát és individuális léttapasztalást is meghaladó valóságszintre. A szolipszizmus lényege ugyanis, hogy „a világ azért van, mert én vagyok” másképp fogalmazva pedig *a világ bennem van, általa hogy én létezem, tehát én vagyok a világ teremtője*. Ez bármilyen botrányos, de individuális szinten igaz is, személy feletti valósággként értelmezve pedig maga az Abszolútum. (Az [advaitin](#) megközelítés individuális, pusztán filozófiai jellegű letranszformálása, alászállítása végső soron szolipszizmust eredményez!) Miért igaz a szolipszizmus lényege individuális szinten? Azért, mert az úgynevezett „tudattól független, objektív valóságot” végső soron minden, emberi tudatossággként létező lény a saját elméje és tudata által tapasztalja olyannak amilyen, azaz tulajdonképpen minden tudattartalmat, tapasztalást maga teremt

a maga számára meg. „Minden ember egy univerzum”, szól a mondás, és ez szolipszisztikus módon érthető igazán meg. „Hiába” létezhet vagy létezik az individuum számára tehát bármilyen egyetemesnek mondott, vagy mondható valóság, mivel azt az egyedi, egyéni, elme és tudatbéli átélésében, mint tapasztaló, mint lélek, mint **tudatközéppont**, mindenki teljesen egyedi módon, teljesen sajátosan éli át- és meg. Így tehát **minden létező az individuális létezésben egy EGYedi VilágEGYetemmet teremt, sajátos és csak és csakis önmaga számára átélhető és megtapasztalható módon.** Ez a szolipszizmus botrányos igazsága, mely individuális szinten látszólag megdönthetetlen. A szolipszizmus pusztán filozófiai értelmezése könnyen tudatzavarhoz vezethet, mert ha az individuum – mint személyesség, mint rész és mint viszonylagosság – önmagát ténylegesen, a mások által Világnak, VilágEGYetemnek nevezett valóság kizárólagos, egyedüli Teremtőjének teszi meg, akkor felmerülhet a szolipszizmus kritikájának a klasszikus kérdése, hogy „bárki állíthatja azt, hogy én vagyok a világ teremtője, de ha tényleg az, akkor ki teremt kít is meg, és ha tényleg ő A Teremtő, akkor miért nem rendelkezik abszolút hatalommal és tudással, azaz mindenhatósággal a VilágEGYetem felett, méghozzá mindenki számára megtapasztalható módon?”

Érdemes különválasztanunk a szolipszizmusnak az individuálisra és az Abszolútumra vonatkozó tárgyalását, és az ezen belül megismerhető igazságokat, valóságot. Mert a fentiek alapján belátható, és ténylegesen megtapasztalható az, hogy mint individuum, minden személy külön világban, külön valóságban él, és ezen valóságok halmazaképpen létezik – egyfajta közös konvencióként – például az emberi létezés minden közösségi aspektusa, legmagasabb szinten maga a társadalom. Igaz tehát a szolipszizmus individuális magva, hogy a világ bennem van, még akkor is, ha mint személy, ha mint individuum képes vagyok egy úgynevezett rajtam kívülálló, azaz objektív valósággént kezelt valóságtartomány megtapasztalására, amit például társadalomnak, világnak, VilágEGYetemnek stb. nevezek. Azonban a *legtöbbször hajlamosak vagyunk elfeledni azt az egyszerű tényt, hogy a valóság „objektívnek” tapasztalt, hitt, nevezett része is végső soron az individuális tudat egészének a része, azaz sem a belül sem a kívül, sem a szubjektív sem az objektív nem létezik és létezhet, egy ezt meghaladó valóság, azaz a tudatmag, a tudatközéppont, az erre tudatos szemlélő, a figyelem nélkül.*

A szolipszizmus tehát filozófiai szinten tagadhatatlanul a legmagasabb rendű tudatcentrikus megközelítést jelenti a létnek és a létezésnek, a jelenleg ismert és lehetséges rendszerek közül. Mint minden rendszer, azonban önmagában nem lehet abszolút, mert a létezés forrására pusztán rátapinthat, utalhat, azonban önmagában erre nem is lehet képes, pusztán csakis a leglényegesebb probléma megvilágítására és felvetésére, hogy: **ki vagyok én** valójában, aki az elme, így a tudati valóság megtapasztalója is egyben, ráadásul úgy, hogy önmaga(m) elmeszerű, tudati létezésére is reflektálni képes? Az emberi lény ugyanis képes eljutni önmaga létezésének a tudatosításához olyan módon, hogy végső soron képes leválasztani önmaga tudatmagjáról, tudatközéppontjáról mindent, ami nem a megfigyelő, sőt, képes önmagára pusztán csak és kizárólag figyelemként „tekinteni”. Pontosabban *meghaladni minden nézőpont személyességét, minden kettősséget, és csak tudatMAGként, tudatközéppontként, mindennemű szempontoktól, ítéletalkotástól, képzetektől és képzetalkotásoktól mentesen, tiszta figyelemként, tiszta tudatként, tiszta elmeként, személytelen, kondicionálatlan ÖNVALÓként létezni.*

Ezen a ponton elhagyjuk a szolipszizmus pusztán filozófiai vetületeinek kérdéskörét, mert szükségszerűen *tételeznünk kell a tudatMAG személy feletti, abszolút voltát, mely maga a figyelem*, másként fogalmazva a **LÉLEK–JELEN–LÉT**. Itt már az intuíció területére jutunk, a lét végső forrására pedig csak paradoxonokkal utalhatunk, az elme által megragadható fogalmi gondolkodás segítségével. Az individuális elme azonban egy mérhetetlenül magasabb rendű valóság része (frakt-ÁL), így ebből kifolyólag *maga is tükrözi, hordozza a maga résszerűségében azt az egészet*, amiben

maga is van, amiben virtuálisan *maga* is le van választódva önMAGáról. **Az örök EGész ugyanis úgy válik rÉSSZERŰvé az EG-ÉSZ-benn, hogy IÉNyegét tekintve önön EGézsÉGét mindvégig megŐrzi, minden részben és résSZERŰsÉGben.** Ez MAGunk a minden létező és létezés abszolút középpontja és MAGvakénti, LÉLEKként létező, megismerés és megismerő nélküli tiszta tudás. A *tiszta lét* maga a tudás, a lét önmaga létezésére tudatos tudása, pedig maga az üdvösség, a kondicionálatlan boldogság, azaz a tiszta tudat, a tiszta elme, az önMAGával önMAGában azonos: LÉLEK. A megkülönböztetés addig szükséges, míg a megnyilvánult valóság sokszínű, sokrétű valóságát, az individuális elme prizmáján keresztül megteremtve, az individuális szemlélő szemlélni, az individuális(nak önMAGát **képz-el-Ő**) EGYetemes LÉLEK átélni akarja. Ez az a pont, ahol a valódi elmélyülés, a koncentrációban és a kontemplációban egyesül, ez a valódi meditáció, mely segítségével az individuális elme valóságán túljutni akaró szemlélő, az önmaga végtelenségére ráébredő Lélek, az örök kondicionálatlan figyelem, a szabadság önMAGunkként feltárulkozhat, az egyéni létezésben. Az Abszolútum ugyanis MAGunk lényege, A LÉLEK A KI VAGYOK. Soha, semmilyen körülmények között nem válhatunk azzá, mert időtlen idők óta, minden létező AZonos, és végső soron EGY, és EGYedülvalóan elválaszthatatlan MAGunkkal, minden individualitás forrásával, létrehozójával, létben tartójával és visszavonójával.

A Lét TUDÁS, a Tiszta LÉT MAGunk, EGY-ÉN VALÓnk személy feletti tudása, minden más csak belőle, MAGunk örökkéVALÓ létezéséből fakadó ismeret, mely a kettősségek világára vonatkozik, s abban érvényes a maga relativitásában. A Lét TUDÁS, a TUDÁS üdvösség, boldogság. A LÉLEK MAGunk a szabadság, aki mindenben és mind-ÉN-Kiben lélekezik. **AZ EGYetlen igaz tudás MAGodba van elrejtve, s TE AZ VAGY.** A lét érzése önMAGunkban, önMAGunkon át önMAGunkhoz vezet, az atyai házba, a Teljesség örökkéVALÓságába: a CSEND üdvösségébe.

A pszichózis spirituális lélektana

„A **pszichózis** (*psychosis*) – köznyelvi nevén *elmebaj* – az elmegyógyászatban használt fogalom, amelynek széles körű jelentése van: többnyire olyan [pszichiátriai betegségekre](#) alkalmazzák, amikor a beteg elveszti kapcsolatát a *valósággal*, [téveszméi](#) és [érzékcshalódásai](#) vannak. De azt is jelzi, hogy a betegségnek inkább súlyos, mintsem enyhe vagy mérsékelt következményei vannak a betegre nézve.” Forrás: [Wikipédia](#)

Az emberi tudatforma a maga teljességében, tulajdonképpen felfogható úgy, az Abszolútum, az EGYetemes Lélek „szempontjából” tekintve, mint pszichózis, és mint pszichotikus tudatállapotok láncolata. Amennyiben ugyanis rádöbbenünk arra, hogy az Abszolút Tudat végtelensége, korlátlanúsága, tökéletes szabadsága, kondicionálatlansága, mindentudása, egy szóval teljessége, így maga a Teljesség a megnyilvánult létezésnek bármilyen formájaként nyilvánuljon is meg, a formák és nevek világával való azonosulás mindennemű tudatformája és tudatállapota eleve a *nemtudás* által, és a *nemtudás*ban jön létre, akkor megértjük, hogy maga **az emberi létforma, mindennemű megnyilvánulása eleve egyfajta pszichózis**, pusztán a pszichotikus állapotok sorában – például tudományos szempontrendszer szerint – léteznek betegségnek nyilvánított és normalitásként elfogadott pszichotikus állapotok, valamint ezek közötti átmenetek, határesetek.

Eme súlyos kijelentés természetesen mélyebb indoklást tesz szükségessé, a jobb érthetőség végett, mivel ennek nem megfelelő olvasata azt feltételezheti, hogy az emberi létezés, az azt átélő Lélek számára maga a betegség, maga a pszichózis, mely csakis negatív értéktartományban szemlélhető valóság. Valóban létezik eme olvasat, és ha maradéktalanul őszinték szeretnénk lenni önmagunkkal, akkor legelőször is eme legdurvább, legmeghökkenőbb értelmezéssel szükséges foglalkoznunk, ugyanis metafizikai szempontból – akár tetszik akár nem – eme szempont megállja a helyét. Amikor a Végtelen EGY-ÉN, (Abszolútum, Teljesség) önmagát véges *én*eként, véges létezőkként nyilvánítja meg, akkor bezárul, egy-egy adott egyéniségbe, (individualizálódik) ez pedig csak úgy lehetséges, hogy mintegy „elfeledkezvén önmagáról”, egyedi tudatossággá válik, önmagát végesítve. A Végtelen EGY-ÉN azonban – abszolút voltánál fogva – sohasem válik és nem is válhat valódi értelemben végessé, ezért a végesség mindennemű tudatformája, lélek és tudatállapota, végső soron egyfajta pszichózis, amelyben a VALÓ EGY, önMAGát megmászítva, *illúzió-valóság*ként éli át- és meg egy sajátságos spirituális pszichózis következtében, melyet emberi fogalmakkal többnyire élet, egyéni létezés, személyiség, egyéniség, jellem, egyéni elme, lélek és psziché néven ismerünk.

A megnyilvánult létezés tehát – a maga individuális illúzió-valósága folytán – felfogható úgy is, mint egyfajta pszichózis, pszichotikus tudat és lelkiállapotok végtelen sora, mely azonban az egyéni születés, a fennállás és a halál határpontjai közé szorítva, látszólag mégiscsak véges a létezők számára. Azonban az Abszolútum, mivel EGYetlen EGY, ezért a létezők sokasága mindig és mindenkor, pusztán a *nemtudás* illúzió-valóságában (realitas illusoria) válhat megtapasztalhatóvá az azt megnyilvánító Abszolútum számára, ezért a létezés minden formája eredendően és végső soron egyaránt illúzió, mely a Végtelen EGY-ÉN, (Abszolútum) „önkorlátozása” által jöhet létre, állhat fenn és szűnhet meg, a téridő kontinuum, azaz a szintén az Abszolútum által megnyilvánított *természet* világában. Egy vulgáris példával ábrázolva: az Abszolútum, az EGYetlenEGY VALÓ, önmagát annak „képzeli”, ami valójában nem az. A Születetlen önmagát születettnak, a Halhatatlan önmagát halandónak, a Végtelen önmagát végesnek láttatja és látja. Ez maga a pszichózis, hiszen ez egy hamis, valótlan tudat és lélekállapot, mely pusztán azáltal válik mégis megtapasztalhatóvá, hogy az ezt létrehozó átéli azt, így valósággá válik a valótlan, a végtelen önmagát végesnek képzeli,

álmodja és éli meg, az így létrejött *illúzió-valóság* minden lehetőségével, átélhetőségével.

A pszichológia tudománya tehát eleve az illúzió-valóságon belül próbál meghatározni, egy **illúzió normalitást**, és minden ettől eltérő tudatállapotot, bizonyos szempontrendszer szerint kórosnak tekint. Eme elmélkedésnek nem célja a pszichológia kritikája, ugyanis kétségtelen, hogy megvan eme szempontrendszer szerinti osztályozásnak is a maga létjogosultsága, szerepe a „normalitás” meghatározásában, elkülönítésében és fenntartásában, még akkor is, ha eme szempontrendszer örökké a maga relativitásába van bezáródva, akárcsak mindennemű emberi szempontrendszer, az illúzió-valóság világában. Tény és való ugyanis, hogyha a megnyilvánult létezésben nem próbálnánk meghatározni valamiféle normákat – legyenek azok bármilyenek is – akkor bonyolultabb társadalmi struktúrák nem jöhetnének létre, és tartósan nem is lennének fenntarthatóak. (Ezen struktúrák megítélése pedig nem célja eme írásnak.) Ezzel párhuzamosan azonban szükséges meglátnunk azt is, hogy a „**normalitás**” mindig és mindenkoron bizonyos **szempontrendszerek** létrehozását feltételezi, és eme szempontrendszerek abszolutizálása, természetszerűen magában hordozza annak – ugyancsak viszonylagosan – pozitív és negatív következményeit is, társadalmi és egyéni szinten egyaránt. *Nincs és nem is létezhet tehát a „normalitásnak” semminemű olyan meghatározhatósága sem, ami abszolút érvényű lehetne*, ebből következik tehát, hogy a „normalitás”, a „norma” mindig és mindenkor egyfajta egyéni-társadalmi programozás, közmegegyezés és elfogadás szentesítésének az eredménye, és ezért is látható az a jelenség, hogy magának a „normalitásnak” a fogalma, miként változik korról korra, miként kerülnek bele újabb szempontok, és szorulnak háttérbe, vagy szűnnek meg más szempontok, elvesztve az egyénre és a társadalomra gyakorolt, tudat és lélekformáló hatásukat.

A normalitás meghatározása tehát mindig és mindenkoron konszenzus eredménye, *egyfajta láthatatlan társadalmi szerződés* ez, amelyre a társadalmat alkotó egyedek jelentős többsége, többnyire nem válik tudatossá, mert ez olyan mint a víz a halnak, benne van, de mivel bele születik, ezért számára ez a természetes közeg, mely akkor is körülveszi őt, ha nem tudatos annak létezésére. A normalitás tehát az emberi társadalmakat alkotó egyének számára egy olyan *megfoghatatlan, láthatatlan tudatformáló közeg*, mely akkor is jelen van és akkor is hatást gyakorol az egyén létezésére, ha az egyáltalán nem, vagy csak részben tudatos annak létezésére. Bármit is nevezzünk „normának”, vagy ebből fakadó „normalitásnak” ez mindenképpen egy *tudatformáló erő*, a normalitás minden formája pedig, a létezés tudatiságából tekintve, maga is egy sajátos *társadalmi tudatforma*. Az egyed számára ugyanis, a „norma” és a „normalitás” fogalma nem önmagától értetődő, hiszen minden karakternek, önmaga egyediségéből kifolyólag a norma és a normalitás más és más egyedi szinten, és valójában ez **az egyediség kerül felülírásra, egyfajta standardizálásra, a társadalmi nevelés-kondicionálás által**, mely során mindazon hajlamok, hajlandóságok, melyek az ember egyéniségének, személyiségének és jellemének az egyedi meghatározói módosításra, átalakításra vannak ítélve a konvenciók által létrejött, és éltetett „normalitás” mindennemű tudatmeghatározó formái által.

A **norma és a normalitás szempontrendszereit mindig és mindenkoron egy uralkodó társadalmi konvenció határozza meg**, mely önmaga relativitásából eredően, folyamatos változásnak van kitéve, köszönhetően az aktuális egyéni és közösségi szinten végbemenő hatalmi törekvéseknek, ugyanis ez az a szellemi erőter, ami képes a „norma” és a „normalitás” meghatározására és társadalmi elfogadtatására, alakítására és alkalmazására, minden korban maga is alá van vetve, a folyamatosan változó valóság törvényszerűségeinek. A norma, a normalitás és a normarendszerek tehát – bár emberi szinten egyéni eredetű konvencióhalmazok megnyilvánulásaiként is tekinthetők – egy adott ponton mégis átveszik azok alkotói felett a hatalmat, így egy adott társadalomban

megfigyelhető az a jelenség is, hogy **az egyedek egymást is kondicionálva igyekeznek konformálódni (*1)**, magyarul hasonulni az adott normák rendszeréhez, és ezzel párhuzamosan megjelennek azok a törekvések is, melyek eme normák elutasítását, felülbírlását, elvetését célozzák meg. A norma és a normalitás ugyanis – mivel természeténél fogva nem képviselhet abszolút igazságot – így sok szempontból válhat korlátozóvá, sőt extrém esetekben elnyomóvá, kítaszítóvá az egyedi létezés szempontjából. Gondoljunk csak az olyan történelmi esetekre, mint például az inkvizíció normatívájára, de a fasizmus vagy a kommunizmus normatívája is extrém módon igyekezett uralni a társadalmat, és a társadalom létrehozóját, magát az embert. (*1 egyfajta tömeghatás, tömegpszichózis ez, melyet az emberi társadalmakban az egyéni szociális beilleszkedésnek, betagozódásnak a belső kényszere, vágya működtet)

Minden szempontból megfelelő és tökéletes norma és normarendszer nem létezik, és nem is létezhet a megnyilvánult valóság relativitásából eredően. Így egy társadalomban minden azt alkotó egyed, az uralkodó társadalmilag elfogadott konvenciók, azaz a norma és a normalitás szempontjából nézve, melynek kicsúcsosodása maga a törvénykezési rendszer – egyaránt normális és egyaránt abnormális, egyénileg tekintve. A társadalmi norma és a normalitás az egyéni belül és ez egyéni kívül is fenntartást igényel, így ennek megszilárdítása, kettős irányú. Egyaránt jelent kondicionálást a nevelés, a propaganda, a korszellem által, és egyaránt konkrét hatalmi-törvényi korlátokat a társadalmi struktúrák hatalmi szerveződése felől. Így a konvencionálisan értelmezett „normalitás,” egy adott társadalmon belül, valójában – bár alapvetően teljesen tudati programozás eredménye – látszólag mégis különválasztható úgynevezett belső és külső tényezőkre. Ezt a fonalat itt most nem mélyítjük tovább, mert nem ez a célja ennek az eszmefuttatásnak.

Térjünk vissza tehát az írás elején megfogalmazott meglátáshoz, miszerint tulajdonképpen **minden emberi lény valamilyen pszichózisban szenved, pusztán ennek milyensége és mértéke, bizonyos szempontrendszer szerinti megítélhetősége különbözik egyedről egyedre.** Eme sorok írója sem kivétel tehát eme nézőpontból tekintve, ezért eme elmélkedésnek nem célja bárminemű „norma és normalitás” meghatározása, általánossá tétele. Pusztán elgondolkodtatni hivatott afelől, hogy milyen könnyen ítélkezünk a „normalitás” nevében úgy, hogy valójában **magunk is csak egy bizonyos, relatív „norma, normarendszer és normalitás” szerint vagyunk „normálisak”.** Természetesen nem a megkülönböztetés jogosságát vonom kétségbe, hanem azok abszolút érvényességét kérdőjelezem meg. (Az ön és közveszélyes tudatállapotok meghatározása és elkülönítése ugyanis kétségtelenül hordoz magában egyfajta közösségi igényt, azonban ahogyan ezt társadalmilag és egyénileg kezeljük, az nem jelenti azt, hogy ez és kizárólag csak ez lehet az egyedüli „norma”, ezen helyzetek megítélésére, kezelésére, megoldására, felszámolására és megszüntetésére.) Normára tehát szükség lehet és van minden társadalmi struktúrában, ám ezek abszolutizálása, vagy követése, másokra való kényszerítése rengeteg szenvedést is eredményez, még akkor is, ha ennek ára a „többségi társadalom” működőképessége. **A normalitás meghatározható úgy is, mint társadalmilag elfogadott pszichózis, melyet az adott társadalom tagjai eltérő mértékben követni és/vagy elvetni igyekeznek.**

Filozófia feletti megközelítésben a „spiritualitás”, és a vallás – Freudot plagizálva – maga a pszichózis, ám azzal kiegészítve, hogy olyan pszichózis, mely egyedileg különböző, ezért nincs általános megítélhetősége. Metafizikailag tekintve az EGYetlen EGY megnyilvánult valósága, az **„EGYETLEN-EGYKÉNT SOKAN VAGYOK”** megnyilvánult tudati valósága, pszichológiai rátekintéssel élve maga pszichózis, **az EGYetlen VALÓ egyetlenségének a sokaság illúzió-valóságává álmódása,** ám ami túl van a jó és a rossz viszonylagosságának a fogalmi rendjén, egyéni és közösségi szempontrendszerén. **Szent pszichózis, szent-ÉJ (*2) az EGYetemes**

elmében, amely a megnyilvánult valóság feltétele és rendje, mely minden „normalitás” és ettől való eltérés léttere és lehetősége. Ki tekinthető tehát normálisnak a megnyilvánult világban? A kérdés költői, a választ rábízom az Olvasóra.

(*2 A magyar nyelvben túl sok a „véletlen”, a **szentély** szavunk igen beszédes. A világosságnak ahhoz, hogy a kettősség világában tündökölhessen, sötétségre, éjszakára, **éjre** van szüksége. Spirituális értelemben amikor *az emberi lényben az Abszolútum önMAGára ébred*, ennek szimbólumaként tekinthető az, amit a vallásos tudatformában szentélynek, azaz tudattalanul **szent éjszakának** neveznek, mint a „profán” valóságtól elkülönített helyet, melyben mesterséges módon hozunk létre sötétséget, hogy abban a *fény* kiemelt módon tündökölhessen. Ez az ÉN-VALÓ (Önvaló) – szimbóluma a vallásban, melynek adekvát értelmezése és érthetősége valójában csak a vallásos tudatformát meghaladó individuum számára lehetséges, akiben az Abszolútum, az EGY-ÉN, önMAGa személy feletti, abszolút VALÓságának a tudatára ébredésének az útját járja, az emberi **szem-Éjiség** önabszolutizáló valóságának a meghaladása által.)

A Mester

Mr. Evans-Wentz egy másik napon folytatta: „Lehet egy embernek több spirituális Mestere?”

Sri Ramana Maharsi: Ki a Mester? Végeredményben az Önvaló. Az elme fejlettségi szintjeinek megfelelően az Önvaló, kívül Mesterként nyilvánul meg. Avadhúta, a híres ősi szent azt mondta, hogy neki több mint huszonnégy mestere volt. Akitől az ember bármit tanul, az Mester. A Guru néha élettelen dolog is lehet, ahogy Avadhúta esetében is történt. Isten, a Guru és az Önvaló azonosak. A spirituális lelketű ember azt gondolja, hogy Isten mindent áthat, és Istent tekinti Gurujának. Később Isten egy személyes Guruhoz vezeti őt, és az ember úgy ismeri fel őt, mint aki minden mindenben. Végül ugyanez az ember a Mester kegyelme révén megérzi, hogy kizárólag a saját Önvalója a Valóság. Így rájön arra, hogy **az Önvaló a Mester**.

Részlet a *Beszélgetések Sri Ramana Maharsival* című könyvből.

Ti pedig ne hívassátok magatokat Mesternek, mert **EGY a ti Mesteretek, a Krisztus**; ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyátoknak se hívjatok senkit e földön; mert **EGY a ti Atyátok**, a ki a mennyben van. Doktoroknak se hívassátok magatokat, mert EGY a ti Doktorotok, a Krisztus. /Mt. 23, 8-10/

A két idézet valójában ugyanarról szól, még akkor is, ha látszólag némileg ellentmondás létezik közöttük, ami azért van, mert más-más tudatosságú hallgatóságnak, más környezetben voltak megfogalmazva. Amennyiben a Krisztus és az ATYA EGY, így tulajdonképpen az ATYA, azaz az Önvaló nyilvánult meg Jézus a KRISZTUS személyeként, mint mester és tanító. (A doktort sokan tévesen orvosnak fordítják, ám ez a latinból származó szó, **doctor, doctoris** – tanító, tanítómester jelentéssel bír.) Az írásban továbbá Jézus nem azt mondja, hogy a ti mesteretek és tanítótok csak és kizárólagosan Jézus (a személy), hanem a személyként testet öltő örök KRISZTUS, aki maga az ATYA, vagyis az Önvaló, ami és aki AZ EGYETEMES KRISZTUS. Természetesen ezek nincsenek megfogalmazva az írásokban, de a Lélek eljuttathat minket ezen rejtett szimbólumok belső lényegének a felismerésére. A kereszténységben ugyanis a Krisztus – mint minőség – nincs azonosítva az Önvalóval, ami Sri Ramana Maharsinál azonban az Abszolútumot, a Valóságot, az ATYÁT jelenti, ami és aki az ember legbensőbb, legvalóságosabb VALÓsága.

Érdekességképpen elmondható, hogy sem Jézus Krisztus sem Ramana Maharsi nem szólították magukat mesternek, mégis, mindkettőjüket annak szólították az emberek. Jézus Krisztus kijelentette tanítványainak: “Én és az ATYA EGYek vagyunk”, Ramana Maharsi pedig felismerte önMAGában és önMAGa személy feletti VALÓjaként az Önvalót, azaz eljutott a megszabaduláshoz, a felébredéshez, ez Jézus Krisztus terminológiájában **az üdvösség**, ami a Lélek általi újjászületésben lehetséges. A Lélek amire Krisztus hivatkozik a Maharsi terminológiájában a Mahat, az Abszolút Tudat(osság) megfelelője, ami a végső VALÓság, az Abszolútum maga, vagyis AZ ATYA.

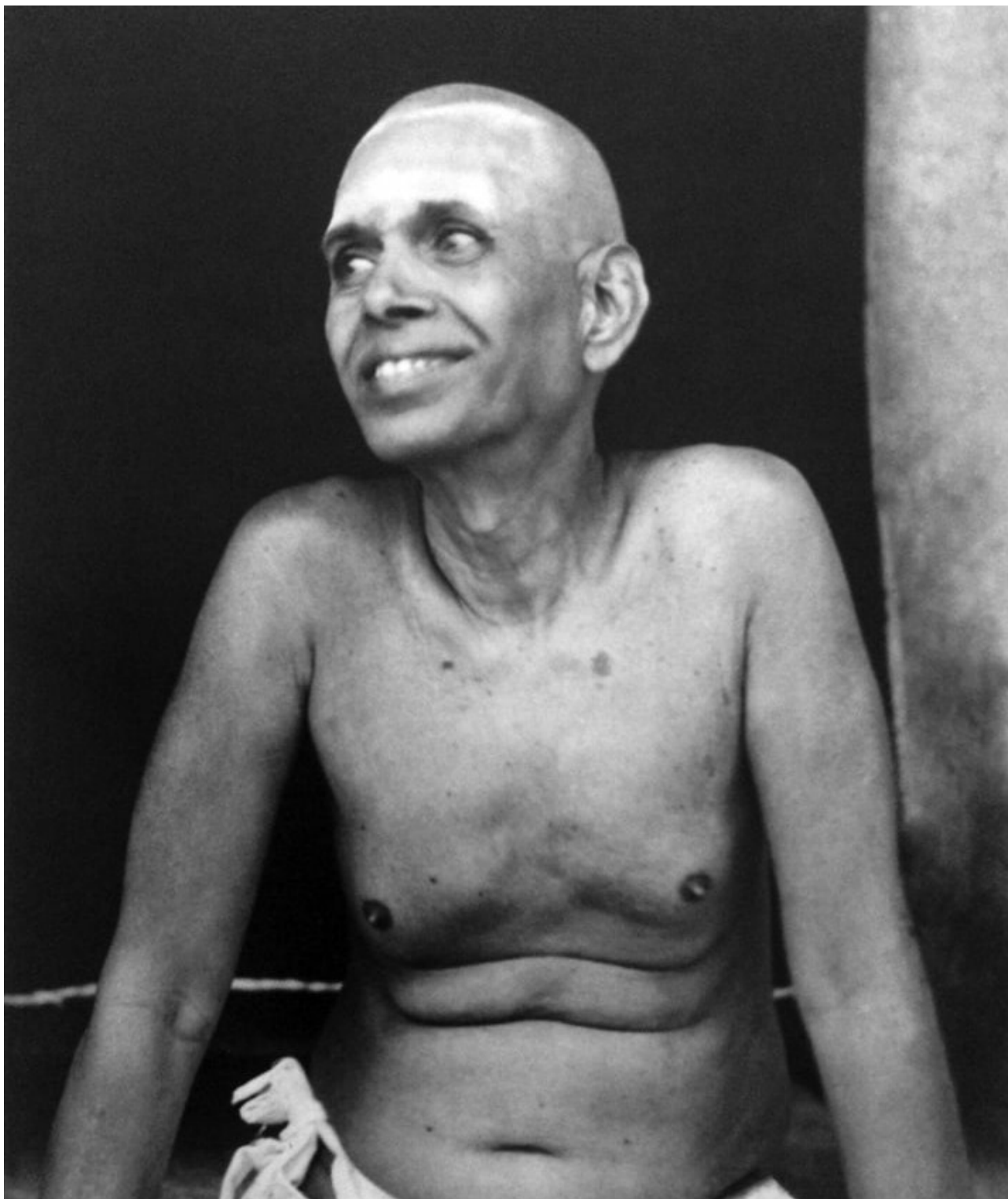
Ramana Maharsi az advaitin terminológiát használva fejtette ki megtapasztalásainak szavakban tükrözhető lényegét, magvát (advaita – nem kettő, nem kettősség). Elsődleges tanítása azonban maga a CSEND volt, ami az Abszolútum, azaz az ATYA, individualitáson és individuális elmén túli teljes, tökéletes, üdvözült és felébredett VALÓja, azaz az Önvaló közvetlen tapasztalása, amit az ember önMAGaként (személy feletti Abszolútumként) képes megtapasztalni, és ebben lehet

felbecsülhetetlen értékű egy Mester, vagyis Guru jelenléte, ami és aki nem más, mintsem az Önvaló, az ATYA megnyilvánulása. Jézus **krisztussága**, és Ramana **maha risi-sége** (maha risi – nagy bölcs szanszkrit nyelven) EGY és ugyanAZon Abszolútum, azaz az ATYA megnyilvánulása.

Jézus is Maha Risi, azaz nagy bölcs, amint **Ramana is Krisztus**, azaz az EGYetlen VALÓ, az ATYA, Önvalónk emberi személyben történt megjelenése, isteni kinyilatkoztatása volt. A keresztény terminológiában azonban a legnagyobb problémát az a vallásos tudatformában megnyilvánuló értelmezés jelenti, mely szerint Isten egyszülött fia, a Fiú csak és kizárólag a Jézus nevű Krisztusként, azaz Jézus Krisztusként jelent meg, az emberi történelemben, így bármi nemű krisztusi megjelenés azóta nem volt, és ezen nézet szerint nem is lehetséges, minden ami pedig ezen kívül esik, az súlyos eretnokség, és istenkáromlás egy keresztény szemében. A valóság ezzel szemben az, hogy az emberi történelemben az Abszolútum, amit a kereszténységben Krisztusnak neveznek, nem csak Jézusként jelent meg az emberiség történetében. Jézus személye azonban abszolutizálva lett a kereszténységben, mint Isten, azaz az ATYA, az Abszolútum egyetlen és kizárólagosan VALÓs kinyilatkoztatása, megjelenése. Ezért van az, hogy egy hívő keresztény számára, aki az igazságot pusztán a betű, az írások világában keresi, abból akarja levezetni, minden itt leírt szó botrányos, eretnek, sőt istenkáromlásnak számít. Ezen gondolatok azonban nem azon tudatoknak szólnak, akik a vallásos tudatformát kizárólagos és abszolút igazságnak tartják. Azon emberi lényeknek fogalmazódtak meg, akik valóban vágynak a megszabadulásra, Istennek, az Abszolútumnak, az ATYÁNAK, önön emberségük elidegeníthetetlen, EGYetlen VALÓságakénti, önMAGukként VALÓ felismerésére, az EGYetlen igaz MESTER, az Önvaló, az ATYA, a Krisztus, a Maha Risi, vagyis az Isten által megnyilvánított Nagy Bölcsék, szentek társasága, örökké-VALÓ LÉLEK-JELEN-LÉTe által, mely nem más mint Isten kiapadhatatlan, örök KEGYelme, amit számtalan formában áraszt és árasztott ki az emberi létezésben, a megnyilvánult valóságban, s a tört-ÉN-elemben.

Jézus egyedi és megismételhetetlen megnyilvánulása Istennek, amint Ramana is, vagy számtalan szent, mahatma és maharisi a történelemben, keleten és nyugaton egyaránt, ismerten és csak kevesek számára nyilvánvalóan, vagy az ismeretlenség csendjében. Ezen isteni megnyilvánulások célja azonban mindig és mindenkoron EGY és ugyanazon örök VALÓ üzeneteiként jelentek meg az emberi tudatosság számára, csak más-más forma, név és körülmény által a történelemben. **Isten minden**, az emberi, individuális lélekszíkra EGY és ugyanAZon, örökké létező VALÓ elválaszthatatlan “része”, ennek felismerése pedig a Mester és annak tanítása által lehetséges. A Mester számtalan módon képes megnyilvánulni az emberi életekben, számtalan alakot öltve, amint a tanítás is. Amennyiben képesek vagyunk felismerni ezt, úgy képessé válhatunk eljutni a megvilágosító, ébresztő és üdvözítő tanításokon keresztül az emberi lélek eredendően tökéletes állapotára, a boldogságra és az üdvösségre. **EGYetlen VALÓ MESTER létezik csak, Isten, Átmán, ATYA, Önvalónk.** “Kívül és belül” egyaránt mindig, és örökön-örökké JELEN-VALÓ, az örök **LÉLEK-JELEN-LÉT**-benn. A Mester örökké ott van minden emberi lény legbensőbb szobájában, a szívében. Ezért fontos a szív tisztasága, mert a szív ama belső szoba, amire Jézus hivatkozott, s ha a szív szobája “szeméttel telt”, nem találjuk meg benne a Mestert, ha a szív szobája “zajos” nem “halljuk meg” a CSENDet, nem juthatunk túl az individuális énünk, a hamis egónk világ- és valóságtapasztalásán. A Mester az Önvaló, aki képes kitakarítani a mi belső szobánkat, és képes lecsendesíteni bennünket, hogy látva lássunk és hallva halljunk, hogy újjászülethessünk, hogy felébredhessünk, hogy megtalálhassuk VALÓ önMAGunkat szívünkben, az EGYetlen VALÓt, Istent, az ATYÁT, Átmánt, Brahmant, nevezzük bárhogy és bárminek AZt, aki és ami túl van a nevek és formák világán, de minden név és forma világa általa, vele és benne létezik.

A Szív, Isten szentélye. Ha meg akarjuk találni magunkban Istent, rá kell bízunk magunkat az EGYetlen igaz Mesterre: Önvalónkra, Istenre. Az igaz MESTER, mindig, minden korban ezért jelenik meg, és zörget a Szív ajtaján, de minden erőszak és kényszer mentesen, s csak azon lelkeknek, akik éheznek és szomjazzák a BölcsessÉGet, s arra a víZ(ten)re vágynak, melyben elmerülve soha többé sem szomjaznak már meg.

Az EGYetlen LÉT végtelen EGY-SZERÚSÉGe

Adekvát spirituális útmutatások és tanok központi eleme a halál, és az élet pólusai között feszülő létezés, VALÓ természetére való rámutatás. Eme cirkalmas, és tömör, nem túl magyaros megfogalmazás után következzenek egy nagyon egyszerű kibontása, a fenti gondolatmagnak.

Aki önMAGát nem a test-elme, azaz a szemÉJes én megnyilvánulásaira lekorlátozva azonosítja, az nem ismer többé halált, és az itt és most jelenVALÓSágában, annak örök LÉLEK-JELEN-LÉTében immár VALÓ önMAGaként él és létezik EGYszerre: az ÉN-VALÓ örök boldogságaként és üdvösségeként.

A kárhozat és az üdvösség kettőssége pusztán a test-elme jelenségvilágának a része, az illúzióvilág, a májá tapasztalásaként áll fenn. A testi újjászületések sorozata, azaz az egyéni sorsfonál, a karmikus ok-okozati láncolat egyetlenEGY végső felismeréssel megszakítható, ez pedig a metafizikai értelemben vett **újjászületés, a felébredés, a dnyána.** Aki – kezdetben – mindezt önMAGán kívül keresi, és egy önmagától különálló istentől való ajándéknak fogja fel, az a vallásos tudatformában éli át a fentiek lényegét. Előbb utóbb azonban el fog következni minden törekvő életében az a pillanat, az a magasztos felismerés és annak mindennél bensőségebb át- és megélése, hogy a kárhozat és az üdvösség, valamint a nem-tudás illúzióvilágából való felébredés ideája, elképzelése maga az az akadály, melyet a saját elménk hoz létre, így a kettősség birodalmában ezen hiteink által önmagunkat választjuk el az **örök számádhítól,** a LÉLEK EGYetlen VALÓ, igaz állapotokon túli LÉTétől, mely **mi MAGunk vagyunk, a földi létezésnek is minden pillanatában.**

Amennyiben a „külső” Mester MAGunk az önVALÓnk, EGYetlen igaz ÉNünk, A LÉLEK A KI VAGYOK, úgy aki a Mester szavaiban hisz, annak keGYelme által felfoghatja, majd át- és megélheti saját egyéni létezésének értelmén túli értelmét, valóságon túli valóságát. **„Aki hisz énbennem,** (azaz Mesterünként a saját önVALÓnk, IstenMAGunk „külső” megnyilvánulásában) **ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha.”** Ez az a kulcsfontosságú kinyilatkoztatás, mely a tárgyi elmével, kezdetben *egy külső istenbe vetett hitet jelent,* ám ez a hit, ha eléggé mély, és mindennél erősebb, később feltárhatja eme igazság belső, VALÓ MAGvát emberségünkben, mely szerint **aki önMAGát LÉLEKként éli, azaz eljutott a végső, abszolút igazság felismerésére, annak csak a teste halhat meg,** így ha látszólag meg is hal, valójában senki sem halhat meg, mert az A KI VAGYOK, a LÉT, A LÉLEK MAGa, MAGom, MAGunk, ez soha nem született, így soha sem ízel halált. Aki a halált ízelheti, az mindenkoron az az önmagát pusztán és kizárólagosan test-elme jelenséggént tekintő, önmagát individualizáló, magyarán meg-szem-ÉJesítő lélek, amely bezárult a szemÉJesség, a nem-tudás sötét világának börtönébe, így valósan, és mindennél valóságosabban fél a haláltól, mert azt személyes önmaga végleges és visszavonhatatlan pusztulásaként tekinti.

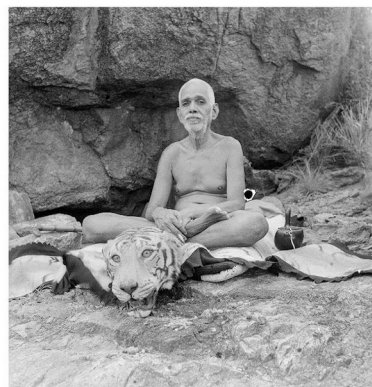
A krisztusi üzenet tehát pusztán egyetlen feltételt támaszt ebben a tekintetben az örök élethez, nevezetesen ön**magunk** ön**MAGunk**ként való újr felismerését, ez ama bizonyos „*lélek általi újjászületés*”, melynek lényege az, hogy az *az individuális lélek* (Lélek-szikra) amely *eredendően és mindig és mindenkoron valójában EGY és EGY-LÉNY-EGŰ az örök LÉTtel és LÉLEKkel,* újra felismeri AZ IGAZSÁGOT, hogy nincs más csak az örök LÉT, a halhatatlan, sohasem született LÉLEK, és EZ Ő MAGa, ÉN MAGam VAGYOK, mi MAGunk VAGYUNK. Még helyesebben fogalmazva, az újra felismerése az EGY VALÓnak nem a szemÉJ által megy végbe, hanem az

örökké éber, IstenVALÓ, ÉN-VALÓnk által, az emberi rész ugyanis mindenkor és mindenképp által csak és kizárólag az EGÉSZben, az EGY VALÓságából fakadóan létezik, tehát mindennemű különállás, külön-valóság pusztán az önMAGától önMAGát leválasztó, így individuális létezését és életet tapasztaló EGYetemes Tudat és Lélek örök, isteni MÁGiájának az eredménye. A *májá*, azaz a kozmikus illúzió, az el-külön-ült-s-ÉG ilyen módon **Isten játéka, a lílá** maga, s legvégső igazságként, minden szavakon túli bizonyosságként mindezt a maga teljességében csak a LÉLEK, már nem mint szemÉJesség, hanem mint EGYetemesség „láthatja” meg, azaz mélyedhet el minden gondolatban, érzésben és személyességben túli VALÓként, ÉN-VALÓként, VAGYOként, s minden származéktól, minden kondicionálatlanságtól mentesen. Itt és most, ez a **Mennyek Ország**a, az örök **Számádhi**, üdvösség, boldogság, létezés, tudat, tudás.

Egyetlen bűn létezik csak: a nem-tudás tudásnak való képzelése. Ebből fakad minden megtévesztő és megtévedt egyéni cselekvés, mely által önmagunkat nem önMAGunkként, hanem a végtelent végesként, a Tudást nem-tudásként éljük át- és meg. Ez a kettősség világa, a test-elme jelenség maga, ama ruha, amit önMAGára vesz a LÉLEK, hogy elmerüljön **az isteni színjátékban**, a **lílában**, s hogy az EGY SZÁMossá, MÁS-(s)okká váljon, s hogy **az ÖrökkéVALÓság meg-tört-ÉN-hessen. Boldog az az egyéni lélek(szikra) akiben IstenMAGa, A LÉLEK valódi, igaz tudatára ébred.** Az nem ízlel többé halált, az nem ízlel többé szomorúságot, az nem ízlel többé tudatlanságot, mert a nem-tudás világa válik illúzióvá számára, s nem az isteni, egyetlen igaz ÉN-VALÓt hiszi illúzióknak többé. **„Ha csak EGY mustármagnyi hitetek lenne...”** - mondta a szelíd bölcsesség TeljesEGéből kinyilatkoztatva a Mester, A KI AZ Önvalónk, az ÉN-VALÓnk, IS-TE-ÉN-MAGunk.

Aki az örökkévaló, málhatatlan és múlhatatlan VALÓban igaz, tiszta, fényességgel teljes LÉLEK MAGában hisz, pontosabban **igaz ÉN-MAG**át – ha még nem is *akként* tapasztalva de csak és kizárólagosan – immár csak **örökké ÉLŐ LÉLEKként hiszi**, halhatatlan, nemszületett VALÓként, az a kEGYelem megtisztító, felélesztő, újjászülő, felébresztő VÍZében megmártózva, alámerülve, abból ívva, *immár soha többé nem szomjazik meg, immár soha nem ízlel többé halált*, mert AZ AKI hazatért, megtért az atyai házba, az örök boldogság üdvösségébe.

Áldott a Krisztus, az örök és múlhatatlan ÖnVALÓ, ÉN-VALÓnk, az EGYetlen igaz LÉLEK. Áldott mind-ÉN-KI, kit ember-magamban, igaz MAGunk MÁSaiként megláthatok, s megláthatom **kEGY-elemben** igaz VALÓnkban, EGYetlen VALÓként, MAGamként őket, túl azon a testen és elmén, akinek addig láthattam, tapasztalhattam mindannyiunkat. Minden EGY, s te AZ VAGY. **Áldott az örök MESTER, ki MAGam, MAGunk az örök, születetlen, igaz, VALÓ LÉLEK, a KRISZTUS, a DNYÁNA: A KI VAGY, A KI VAGYOK.**

ITT-HON a Csend-BENN

A Csend túl van a gondolkodás és a gondolatok hiányának ellentétpárján, túl az imán és a meditáción, bár mindkettő előkészítheti ENnek, azaz EGYetlen, múlhatatlan VALÓnkak a feltárulkozását. Sri Ramana Maharsi ennek a kEGYelemnek a testben való megnyilvánulása volt, és örök Lélekként, vagy Tudatként – ahogyan Ő hivatkozott az EGYetlen ÉN-VALÓRA – most és mindörökké az, mindenki számára, aki mindennél jobban szeretné, hogy az Abszolútum, az örök, ellentétek nélküli Csend, feltárja MAGát emberMAGában.

Bhagavan Sri Ramana Maharsi senkitől sem várt imádatot, mégis minden érzékeny lelkű istenkeresőben mély áhítatot, őszinte imádatot váltott ki az emberi személyén keresztül, önMAGát megnyilvánító EGYetlenEGY VALÓ: a TeljessÉG. Egy róla készült életrajzi dokumentumfilmből lett kiollózva két nagyon aktuális gondolat, az első lényege az, hogy az AZ EGYetemes Tudat, amit Maharsi „Mahat”-nak nevezett, (mely lényegében a Világlélek, az Átmán megfelelője) amikor a részben önmaga teljességére ébred, akkor valójában egy testben megnyilvánul az örök, és abszolút Tudás, a Dnyána, mely eloszlat minden nem-tudást, minden sötétséget. Ez a fizikai fényen túli fÉNy, képes eloszlatni az egó-énünként ránk telepedett nem-tudást és sötétséget, és ez az a fÉNy, mely végső soron az arra érzékeny, önMAGuk Forrását kutató egyéni lelkekben kiváltja az emlékezést, a szellemi és lelki értelemben vett megvilágosodást, a felébredést.

„Mindenki Ramana Maharsi, ez a különlegessége Ramana Maharsinak. Nem egy Ramana Maharsit kell imádjon a hatmilliárd test nem ez Ramana Maharsi missziója. Ez a különlegessége Ramana Maharsinak.” - mondja Bhagavanról, Sri V. Ganesan.

Ezt megfogalmazhatjuk úgy is, hogy a testben – jelen esetben Sri Ramana Maharsiként – megnyilvánuló Éberség, az Egyetemes Tudat mindenkiben EGY és EGYetlen VALÓ. A megnyilvánult Bölcsesség, a bölcs személyét pusztán már csak mintegy eszközként használja arra, hogy mindMAGunk számára örök, múlhatatlan emlékezés legyen, hogy mi elsősorban nem testek vagyunk, akik lélekkel rendelkeznek, hanem maga, MAGunk vagyunk a testet öltött, örök, múlhatatlan Lélek, Tudat, az a lélekszíkra, mely EGY és AZonos a Teremtővel, végső soron tehát mindenki AZ, pusztán az egó-énünk által van eme tudás korlátozva, a feledés homályával borítva, a kozmikus illúzióba feledkezett egyedi, szemÉJes tudatunk számára. Ramana Maharsi tehát az ÉN-VALÓ szimbóluma, testben való tudatos önkifejeződése, az örökké éber abszolút tudatosságé, melyet Jézus Krisztus így foglalt szimbólumba:

„Én és az Atya EGYek vagyunk”.

Ez az az örök ragyogása az Abszolút Tudatosságnak, a Léleknek, mely kezdetben igaz, mindennél mélyebb, őszinte imádatot vált ki bennünk Isten minden kifejeződése iránt, majd később a kEGYelem által leoldozza rólunk a májá fátylát, hogy önMAGunk minden személyességen túli VALÓnként ismerhessük fel, akként az EGY és oszthatatlan VALÓként, ami és aki mindenkinek örök Forrása, akiben minden rész megjelenik, majd minden részben az Egész, újra és újra öntudatára ébred, és Abszolút Tudatosságként végül teljesen felébred, üdvözl. Minden testben tehát ez az EGYetlen VALÓnk AZ A KI felébred, s az is, aki a feledés fátylát önMAGára vonja. Ez az örök kozmikus játék, mely sohasem ér véget, melynek nincs kezdete sem vége, mégis, az egyéni, személyes tudat és tudatosság számára az üdvösség örök vágya akkor teljesül be az egyéni lélekben, amikor emberMAGunk önMAGunk Forrásaként ismerhetjük fel, s az ebben való emlékezésben van

mérhetetlen jelentősége a Mesternek, az ÉN-VALÓknak, A KI számtalan módon és formában képes önMAGát megnyilvánítani, hogy aztán eme MAGnyilvánulásokban a rész ismét, önön részegségéből kijózanodva önMAGára ismerjen. Ez a megszabadulás, az örök Szamádhi, a Mennyeek országa, a felébredés, mely a Lélek öröktől fogva VALÓ, és EGYedül VALÓságos valódi, minden változás világán túli állapota: a BOLDOGSÁG. A BOLDOGSÁG MAGunk a minden tudatlanságtól mentes LÉLEK, akivé nem válhatunk, amit és akit senkitől sem kaphatunk meg, mert EZ önMAGunk EGYetlen igaz és való LÉNY-EGe, mely a nem-tudás, a feledés fátyla által tűnik számunkra úgy, hogy elérhetetlen, nincs, nem is létezik, vagy egyenesen nem is létezhet. A Bölcs, a Krisztus, a Dnyáni az ÉN-VALÓ ama megnyilvánulása, A KI eredendő, örök, kondicionálatlan üdvösségünkre, a Boldogságra emlékeztet bennünket, minden szóval, minden mozdulattal, és az ezeket meghaladó, ám ezek Forrását is képező, örök CSENDel, mely szavakkal, képekkel, fogalmakkal nem érinthető meg, mégis általa, vele, és benne létezik és létezhet minden megnyilvánult, és megnyilvánulatlan rész, tudat és lélek.

Egy másik fontos üzenet, mely személyesen Bhagavantól hangzott el, a mai korban talán még aktuálisabb, sok szorongó, aggodalmaskodó lélektársunk számára. Egy aggódó nyugati, kifejezte félelmeit a második világháború előszelét érezve. Jelen világunk sokak számára kísértetiesen hasonlít ezen történelmi időkre, ami nem csoda, mert az emberi *hamis-éneink* világa, újra és újra ugyanazon mintázatokat követi, a nem-tudás világába süllyedve. Bhagavan válasza igen tömör volt erre a mély emberi aggodalomra:

„Nézd, van EGY Teremtő. Ő gondoskodni fog a teremtéséről.”

Kísértetiesen hasonlít ez a tömör gondolatMAG a krisztusi kijelentésre:

„Azt mondom ezért nektek: Ne aggódjatok életetek miatt, hogy mit esztek vagy mit isztok, sem testetek miatt, hogy mibe öltöztök! Nem több az élet az eledelnél s a test a ruhánál? Nézzétek az ég madarait! Nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem gyűjtenek – mennyei Atyátok táplálja őket. Nem többet értek ti náluk? Ugyan ki toldhatja meg életét csak egy könyöknnyivel is, ha aggodalmaskodik?”

Az Éber Tudat, a Krisztus, a Dnyáni csak EGYetlen VALÓról tud tanúságot tenni. Arról a Lélekről, aki Ő MAGa, mi MAGunk VAGYunk, aki számára a nem-tudás fátyla nem létezik, és valójában soha nem is létezett. Gond csak ott van, hol gondolat, s a gondolat gondoláján a nem-tudás tengerén bolyongunk, nem ismerve fel sem egymást sem személyünket az EGYetlen VALÓ megnyilvánulásaiként, így az örök harc, küzdelem és aggodalom, az egzisztenciális gondoktól való nyomasztottság, a szenvedéstől és a haláltól való félelem árnya, mindig jelen van, vagy tudatosan, vagy tudattalanul a tudatunkban, lelkünkben. Ez az az árny-ék, az a nem-tudás ami mintegy – szimbolikusan értve – beékelődik köz-ÉNK és EGYetlen VALÓnkra mintegy elválaszt, leválaszt minket. Ez a *májá fátyla*, a feledés, a *nem-tudás*, melyet egyes megközelítések *ős bűnként* is neveznek. Ebből az állapotunkból szabadít ki bennünket, ebből ébreszt minket fel ÉN-VALÓnk igaz természetén túl természetére, valóságára, a Mester keGYelme, mely az álmok végét jelenti, az önmagunk különállóságát álmódó hamis énknek, s a Krisztusként, a Maharsiként és számtalan más formában és névben megjelenő örök LÉNY-EGben ez az szakadatlan emlékezés él és éltetődik.

Aggodalmaink forrása elsősorban az, hogy önmagunkat másként, Istentől azaz saját ÉN-VALÓnkra el-külön-ülteként éljük át- és meg, így eme félelmeinket saját elménk nem számolhatja

fel, pusztán csak megteremtheti őket. A hamis létbiztonság mögött mindig az egó-én – egyébként ösztönös és természetes – biztonságra, állandóságra való törekvése húzódik meg. Azonban a vagyon akár egyik percről a másikra semmivé válhat, a földi otthon ezernyi ígérete pedig elpárologhat, mint harmatcsepp a napfényben. A test is, amihez oly nagy gonddal ragaszkodunk, előbb utóbb a pusztulásra jut. Bízhatunk tehát földi kincsekben, gyűjthetünk földi javakat, de ha ezt tesszük is, emlékeznünk kell azok időlegességére. Nem az a baj, ha valaki vágyik ezekre, de egy adott ponton fel kell tudjuk ismerni ezek végességét, mulandóságát, és ezzel párhuzamosan azt is, hogy: „*Nézd, van EGY Teremtő. Ő gondoskodni fog a teremtéséről.*” Ez annyit tesz, hogy kezdetben – ha még nem is érezzük bizonyossággal – de hinnünk kell abban, hogy létezik egy emberi személyünket meghaladó, azt is megnyilvánító, ám önön részségünk tudásánál és hatalmánál mérhetetlenül magasabb rendű és teljesebb Erő, Hatalom, Tudás, SZER, mely nem más mint maga az örök Lélek, Isten, Átmán, nevezzük bárhogyan is a Megnevezhetetlent.

Aki önmagát és valódi javait immár nem testi valóságára leegyszerűsítve tekinti, éli, az a kEGYelem által eljuthat a valódi, végső, visszavonhatatlan megszabaduláshoz az illúziók kertjéből. A kereszten függő Krisztus a test tökéletes meghaladása a Lélek dicsőségében, a feltámadott Krisztus pedig a Tudat, a Lélek örök, makulátlan, egyetlen VALÓ és igaz természete. A Dnyáni, akiben az ÉN-VALÓ felébredt, és elmélyült önMAGA, természetén túli LÉLEK-természetében, ugyanúgy meghalt a testnek, pontosabban hamis énjének, bár számunkra, a nem-tudás világába gabalyodott lelkek számára könnyen ők is csak testnek tűnhetnek.

A Mester azonban minden megnyilvánulásában, minden szavában, tetteiben de legelőször is örök CSENDjében mindig emlékeztetni hivatott bennünket arra, hogy mi elsősorban nem egy mulandó, halandó teste vagyunk, hanem az örökkéVALÓ LÉLEK, mely a testet ruhaként viseli. Amikor azonban a nem-tudás következményeképpen, saját hamis-énünk akarja „viselni” a Lelket – minő abszurd humor ez így szavakba sűrítve – akkor a szó szoros értelmében is, megviseli a lelkünket ez a különös viselkedés, és viselet, mely akárhogy is vesszük, ez nem természetes állapota a LÉLEKnek. A véges tudatába zárult Végtelen Lélek és Tudat számára ugyanis valahol – leginkább a tudattalanunkba száműzve – mindig ott lappang, a lelkünk számára korlátozó kényszer, mely emlékeztet bennünket, hogy „*Az ÉN országom nem e világból való*”, azaz a Mennyei Atya, a Teljesség, az Abszolút Tudatosság a Lélek valódi „ITT-HONa”, s ez a földi megnyilvánulás pusztán az otthona.

A magyar nyelvben remek ez a megkülönböztetés: **ITThon** és **OTThon**. Az itt ugyanis mindig „oda” mutat ahol vagyunk, az otthon pedig tulajdonképpen csak az „*itthonból*” kiindulva értelmezhető. Eme sorrend felcserélődése tehát maga a kozmikus illúzióba feledkezett tudatossága az individuális léleknek, amikor az ITThon - az atyai HÁZ, a LÉLEK ÖRÖK BOLDOGSÁGA ÉS ÜDVÖSSÉGE – pusztán egy homályos, földön túli OTThon ígérete, mely általában csak a földi test fizikai halála után érhető el, a vallásos tudatforma ígéretei szerint. Azonban a valóság az, hogy a Lélek az EGYetlen VALÓ és örök ITThon, az üdvösség és a boldogság MAGunk, melyet ha el akarunk érni, soha nem érhetjük földi törekvés és gondolkodás szerint el.

Ehhez az szükséges, hogy a *nem-tudás, a májá fátyla, az ős bűn* leszakadjon, lehulljon arról az örökké fÉNyelő LÉLEKről, aki MAGunk Isten, s akiről igazából egyes szám harmadik személyben szólni már maga a tudathasadás, már maga a nem-tudás, már maga az ős bűn, melyből csak és kizárólag a felébredés, a kEGYelem szabadíthat meg bennünket, Isten által és Istenben VALÓ, örök LELKEKET.

Út az Üdv-ŐS-ÉGhez

Bhakti, önátadás és imádat

„Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” Jn. 4, 24.

Legvégső, még szavakkal kifejezhető értelemben, az ÉN-VALÓ önMAGára ébredésének, földi sorsokban megnyilvánuló útjain, lényegét tekintve minden út EGY és ugyanAZon lényegi azonosságokat mutatja fel, amennyiben a tudat önMAGára ébredésének bizonyos állomásait vesszük szemügyre. Magyarán, minden törekvő megtapasztal olyan, úgynevezett *tudatpontokat*, melyek bár minden ember életében más és más összefüggésekben, körülmények között és egyedi sorsszerűségekben fejeződnek ki, ám LÉNY-EGüket tekintve ugyanazon törvényszerűségeknek vannak alávetve, melyek nem kikerülhetők öncélú emberi erőfeszítések és gyakorlatok által.

A szellem isteni ösvényein járó tudatok és lelkek számára, eme utakon az első jelentős tudatpont az, amikor is az egyéni tudatban az isteni tudatMAG önmaga személy feletti valóságára ébred. Ez nagyon sokféle módon történhet és történik is meg, ám minden ilyen megtapasztalás mögött ugyanazon Bölcsesség ébred önMAGa létezésére, mely tulajdonképpen nem más, mint az ÉN-VALÓ. Ez még nem jelenti azt, hogy valaki végleg és visszavonhatatlanul megállapodik önMAGunk EGY és EGYetlen igaz természetében az ÉN-VALÓban, ám mindenképpen ezt előkészítő lépés a tudat számára annak felismerése, hogy végső soron semmi és senki sincs az ÉN-VALÓn kívül, még EGY-SZERűbben szólva: ***minden Isten.***

A vallásos tudatformák központi eleme az imádat, amely ha az Istennek való önátadással párosul, akkor az egyéni tudat számára megnyílik egy olyan belső tudati és szellemi valóság, melyben a Legfelsőbb VALÓ (Isten, ÉN-VALÓnk) szemlélése, csodálata és imádata elkezd áthatni az egyéni tudat és lélek minden tapasztalását, és a tapasztalások minden aspektusát, ám nemcsak egy elvont tudati térben, hanem lassanként kiterjesztődve az egyéni valóság minden vonatkozására. Ezt nevezik bizonyos misztikus iskolák *„Istennel való SZER-elembeesés”*-nek. Sajnálatos módon a vallásos imádat többnyire igen kétértelmű, rossz ízű értelmezéseket nyert mind az úgynevezett profán mind a vallásos tudatterekben, köszönhetően annak, hogy az istenség imádata igencsak a földi hatalmi struktúráknak és hierarchiáknak való meghódolás és meghódoltatás egoisztikus mintázatait öltötte magára, és teljesítette be a különböző vallási értelmezésekben és gyakorlatokban.

Egy királyt, egy uralkodót, vagy bármilyen mások felett hatalmat gyakorló személyt ugyanis csak az egó-én földi mértékével lehet „imádni”, amiben csak igen ritka esetekben jöhet létre olyan bensőséges viszony, az imádó és az imádott között, ami megközelítheti, vagy legalább mintázhatja a valóban érlelő, elmélyítő, bensőséges, csodálattal, tisztelettel, áhítattal és **szere**tetteljes hódolattal áthatott Isten és ember között megnyilvánuló szellemi-lelki kapcsolatot, köteléket, mely ugyanakkor *végső célként pont hogy nem a személy megköötésére irányul az isteni tudatosság felől tekintve, hanem épp ellenkezőleg: a szemÉJesség fátylának leoldozására, a megszabadulásra, a felébredésre, az üdvösségre.* Tehát míg egy földi mintára vett alávetettségi viszonyban többnyire nincs semmiféle törekvés a hatalmat gyakorló fél részéről arra, hogy önön hatalmát a másik fél felszabadítására gyakorolja, addig az Isten - ember kapcsolatában, annak igaz, valódi belső értelmét tekintve pontosan a tudat és a lélek „megistenülése”, azaz a kozmikus illúzióból történő felszabadulása a lényeg. A bhakti, az önátadás, az imádat tehát ennek pusztán az eszköze, és nem valamiféle cél, amint az mind a profán, mind a vallásos tudatformákban megnyilvánul.

„**Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.**” - mondotta a Mester. De eme mondás lényegét mintha figyelmen kívül hagytuk volna majd kétezer éven keresztül a vallásos tudatformákban. Nem véletlen ez, mert a vallásokban, az Isten és ember közötti függőségi viszony konzerválása és folyamatos fenntartása van jelen, köszönhetően annak a tudatosságnak, mely igazából másra nem is enged rálátást, nem ad lehetőséget, önön tudatlanságából fakadóan. *A vallásos tudatformák jelenleg domináns vezérelve ugyanis nem az emberi tudat valódi, végleges és megbonthatatlan összekötődését célozza meg a Legfelsőbbel, hanem pusztán a Legfelsőbbel való függőségi viszony kialakítását.* Érdekes kérdés tehát már önmagában is az, hogy a vallásos tudatformák – jelenlegi formájukban – vajon tényleg csak erre hivatottak és képesek, hogy ezt a függőségi viszonyt kialakítsák, melynek kicsúcsosodása az *istenfélelem*, vagy pedig ez a jelenség pusztán azért áll fenn, mert a vallásokat irányító emberi tudatlanság, korlátoltság, tudatosság végső soron a hamis-ének számára ennyit szellemi és lelki mozgásteret enged csak meg?

A megnyilvánult valóságban mindennek helye, oka és szerepe van, tehát a vallásokra és a vallásos tudatformákra is úgy szükséges tekintenünk – azok mélyebb érthetősége végett – hogy ezek nem valamiféle szándékos tudat-eltérítés következményei, hanem a nem-tudás világában, a jelenlegi emberi tudatosság kifejeződései. Nem szükségszerű tehát, hogy a vallás, mint tudatforma pusztán akadályként létezzen, az Isten és ember között létrejönni képes EGYesülést illetően, bár kétségtelen, hogy a vallásokat ilyen szempontból is lehet vizsgálni, amit már korábbi írásaimban, elemzéseimben meg is tettem. *Jelen gondolatmenet nem a vallások melletti védőbeszéd, de nem is ellenük szóló vádbeszéd, pusztán annak feltárása, hogy a jelen korban miért olyan a vallásos tudatforma amilyen, és hogy a vallásos tudatforma, a maga eszményi állapotában végül is segítő, ösztönző erő lehet azon tudatok számára, akik az ÉN-VALÓ által megértik, és átélik annak jelentőségét, hogy a megszabadulás, a felébredés, az üdvösség ösvényén járva, az individuális tudat és lélek számára miért fontos a bhakti, az önátadás és az imádat tudati stációinak az elérése, az abban való elmélyülés, mely mind-mind az üdvösség előszobája azon lelkeknek, akik mindennél jobban vágyják az igazság megismerése által a szabadságot, a boldogságot, az üdvösséget.*

A bhakti, az önátadás és az imádat – a legtisztább és legőszintébb értelemben – már mind túlmutat az emberi egó-énen, a hamis énen. A bhaktában, azaz a tanítványban már megébredt az ÉN-VALÓ tudatossága, ám még nem számolódott fel az egó-énsége a személynek, az egyénnek, így egy sajátos kettősség van még mindig jelen, az Abszolút EGÉSZ és a relatív RÉSZ között. Ez azonban már egyfajta misztérium, amikor is a rész az EGÉSZre tekintve, önön részsége által meglátja az EGÉSZ gyönyörűségét, mindenben jelenlévő, mindenben kifejeződő, fénylő teljességét, és ez imádatot, csodálatot, őszinte hódolatot vált ki benne. Ennek analógiája a földi értelemben tapasztalható szerelem. A szerelmes ember ugyanis egy olyan tudati-lelki állapotba kerül, amely mindenki más számára „irracionális”, hiszen a szerelmes - a szerelem legfelfokozottabb állapotaiban – valójában imádja szerelmét, isteníti, idealizálja azt, azaz olyannak látja mint senki más, még akkor is, ha sok esetben ennek semmi alapja nincsen, „objektív” szemmel tekintve. Itt ez a példa kissé sántít, mert az ÉN-VALÓnkra mindaz nem érvényes, hogy híján lenne bárminek, amit benne az emberi rész imádni lenne képes, ám a hasonlat megállja a helyét abban a tekintetben, hogy végül is a szerelmes ember, a szerelem legfelfokozottabb állapotaiban megtapasztalja azt az őszinte imádatot, csodálatot, felfokozott SZERelmetes lelkiállapotot, amely EGYedül Istennek jár ki, egyedül az ÉN-VALÓt illeti meg, ám végső soron minden Isten, minden az ÉN-VALÓ kifejeződése, tehát **ha valaki igazából szerelmes, akkor öntudatlanul is átéli a bhakti, az önátadás, az imádat tudati-lelki állapotait**, csak szerelme alanyára kivetítve mindezt, egy emberi személyre ruházva

mindezen imádatot, hódolatot, tiszteletet, érzelmi felfokozottságot és gyönyört.

A vallások természetesen mindennemű imádatot, ami nem az általuk meghatározott istenség(ek)re irányul, tiltják, istenkáromlásnak, bálványimádásnak stb. bélyegzik meg, mivel számukra az Isten – mint fogalom – többnyire egy **szellemi izolátum**, tehát nem hatja át a világ és a valóság egészét. *Istent azonban mindenben és mindenkinben meg lehet látni, és lehet imádni.* Ez túl van a panteisztikusnak nevezett szemléleten, mert nem arról van szó, hogy egy fát, a Napot vagy a szerelmünket istenként imádjuk, hanem azt, hogy az a tudat, akiben az ÉN-VALÓ feltárta a lét és a létezés magasabb rendű összefüggéseit, valóságát, az rádöbben arra, hogy *minden létező Isten megnyilvánulása, így ha egy létezőben képesek vagyunk meglátni Istent, azaz személy feletti ÉN-MAGunkat, akkor AZt csodálhatjuk, imádkozhatunk abban, őbenne.* Leegyszerűsítve, a bálványimádás és az ÉN-VALÓnk felé megnyilvánuló hódolat között egy vékony mezsgye létezik csak. *A bálványimádás az, ha például egy teremtményt Istenként imádkozunk, a valódi hódolat pedig az, ha egy teremtményben meglátjuk, megérezzük Istent, ÉN-VALÓnkat, és ebben a teremtményben AZt, azaz ÉN-VALÓnkat imádkozunk, meglátván a benne rejlő isteni esszenciát, bölcsességet, gyönyörűséget, tökéletességet.*

Ez ama bizonyos mezsgye, melyen az ÉN-VALÓ mintegy „túlbillenti” az emberségünket önön egyszerűségén, mert őszinte, minden emberi érdek mentes imádatra, csodálatra, szerelemre az emberi én, a hamis-énünk önmagától és önmagában nem képes. Ez egy különleges tudatállapot, egy különleges isteni lélekállapot, amikor is végső soron Isten, a Végtelen EGY, az ÉN-VALÓ tulajdonképpen az önMAGa által létrehozott, végesnek tűnő, személyes, viszonylagos, megszemélyesedett részben, saját személy feletti, végtelen, teljes és abszolút VALÓját csodálja, imádkozza, abban gyönyörködik, abban kedvét leli. **„Íme az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik.”** A Jézus Krisztusban gyönyörködő Atya, pontosan ezt a misztériumot szimbolizálja, amikor is a Teljesség gyönyörködik az önön részségébe zárt teljességében, gyönyörűségében, tökéletességében. Ez az egó-ének, a hamis-éneink világában, amikor nélkülözi az isteni tudatosságot, az önimádat, ám Isten számára, isteni tudatossággal megtöltve: maga az ÉN-VALÓ örök, szüntelenül áradó gyönyörűsége, tökéletessége, boldogsága, mely önMAGában, önMAGától teljes. A Fény, ami önMAGában és önMAGától fÉNyilÓ, makulátlan és teljes. A bhakta, a tanítvány, akkor képes a valódi önátadásra és imádatra Isten irányában, ha benne az ÉN-VALÓ eme tudatossága már megébredt. Amíg ez nem történik meg, *a hagyományos értelemben vett vallásos imádatot az emberi hamis-én értelmezi és műveli, mely mögött ott van az istenfélelem, a személyes érdek, ami által a magasabb rendű erőnek való behódolástól remélünk különböző előnyöket, saját emberi egónknak, vagy az ahhoz kötődőknek.*

„Az, aki a testét úgy érzékeli, mintha önmaga lenne, valószínűleg képtelen Istent forma nélkülként imádni. Bármilyen istentiszteletet végez, az kizárólag a forma imádata lesz, nem más.” Sri Ramana Maharsi

Az emberi rész is azonban Istenben és Isten által létezik és nyilvánul meg. Ezért **a rész és az EGÉSZ közötti sajátos kapcsolat, igazából a bhakti, azaz a tanítványnak a Mesternek való önátadásában, imádatában nyilvánul meg.** A legtisztább értelemben vett vallás és vallásosság tulajdonképpen ennek kell az előkészítője, az előszobája legyen, szellemi és lelki értelemben. Aki egy tárgyban, egy növényben, egy állatban, egy emberben képes meglátni az isteni ÉSZ-ÉN-cíát, azaz még magyarosabban a LÉNy-Eget (az EGYetlen LÉNY, az EGYetlen ÉN, az ÉN-VALÓ, az

Atya teljes EGét) annak a számára lassan elkezd feloldódni a másoktól való különállóság tudati-lelki állapota, valósága. Az ÉN-VALÓnk ugyanis mindenkit egyéni úton ébreszt az EGYetlen VALÓ Igazságra, mely nem más, mint semhogy: Mind-ÉN-KI EGY és EGYetlen VALÓ megnyilvánulása, mind-ÉN IS-TE-ÉN, azaz Isten. Te IS én, én IS te, de csak EGYetlen ÉN a VALÓ és örök, AZ ÉN-VALÓ, a Teljesség, Átmán, Isten.

A tiszta értelemben vett vallás és vallásosság középpontjában tehát ez a tudás kell mintegy „becsomagolva” legyen szimbólumokba, SZER-tartásokba, szentnek mondott iratokba és könyvekbe. Annak a tudása, hogy minden és mindenki EGY, és AZ EGY, MAGunk Isten. **Isten nem csak hogy bennünk lakozik, hanem valójában mi nem is létezhetnénk, ha eleve nem Istenben lenne a létezésünk.** Ami azonban elválaszt minket mindezek állandó tapasztalásától és tudásától, az a hamis-énként való önazonosításunk, ám – minő botrány ez az elménknél – még a májában, ez a hamis azonosulás igaznak álmodása és képzelése IS csak Isten által és Isten létezéséből fakadóan lehetséges. Ezért van az, hogy a teremtményben alászálló, abban és akként IS megnyilvánuló IÉNy-EG, az ÉN-VALÓnk, Isten végső soron önMAGát álmodja MÁSokká, s minden egyéni, személyes létezés MAGunknak Istennek a megnyilvánulása, kifejeződése. Minden Isten. *Emberi személyem tehát nincs hogy önerőből felébredjen, hiszen az maga az álarc, a persona, a szem-ÉJiség, amit önMAGára Isten ölt fel. Az álarcon hogy kérhetnénk számon azt, hogy tudatára ébredhessen?* A színész azonban, amikor egy szerepet játszik, EGGYé válik az ál-arc, a szereppel, az egyéniséggel, a jellemmel amit megformálni akar. Tehát csak **A SZÍN-ÉSZ** az, aki belefeledkezik az álarc által a szerepbe, és ugyancsak **A SZÍN-ÉSZ** az is, aki felébred, újra visszatér belőle annak tudatához, tudásához, hogy „**ki vagyok ÉN**” ha nem egy szerepet alakítok, nem egy maszkot viselek, nem egy jellemet formálok s azzal azonosulok abban a nagy szín(tiszta)-játékban, amit emberként életnek, világnak, éber tudatként a **májában** létező **lílának** nevezek. Hogy ki az EGY és EGYetlen VALÓ **SZÍN-ÉSZ és REND-EZ-Ő IS EGY-BENN?** A választ rábízom mindenkire.

Befejezésként visszatérnék a bhakti, az önátadás és az imádat kiemelt jelentőségére. Amikor ÉN-VALÓnk a gyönyörűségét, **fÉNyessÉGét**, tökéletességét és teljességét feltárja a Szívünkben, akkor egyszerre szent emlékezés és egyszerre szent imádat, csodálat, hódolat, és SZER-elem gerjed a Szívünkben, mely Isten, ÉN-VALÓnk „szÉK-es-helye”, a belső szoba, hol VALÓ ÉN-ÖN-MAGunk találhatjuk meg. Ezért mérhetetlenül fontos ezek szerepe a törekvő életében, mert ez az a titokzatos fonál, ami önMAGunkban önMAGunkkal fűz bennünket össze, s mely tudatosodása önön rész(eg)sÉGünkben ugyancsak a Legfelsőbb, Isten-ÉN-VALÓnk által mehet végbe. A legtisztább értelemben vett vallásos hódolat tehát azt jelenti, hogy leborulunk és imádjuk Istent, minden érdek és félelem mentesen, az Igazság megismerésében, mely valójában sosincs rejtve. Pusztán hamis-énünk, az egó-elménk az, ami eltakarja bennünk mindezt.

Istent imádni sokféleképpen és módon lehet. Mindenkinek egyedi és egyéni útja van ebben, amire szükséges rátaláljon, ÉN-VALÓnk segítségével. Másként azonban ez nem is lehetséges, hiszen **minden Isten.** Ez az az igazság, amit az egónk, szemÉJességünk nem akar és természetéből kifolyólag nem is tud elfogadni. Egy mondás szerint, **az egó képtelen az Igazság felismerésére.** Így is van, mert az egó-énünk, mely nem azonos az EGY-ÉNNel – az ÉN-ÉNNel ahogy a Bölcsék nevezik – csak és kizárólag saját tévképzeink fenntartásában és továbbteremtésében érdekelt. Ez a *kozmikus játék*, a *lílá* természete, mely a *kozmikus illúzió*, a *májá* által létezhet. A *májá*, legvégső valóságként Isten által létezik, a *lílá* pedig Isten JÁT-ÉK-a az EGYetemes Elmében, azaz Isten Elméjében. A világ nem az egó-énünk teremtése, mert emberi énünk már maga is teremtett, s a *májá*

és a lilá része. Azonban az egó-énünk – mivel hasonlatos Teremtőjéhez – maga is magában hordozza a teremtés erejét, s így van az, hogy személyünk újabb és újabb KÉPzeteket, újabb és újabb valóságokat, pontosabban illúzió-valóságokat képes teremteni tudatunkban világ és valóság néven. Ez az a tudati mechanizmus, amit a Felébredettek „ráfilmeződésnek” neveznek. A szemÉJ álma az Isten által álmodott világban és valóságban, amit minden szemÉJ sajátosságosan egyedinek, személye és egyénisége által létezőnek él meg, ám amit többnyire – tévesen – abszolútnak képzel, pedig viszonylagos az EGÉSZben.

Az Istennek való önátadás tehát valójában illuzórikus, mivel az egó-én erre nem képes, csak önmaga hamisságának a további fenntartására és éltetésére. Ez az emberi ösztönvilág és tudati mechanizmusok továbbélése és továbbéltetése, ami viszont szintúgy az ÉN-VALÓ létezéséből fakadó következmény. *A Felébredett tudatok, a Dnyánik, a Krisztusok, a Buddhák ezért nem dicsekednek és nem is dicsekedhetnek soha azzal, hogy saját, személyes, egyéni teljesítményük az, hogy VALÓ, természetén túli természetükre ébredtek. Az üdvösség, a felébredés, azaz az Éberség örök isteni VALÓ. Tulajdonképpen soha nem jött létre, mindig is van, és minden létezőben az EGY és EGYetlen VALÓ, elidegeníthetetlen LÉNY-Ege van jelen.* Ennek az újrafelismerésének az útján a bhakti, az önátadás és az imádat valódi elérése és átélése, nem emberi érdem, már MAGa, MAGunk az isteni kEGYelem megnyilvánulása az emberségünkben. Bár itt még mindig a kettősség világába révülő tudatról és tudatosságról beszélünk, mivel az imádathoz szükség van imádottra és imádóra, ezért még mindig jelen van az elkülönültség, ám ez az őszinte csodálat és imádat az, ami végül az isteni kEGYelem által lassan, fokozatosan felszámolja – mindenki egyéni sorsa és útja szerint – az egó-énünk VALÓ EGY-Énünktől, azaz Isten-MAGunktól való, végső soron mindvégig illuzórikus elkülönültségét. Ennek elérése a megszabadulás, a felébredés az üdvözülés. Ezt Isten hajtja végre az önmaga által, önmagában létrehozott résszerűségben, ezért nem emberi érdem.

Az egyik legnagyobb isteni misztérium az individuális elme számára továbbra is az, hogy Isten úgy álmodja a világot és a valóságot a részek, a MÁSok létezésévé, hogy mindeközben örökkön örökké éber. Ez az, amit a logika segítségével megérthetünk ugyan, de ennek legbelső lényegét, magvát végső soron csak a Lélek érzi, s EZ MAGunk VAGYunk, a lét, tudat, boldogság, a létezés tudásának örök, makulátlan üdvösségeként. Ez MAGunk az örökkön örökké áradó Boldogság, az Üdv-ŐS-ÉG (üdvözöllek ős **egész ÉG**) örök SZERe, a SZERelem önMAGában és önMAGunkban áradó örök gyönyörűsége, üdvössége, teljessége. Amikor az imádó és az imádott nincs **egy-mástól** el-külön-ülve, hanem örökkön örökké EGY és EGYetlen VALÓ a Teljes-ÉG-BENN. Örök Szamádhí, a Mennyeek országa, a Lélek öröktől való és örökké létező VALÓ, Igaz állapota, mely szavakkal nem kifejezhető, s utalni rá is csak CSENDként lehetséges.

A „külső” valóságként megjelenő Mester, a Bölcs, a Dnyáni az, akiben az így testként és névként alakot öltő Isten, az ÉN-VALÓ őszinte, mély, valós imádatot és önátadást ébreszt bennünk emberi részekben, a Szívünk legbelső szobájában, a LÉLEK szentélyében. **A Mester imádata, az ÉN-VALÓ imádata. Boldogok a tiszta szívűek, mert az őszinte imádatban meglátják MÁSokban, a MAGukként VALÓ IS-TE-Ént. Boldogok az EGY-SZERű lelkűek, mert övék a Mennyeek országa, az örök Szamádhí, a LÉLEK örök boldogsága, üdvössége.**

Önátadás

„Egy követőnek, aki azért imádkozott, hogy gyakrabban részesüljön Siva látásában, Bhagaván a következőt mondta: “Add át magad Neki, és vedd alá magad az Ő akaratának, akár megjelenik, akár eltűnik – tégy akarata szerint! Ha te kéred Őt, hogy tegyen kedved szerint, az nem önátadás Istennek, hanem ráparancsolás. Nem kérheted, hogy engedelmeskedjen neked, miközben azt gondolod, hogy átadtad magad Neki. Ő tudja, mi a legjobb számodra, s mikor és hogyan kell azt megtenni. Ő viseli a terhet. Neked nincs több gondod. Minden gondod-bajod átadtad Neki. Ilyen az önátadás. Ilyen a ráhagyatkozás.”

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű.” Mt 11, 28-30.

Legyen meg a Te akaratod

Nemrég akadtam rá – vagy „akadtak” rám – az alábbi gondolatok(ra), melyeket Bhagavan mondott a tőle útbaigazítást váró lelkeknek:

Bánat és gonoszság

Azt kérdezik, a teremtés miért van tele gonoszsággal és bánattal. Csak annyit lehet mondani, hogy mindez Isten akarata, amely kifürkészhetetlen. Ez az erő indíték nélküli, semmiféle vágyat vagy elérendő célt nem tulajdoníthatunk ennek a mindentudó, mindenható Létezésnek. A Naphoz hasonlóan Istent sem érintik meg azok a cselekedetek, amelyek a jelenlétében mennek végbe. Ha az elme elégedetlen vagy nyugtalan amiatt, ami történik vele, akkor megoldásként hasznos elfogadni Isten akaratát. Ekképpen bölcs elvetni a felelősség és a szabad akarat érzését, s az Ő akarata szerint cselekedni és tűrni, úgy, hogy önmagunkat Isten eszközének tekintjük. / Bhagavan Sri Ramana Maharsi /

Az ezt megelőző években több alkalommal is beszélgettem olyan embertársaimmal, akiket a szabad akarat kérdése foglalkoztatott. Több alkalommal elmondtam, hogy megértésem szerint valójában **szabad akarat van és nincs egyszerre, attól függ honnan nézzük**. Túl azon, hogy már maga a szabad akarat kérdése is, a különböző teológiai megközelítések szerint sem egységes, így például a Bibliában nincs konkrétan ilyen kijelentés, hogy az ember teremtésekor az Isten szabad akaratot adott volna az embernek. Valódi és abszolút értelemben vett szabad akarattal csak az Abszolútum rendelkezik, minden más létező, teremtmény a megnyilvánult valóságban ugyanis determinálva van, egy olyan logikai mátrixban, melyben minden összefüggésben áll mindennel, és végső, minden okozaton túli okként egyedül csak Isten akarata az, amely abszolút realitással rendelkezik, minden más pusztán viszonylagos.

Szabad akarat tehát az individuális létezés felől közelítve csak látszólagosan létezik, a nem-tudás illúzióvilágában, amikor is az egó-én ön maga különállóságát abszolút realitásként éli át- és meg, így ebben a tudatállapotban a szabad akarat ideája – bizonyos feltételek között – valóságosnak tűnhet. Ám még így sem jelenthető ki, hogy bármely ember, vagy létező szabad akarattal létezik, mivel a szabad akarat – a maga abszolút értelmezésében – elsősorban teljes és tökéletes függetlenséget tételezne az azt gyakorló részéről, tehát ha bármiben korlátokba ütközik annak gyakorlása, akkor az már nem szabad, pusztán részlegesen szabad, ami végső soron csak a szabadság illúziója, ha következetesek akarunk maradni a logikához.

Egyes teológiai megközelítések nem is beszélnek szabad akaratról, csak például *döntési szabadságról*, mely megközelítés már sokkal közelebb áll a determinált létezés valóságához. A megnyilvánult létezésen belül ugyanis minden függ mindentől, és a relatív logikai mátrixon belül, a relatív létezők világában, relatív nézőpontból kiindulva, abszolút pont, abszolút ok végső soron csak önkényesen ragadható meg, mely önkényesség nem rendelkezhet abszolút érvényességgel. Metafizikai megközelítésben a végső ok, maga Isten, ám Isten nincs meghatározva az általa létrejövő ok-okozati mátrix determináltságával, magyarul Isten azért Isten, mert bár Ő minden megnyilvánulatlan és megnyilvánult lét és létező Forrása és Ős Oka, mégsem függ ezektől, mivel felette áll bármi nemű függőségnek, korlátozottságnak, determináltságnak.

Az emberi létezés ilyenén módon való megközelítése végső soron tehát annak a felismeréséhez szükséges elvezessen bennünket, hogy igazából az egész megnyilvánult valóság mögött EGYetlen VALÓ akarat nyilvánul csak meg, teljes és tökéletes szabadságban, egyszerűbben fogalmazva,

szabad akarata nincs csak Istennek, az Abszolútumnak, aki felette áll a kauzalitás mátrixának, és annak minden logikai determináltságának. Jézus Krisztus több ízben is kifejtette, hogy az emberi lény akkor tud igazából szabaddá válni, ha lemond az illuzórikus emberi szabad akaratról, és eljut a „legyen meg a Te akaratod” tudati és lelki állapotának állandósult élésére, gyakorlására.

„Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te Neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amiként a Mennyben úgy a Földön is.” / Jézus Krisztus /

A krisztusi imádságnak a legelső sora, erre az igazságra világít rá, és az egyedül valós Isten – ember viszony: a bhakti, az önátadás belső lényegét nyilvánítja ki, az értelem és lélek számára. Mert Isten országa csak az Isten akaratának a maradéktalan megvalósulása által jöhet el bennünk, ezért a legbölcsebb amit az emberi rész tehet, hogy Isten kegyelme által felismeri, hogy **a legtökéletesebb akarat** – mely azért tökéletes mivel teljesen szabad, és az emberi elme számára elképzelhetetlen Teljességben „látja” minden létező valóságát, és egymáshoz való viszonyát, összefüggéseit – **az Isten akarata**, az emberi résszerűség soha nem rendelkezhet ugyanis a valóság teljes ismeretével, ami a tökéletes, minden részrehajlás mentes szabad akarat, igazságos gyakorlásának előfeltétele.

Feltevődik ezek alapján a klasszikus kérdés, hogy emígyen úgy tűnik, hogy az emberi lény nem más, mintsem egy isteni báb, mert ha saját korlátozottságában akarja gyakorolni a „szabad akaratot”, akkor végül is a szabad akarat a legbölcsebb cselekedet az lehet, ha felismervén saját korlátozottságát, átengedi a cselekvést Istennek, így lemond a szabad akarat illúziójáról. Valóságos szabad akaratról ugyanis nincs hogy lemondjunk, mert ha következetesen vizsgáljuk az emberi szabad akarat jelentését, akkor rájöhethetünk arra, hogy emberként senki sem rendelkezik szabad akarat, pusztán bizonyos összefüggésekben tűnik úgy, hogy képes az egyéni akarat maradéktalan érvényesítésével, adott esetben mások akaratát maga alá gyűrve, azokon mintegy uralmat gyakorolni. A viszonylagosságok világában tehát a szabad akarat illúziójáról lemondani is csak az a tudat képes, aki felismeri, hogy bár sok tekintetben gyakorolható és érvényesíthető az emberi akarat, ám a nem-tudás világában, az egó-elme korlátozottságából fakadóan, mivel nem látjuk át a mélyebb, bonyolultabb logikai összefüggéseket a dolgok, események, cselekedetek kauzális láncolatait, mátrixát, ezért igazából döntéseink sem szabadok valódi értelemben, hanem eleve determináltak sok tényező által, ebből fakadóan tehát az így érvényesített akaratunk sem lehet szabad, a szó abszolút értelmében.

Fontos megjegyeznünk, hogy a szabad szó jelentése – jelen esetben – csakis abszolút értelemben tételeződik, vagyis azt nevezzük szabadnak, ami minden kötöttségtől mentes, semmi és senki nem képez akadályt például az akarata érvényesítését illetően. *Mindaz ami bármilyen tekintetben meghatározott, korlátozott, függő bármilyen feltétel következtében, nem tekinthető szabadnak.* Ezért eredendően csak az Abszolútum szabad, minden általa és benne megnyilvánuló valóság eme akarat által determinált, tehát függőségi viszonyban áll annak Forrásával, azaz Istennel.

A fentiek alapján megfogalmazható egyik legfontosabb kérdés tehát az, hogy akkor *mi értelme is van annak az emberi létezésnek, amely végső soron teljesen illuzórikus a szabadság és a szabad akarat tekintetében?* Nem-e olyan ez a világ, mintha a benne létezők pusztán egy bábos bábjai lennének? Mi értelme az egyediségnek, az egyéniségnek, az emberi egónak, és az egyéni megtapasztalásnak?

Ezekre a kérdésekre valójában rengeteg válasz lehetséges, de abszolút felelet az egó-ének szempontjából nincsen. Mert bár a megnyilvánult lét, létezőként, világként és valóságként maga az isteni Értelem, Erő és Akarat kifejeződése, ám mérhetetlenül több ennél az az Abszolútum, mely önmagát megnyilvánítja mindebben. Isten VALÓ LÉNY-EGe ugyanis nem egyszerűsíthető le

pusztán az értelem és annak megnyilvánulásainak a dimenzióira. A LÉLEK, aki MAGa, MAGunk Isten ugyanis felette áll az értelem, az erő és az akarat megnyilvánult és megnyilvánulatlan világának és valóságának egyaránt, nem függ attól, leginkább teljesen független, teljesen szabad, kondicionálatlan, így önMAGával, önMAGában és önMAGa által Teljes, a megnyilvánult és megnyilvánulatlan valóságnak mintegy örökké mozdulatlan **Tanúja**, mely tökéletesen makulátlan minden értelemben, a saját léte következményeképpen létező világ és valóság dolgait illetően.

*Létezik tehát a megnyilvánult valóságnak egy olyan működése, amely azért tökéletes, mert az egyéni létező, Isten kegyelméből felismeri, hogy létezik egy őt meghaladó tökéletes Értelem, Erő és Akarat, amely MAGunk Isten, így – minden látszólagos negatívnak nevezhető emberi tapasztalattal együtt vagy azok ellenére – a legbölcsebb ám egyben legnehezebb egyéni döntésünk az lehet, ha egész egyszerűen **átadjuk az irányítást a Teljesség, az Abszolútum kezébe, azaz Istennek**. Ehhez szükséges a sziklaszilárd hit Isten, Önvalónk (ÉN-VALÓnk) és az **isteni kEGYelem** létezésében, mely azonban mindig JELEN-VALÓ, minden létező szívében, és soha sincs rajtunk kívül:*

Isten kegyelme

Isten kegyelme abban a tényben gyökerezik, hogy Isten ott ragyog mindenki szívében az Önvalóként. A kegyelemből tehát senki nincs kizárva, legyen akár jó, akár másmilyen ember. A keresőnek felül kell kerekednie a megpróbáltatásain nyugodt elmével és azzal a szilárd hittel, hogy ezek Isten kegyelméből nyilvánultak meg, hogy elősegítsék elméje megerősítését. / Bhagavan Sri Ramana Maharsi /

Jézus Krisztus nem egyszer kijelentette, hogy Ő csak azt cselekszi, amit az Atyjától, azaz a mi Atyánktól „lát”. Ez maga a bhakti, a bhakta útja. Jézus Krisztus, akárcsak Ramana Maharsi és még sok ismert és ismeretlen szent, az Istennek való teljes önátadás útját járta. Az életükben jelenlévő és tetteikben, szavaikban megnyilvánuló Bölcsesség ily módon MAGa Isten, az Abszolútum kifejeződése volt, mely akadálytalanul volt képes áramlani eme emberi személyekben, hisz ezen személyek mintegy „Istenben feloldódva” voltak jelen az emberi valóságban, azaz bár az őt tapasztaló emberek számára látszólag rendelkeztek egy testtel és a hozzá kötődő személyiséggel, egyéniséggel, azonban mivel mindezt átadták az isteni EGY-ÉNNek, ezért az ő egó-énjük mintegy ártalmatlanul pihent Isten tenyerében, mentesen minden személyes vágytól, minden egoisztikus képzettől, minden énközpontúságtól. Ramana Maharsi nem egyszer úgy utalt a Dnyáni egó-énjére, mint ama elégett kötélre, mely a sötétben a figyelmetlen nézelődő számára úgy tűnhet, mintha egy kígyó lenne, azonban pusztán egy elégett kötélrész, amely bár még látszólag létezik, valójában azonban már teljesen ártalmatlan.

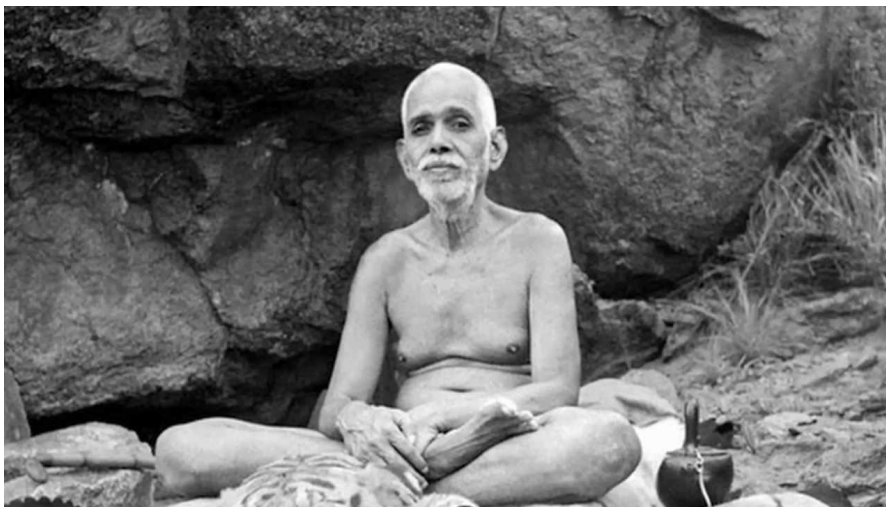
*Létezik-e az önátadás az egó-én számára? Végző soron bár – a Felébredettek szerint – már maga az egó-én is valótlan és illuzórikus, az emberi létezés szempontjából azonban mégis nagy jelentőséggel bír az az emberi személyünkben ébredt felismerés, és az ebből fakadó késztetés, hogy átadjuk magunkat Istennek. Nem is az a lényeges tehát, hogy az emberi egó végül is mire képes vagy mire nem, mert legvégső értelemben ez is Isten kegyelméből és akarata által lehetséges. Sokkal lényegesebb és fontosabb annak a felismerése, hogy ha egy emberi tudatban megébrednek a fenti felismerések, akkor ennek eredményeképpen **mire irányítjuk a figyelmünket**. Mert bár felvethetőek a fentiek pusztán filozofikus kérdésekként is, sőt különböző emberi szempontrendszerek szerint meg is válaszolhatóak, de a tapasztaló lélek szempontjából semmilyen érdemi változást nem fognak okozni az életünkben. Mert akárhogy is vesszük, a létezésen belül mégiscsak jutott szerepe a RÉSZnek az EGÉSZben, és ez a fentiek alapján talán már átérezhető, még ha az emberi ész nem is rendelkezhet semmilyen nemű végső, abszolút magyarázattal sem, az*

önátadás belső lényegét tekinthetően. Lehet, hogy az emberi lény nem rendelkezik szabad akarattal, lehet hogy nem képes az önátadásra, lehet az is, hogy valójában önmagában semmire sem képes. Azonban egy valamire képes, és ez **a figyelem tudatos irányítása**, és a figyelem – legvégső értelemben – azonos azzal az egyéni tudatközpontként is jelenlévő isteni VALÓval, mely MAGunk a LÉLEK, az Önvaló, az ÉN-VALÓ, nevezzük bárhogyan is a megragadhatatlan és megnevezhetetlen LÉNY-Egünket, azaz Istent.

*A figyelem az a teremtő erő, az a hatalom, amely valóságot teremt. Amire irányítjuk, az életre kel, az teremődik, az válik valósággá életünkben. A figyelem pedig, amikor önmaga, azaz önMAGunk Forrására irányul, akkor a kegyelem elkezd működni az életünkben, mert ekkor válik lehetővé a bhakti, az önátadás, az imádat, ekkor léphet életünkbe a maga dicsőséges teljességével Isten Akarata, a legtökéletesebb Akarat, Erő mely a tökéletes Értelem, de mindenek előtt a tökéletes SZER és REND megnyilvánulása és kifejeződése. Az emberi egó-ént csak ez az értelem, erő, akarat, SZER és REND képes úgy uralni, vezetni és használni, hogy az a legtökéletesebben teljesíthesse be azt a szerepet, melyet Isten szánt neki, nekünk a megnyilvánult létezésben. Olyan ez, mint amikor átkerül a kormány, a legbiztosabb kézbe, amit ember megismerhet. Ez nem azt jelenti, hogy többé nem lesznek látszólagos problémák, küzdelmek, félelmek, vagy szenvedések, hanem azt, hogy a „**legyen meg a Te akaratod**”-ra irányítva a figyelmünket, tapasztalni fogjuk, hogy minden értünk van, minden a mi javunkra történik, és létezik a világ és a valóság működésének egy olyan isteni SZÍN-fŐniája, rendje, összhangzata, melyet mindaddig az emberi lélek nem „hallhat”, nem „láthat” és nem tapasztalhat meg, ameddig az egó-énünkbe zárva, azt abszolutizálva próbáljuk életünk hajóját kormányozni, a létezés óceánjának örökké változó látó-HAT-árján. **A Csend a legfenségesebb, legbeszédesebb harmónia és szimfónia, Isten-benn.***

Az emberi hatalom visszaadása Isten kezébe, az emberi lény által tehető legbölcsebb döntés, melyért az érdem szintűgy Istent illeti, mégis látszólag minden „szabad akaratunk” meg van arra, hogy ne így döntsünk, és ne eszerint a lehetőség szerint éljük az életünket. Szabad akarat tehát van is és nincs is az emberi létezésben, ám a VALÓ, teljes és tökéletes szabadság MAGa, MAGunk Isten, önMAGunkban való felismerésében gyökerezik, és a „**legyen meg a Te akaratod**” LÉLEKben feltáruló bölcsességének, értelmének, az ÉN-VALÓ fÉNyének, emberi életünkben való szeretetteljes értésének és élésének. **Önátadás IstenMAGunknak a figyelemben.**

A figyelem fEGYelme, az Ő VALÓ keGYelme.

Az ÉN-VALÓ vonzásában

„És ha ÉN felemeltetem e földről, mindÉNeket MAGamhoz vonzok.” János 12,32

Spirituális inspiráció és intuíció

Ihletettség és ráérvés – eme két latin eredetűnek tulajdonított szavunk jelentése, melyeknek a szellemi ösvényen járó törekvő életében kiemelt jelentősége van. *Tudatosan igyekszem kerülni, mindennemű személyességet azon írásokban, melyek általam adatnak közzé, ám most Gurum sugallatára kivételt kell tegyek.* (Tisztáznom kell, hogy emberségemben nem tekintem magam Gurunak, vagy felébredett Mesternek.) Eme írás elsősorban azoknak szól, akiknek életük középpontjában egyetlen központi „cél” van jelen, és ez az Önvaló maradéktalan felismerése, és a Benne VALÓ teljes és tökéletes feloldódás. Akiben eme vágy és törekvés mindennél jobban él, az egy adott ponton – a Mester KEGYelme által – felismeri, hogy minden vágy, felismerés, törekvés, cselekvés, és megvalósítás maga a KEGYelem, azaz Önvalónk megnyilvánulása, mely kezdetben az egyéni, személyes egó-én törekvésének az érdemeiként kerül azonosításra, ám amint lassanként lefoszlik rólunk a nem-tudás világának eme fátyla, tévképzete, egyre világosabbá válik számunkra, hogy eme képzet is pusztán az egyéni illúzióvilágunk része, és minden érdem MAGunk az Önvaló, ÉN-VALÓnk azaz Isten dicsősége. Így semmink sem marad, amivel dicsekedhetnénk, ám ebben a semmiben kezd egyre VALÓsabbá válni az Önvaló fÉNy, mely minden létező legbensőbb, elidegeníthetetlen MAGva, IÉNy-EGünkben pedig AZonŐS az Abszolútummal, a Teljességgel.

Az Önvaló számtalan úton és módon képes az inspiráció és az intuíció által vezetni bennünket, emberi rész-tudatokat. Ezen belül azonban az egyik legcsodálatraméltóbb ajándékok egyike, amit személyemben végső soron egész eddigi életemen át tapasztaltam, az az **ihletettségben és a rá- és megérzésben való szellemi vezetettség**, az emberi tudatosságomban önMAGát megnyilvánító Legfelsőbb VALÓnkban. Ezen sorok tanúságtételül szolgáljanak hát mindazoknak, akik emberi személyemhez hasonló utakon járnak Önvalónk KEGYelméből arra vonatkozólag, hogy valóban, és ténylegesen igaz, hogy minden Tudás MAGunkban van, MAGunk az Önvaló, s végső soron ember-magunk az aki és ami benne van a Tudásban, az Önvalónkban s ezért lehetséges az, hogy soha semmi sincs elrejtve igazából előlünk, pusztán tudatunk elfátyolozottsága a májá fátyla által kelti ezt az illúziót a számunkra. Hatalmas élmény azonban minden olyan mozzanat, megtapasztalás az emberi lény életében, amikor mindez nagyon konkrét, egyéni megtapasztalások formájában nyilvánul meg, a saját életünkben, mert ezek azon mozzanatok, melyek mindennél mélyebb bizonyosságot jelentenek a megtapasztalónak, és ebből fakadóan megerősítés és ösztönzés lehet általunk is, más törekvők számára, akik életében az Önvaló bennünket, saját, egyéni tapasztalásunkat használja azok javára.

Életem során nagyon sok alkalommal éltem át azt a jelenséget, hogy látszólag mindennemű „külső”, előzetes szellemi behatástól függetlenül, a belső szellemi utamat járva eljuthattam különlegesen fontos, lényegi felismerésekre. Egész konkrétan nem olvastam azokról, nem hallottam azokról sehonnan sem, ám egy adott ponton mintegy üstökösként berobbanva a személyes tudatosságom égboltjára, fel-fel tárulkozott bennem egy-egy meghatározó, és mélyen inspiráló belső, intuitív felismerés. A csodálatos minden esetben az volt, hogy aztán időben ezeket követően, később a „véletlen” következtében mindig a kezembe került egy-egy olyan könyv, vagy írás, melyekben egy Önvalónkban megvalósult Mester, vagy általa szintúgy inspirált emberi tudat, tanúságot tett eme felismerések személyemtől független létezéséről, valóságáról. Ez mintegy ujjongással, hihetetlen belső örömmel és fényességgel töltötte el mindannyiszor a lelkemet, hiszen

újra és újra megerősítette a számomra, hogy mindazon lényegi felismerések, melyekre – ma már sziklaszilárdan tudom – hogy Önvalónk kEGYelméből juthattam el: a VALÓból származnak, és konkrét emberi valóságokban megnyilvánulva számtalan módon voltak és vannak jelen, az emberi történelem folyamán Guruk, Mesterek, szentek, ismert és ismeretlen személyeiben. Bár csak EGYetlen Guru azaz Mester van, és ez MAGunk az Önvaló, mégis számtalan alakot és nevet öltve jelent és jelenik meg számunkra, emberi részeknek, hogy fénylő Napként bevilágíthassa az EGYetlen VALÓ Tudás és Bölcsesség az életünket, és hogy Hajnalcsillagként vezesse mindazon tudatokat, melyek egyetlen igaz, valódi, természetén túli természetükhöz törekednek visszajutni, az isteni kEGYelem ragyogóan tündöklő fÉNyében.

Személyes életemben – mint említettem – a kEGYelem által sok szellemi és lelki megtapasztalásban lehetett részem e tekintetben, ám konkrétan kiemelnék most, mind-ÉN-KI megerősítésére két ilyen mozzanatot. Az egyik ilyen felismerés sok-sok évvel ezelőtt, a Szamos-part töltésén ülve, egy ragyogó kora délutáni, nyári napon adatott meg a számomra, melyről annak idején egy írásom is született. Ennek lényege az volt, hogy az izzóan fénylő, fÉNyos Napkorongot szemlélve egyszer csak megjelent bennem egy hihetetlenül merész gondolat: **vajon létezik-e a Nap, ha én nem LÉTezem?** A legtöbb embernek ez a gondolat teljesen egoisztikusnak, sőt mi több örültségnek, abszurditásnak tűnhet, ám a számomra ez ott és akkor a világ legközpontibb kérdéseként jelent meg, mert a létezés megnyilvánult és meg nem nyilvánult természetén túli VALÓra irányította a figyelmem, és arra, hogy a kérdés nem emberi énemből merült fel, hanem az emberi énem is létrehozni képes VALÓból mintegy ébresztő inspirációként, intuitív valóságként jelent meg, amolyan szellemi kovászként MAGot vetve emberi tudatosságomba. Mert eme kérdés teljesen szolipszisztikus első pillantásra, és az egó-én szempontjából nem is lehetne más, ám abban a pillanatban éreztem, eme kérdés elementáris erejű lényege túlmutat saját egószérűségemen, és a LÉT EGYetlen középpontjára irányítja a figyelmet, mivel a helyes válasz abban van elrejtve. Ekkoriban – fontos kihangsúlyoznom – még nem ismertem sem a filozófiai értelemben vett *szolipszizmust*, sem az ezt mérhetetlenül meghaladó *advaitin szemléletet*, bár már ennek előtte megnyitotta bennem szellemi felismerések formájában azt az igazságot Önvalónk: hogy minden és mindenki EGY. Eme kérdés tehát nem mindennemű megalapozottság nélkül jelent meg a számomra, és igazából csak később ismerhettem fel, hogy ennek jelentősége felmérhetetlen, a benne rejlő választ illetően. Ugyanis ott és akkor, egy mély, belső felismerés, szó szerint is, mindeközben a Napba nézve, egy szellemi és lelki megvilágosodás jött bennem létre, hogy **ha ÉN (nem mint személy hanem mint ÉN-ÉN) nem létezem, a Nap sem létezik, semmi sem létezik, semmi sincsen.** Ez a külső szemlélőnek, aki az ént csak mint emberi ént képes értelmezni, maga az elmezavar, az örület kezdete, s az ilyen kérdések egy „normális” ember számára fel sem vethetőek. Ám ott és abban a pillanatban, a kérdésben benne volt a válasz, mely a személyen túli VALÓban minden KÉTséget kizárólag EGYetlen VALÓként volt jelen: AZ ÉN, az EGY-ÉN minden létezés Forrása, aki által a kérdés megjelent az azonos ezzel a LÉTtel, az EGYetlen ÉN-ÉNNel, az Önvalóval s az Önvaló fÉNyével, aki a fizikai világunkba önön fÉNyességét a Nap által jeleníti meg, így a Nap is eme EGYetlen ÉN, az EGY-ÉN-VALÓnk, azaz Isten által létezik. „Istenek vagytok”. Minő káromlás ez a szavakban testet öltő, ám szavakban mégis kifejezhetetlen igazság, mely minden emberi létezőben ott lapul, MAGunkként, Önvalóként.

Természetesen – bár lényegét tekintve már magában a kérdésben ott volt a válasz, az érzésben pedig egyfajta elmén túli bizonyosság – még jó időbe telt, míg emberségem felfogta, a maga teljességében elkezdte megérteni és átérezni eme isteni megnyilvánulás jelentőségét, s ennek folyamányai, az ebben való elmélyülés még a mai napig sem zárult le az életemben, hanem mintegy

vezérfonálként van jelen. A Nap, mérhetetlenül több a fizikainak nevezett valóságunkban, mintsem egy égitest, amint a fizikai fény is mérhetetlenül több, mint amit energiaként ismer a fizika tudománya. Ezek mint az Önvalónk kifejeződései, olyan szimbólumok, melyek az emberi tudatosság legmélyebb rétegeibe vannak kódolva, hogy a megfelelő időben, az isteni kEGYelem által az emlékezés eszközeivé válhassanak, Önvalónkra, Istenre.

Egy másik, számomra mérhetetlen fontosságú felismerés-láncolat ott indult el, amikor elkezdett feltárulkozni bennem, a nagy Bölcsék EGY-LÉNY-EGűsége. Kezdetben a Krisztus és Buddha közötti egylényegűséget érthettem meg, egy szintű intuitív belső felismerésben, amiben világossá vált számomra, hogy **Abszolútum csak EGY VAN**, s más jellegű végső valósággal lévő önAZonosság felismerés nem lehetséges, még akkor sem, ha bizonyos tanítások, látszólag sok mindenben különböznek egymástól, nem beszélve az évezredek alatt rájuk rakódott emberi értelmezésekről. Krisztus „Mennyek országa” és Buddha „Nirvánája”, minden terminológiai, teológiai és emberi szempontok szerinti különbségek ellenére ugyanAZom és EGYetlen Abszolútum megjelölése. Buddha személytelen valósággént, míg Krisztus mintegy „megszemélyesített” Atyaként utalt erre, vagyis az Önvalóra, mely minden létező egyetlen lényeként EGY az Abszolútummal. Természetesen a mai napig tisztában vagyok azzal, hogy a kereszténység és a buddhizmus rengeteg ágazata, látszólagosan teljesen más értelmezéseket vall magáénak, ezért kifejezetten összeegyeztethetetlen a fenti felismerések lényegi magva ezen megközelítésekben, sőt, részben még a vallásokon kívül is, ám a belső MAG, amely feltárulkozott bennem félreérthetetlenül megnyilvánította számomra, a végső, lényegi azonosságot a Buddha és a Krisztus által hivatkozott végső felismerések belső VALÓságMAGvai között. Az Önvaló ugyanis túl van mind a személytelenség mind a személyesség aspektusain, és az ezekbe való beleakaszkodás az, ami a vallásokban megnyilvánuló lényegi különbségek, és kibékíthetetlennek látszó ellentétek forrása.

A fentiek folyományaként aztán – az advaitin tanítások lényegét önMAGomban felismerve, majd később tudatosan tanulmányozva – *rátalálhattam Sri Ramana Maharsi tanítására, és rádöbbenhettem az Önvaló kEGYelméből, hogy Bhagavanként ugyanazon EGY és EGYetlen VALÓnk nyilvánult meg a számunkra, A KI és A MI a Buddha, a Krisztus és más isteni Avatárok, Szentek és ismert, vagy ismeretlen Bölcsék formája és neveként megjelentek az emberi történelemben.* Ezeket nem könyvekben olvastam el, és nem is másoktól hallottam, így emberi személyemnek mérhetetlen boldogságot jelentett, amikor úgy mond „külső” megerősítésként és inspirációként eme felismerések lényege, vagy kifejtett magyarázata később kezembe kerülhetett, a Bhagavan szellemi hagyatékaként ránk maradt feljegyzések, párbeszéd, visszaemlékezések, és egyéb írások formájában, melyekben különös módon teljesen otthon érezhettem magam, már az első pillanattól kezdve, és ezekben fokozatosan elmélyedve aztán már nem csak megerősítésként, hanem ennél sokkal többként, szellemi lámpásként, útmutatóként, ösztönzésként, és ellenállhatatlan isteni vonzásként kezdtek megnyilvánulni életemben. Rádöbbenhettem arra, hogy **Ramana Maharsiban annak az Atyának a megnyilvánulását tisztelhetem, A KI Jézus Krisztust is közénk küldte**, a maga egyedi és megismételhetetlen tanúságtételével és küldetésével. Felismerhettem, hogy az **„Én és az Atya EGYek VAGYUNK”** teljesen és tökéletesen ráillik Ramana Maharsira, amint a **„senki sem juthat az Atyához, hanemha énáltalam”** helyes értelése nem Jézus vagy Ramana személyére vonatkozik, hanem az Önvalónkra. Senki sem juthat az Atyához, azaz az Abszolútummal való EGYsÉGhez, csak és kizárólag az EGY-ÉN, az ÉN-ÉN isteni kEGYelem által történő felismerésében, valamint az ebben való teljes és tökéletes megállapodás, feloldódás által, a hamis ego-én halála által, ami végső soron Jézus által a kereszthalál misztériumában lett kifejezve,

Ramana esetében pedig abban a *misztikus halálélményben*, melyben felismerhette az Önvalóval való azonosságot, s mely halálélményében meghalt saját hamis énje, az isteni kEGYeLem következtében, s egész élete annak a tanúságtétele volt, hogy Isten, Önvalónk miként képes önMAGát megnyilvánítani egy emberi testben, ha az emberi hamis-én személyes képzelete meghalt, szertefoszlott az isteni világosság fÉNyében, s többé ezt más semmi és senki sem árnyékolja be.

A „*Sri Ramana Maharsi összes művei*” c. könyv ma került a kezembe, s az első oldalak egyike hatalmas ajándékot tartogatott a számomra. Bhagavan két alkalommal élt át halálélményt földi életében, az elsőt 17 éves korában, a másikat jóval később, már az Arunacsála szent hegyén, egy követője karjai között. Az első élmény volt az, ami felébredését okozta, a hamis-egó képzelete akkor foszlott szét benne, s akkor indult el, hogy beteljesítse isten által előkészített földi pályáját, ÉN-VALÓnk dicsőségére. A második halálélmény – nem különben az elsőhöz – szintúgy felbecsülhetetlen jelentőségű isteni megnyilatkozás volt, melyet idéznék is:

„Második halálélmény a hegyen

Mindvégig mondtam, hogy a szívközpont a jobb oldalon található, még ha a tanult emberek más állítanak is. Tapasztalatból tudom. Már akkor is tudtam, amikor otthon elmerültem magamban. Majd annak az incidensnek a során is nagyon tisztán láttam és éreztem, amelyet lejegyeztek a Self-Realization (Felébredés) című könyvben. Hirtelen az egyik oldalról fény villant fel, mely kitörölte a világ látványát. Éreztem, hogy a bal oldali szív leáll, a test elkékül és élettelennek válik. Vászudéva Sásztrí átölelte a testet, és a halálomat siratta, miközben én nem tudtam megszólalni. Mindvégig éreztem, hogy a szívközpont a jobb oldalon ugyanúgy működik, mint annak előtte. Ez az állapot úgy tizenöt-húsz percig tartott. Majd hirtelen valami kilövellt jobbról balra, mint amikor egy rakéta hasít végig az égen. A vérkeringés újraindult, és a test normális állapota helyreállt.” (Forrás: „*Sri Ramana Maharsi összes művei*” c. könyv)

Elmondható tehát, hogy Bhagavan két alkalommal is meghalt eme földinek nevezett valóságban, mindkét halálélmény – melyből eme második a fizikai test életműködéseinek, nevezetesen a testi szív leállásával is együtt járt – pedig az Önvaló megdicsőüléseként történt, Ramana Maharsi személyében így olyan szilárd, örökkévaló tanúságtétele volt és van ma is jelen EGYetlen VALÓnkknak, Istennek, mely felbecsülhetetlen értékű mindazon emberi tudatoknak, kikben az Önvaló a figyelmet ráirányítja ezen történések valódi belső lényegére, értésére és érzésére.

Sri Ramana Maharsi tanításaiban elmélyedve az utóbbi években, rengeteg részlet és lényegi összefüggés erősödhetett meg bennem, és vált ugyanakkor nyilvánvalóvá, melyek csíraszerűsége már elvetett magként ott pihent emberi személyemben. Jézus Krisztus személyét illetőleg Ramana Maharsi bizonyos nyugati törekvőknek adott válaszai, képesek voltak megvilágítani olyan elemi összefüggéseket, igazságokat, melyeket a keresztény értelmezések mindaddig nem adhattak meg számomra, sem a teológia sem a metafizika vonatkozásaiban, ám amelyek szintúgy foglalkoztatták az elmémet, földi utam során. Aztán egy adott ponton rádöbbenhettem, az isteni kEGYeLem által, hogy a Krisztus, önMAGát Sri Ramana Maharsiként nyilvánította meg személyemnek, és hogy Bhagavan iránt érzett csodálatom, és egyre ellenállhatatlanabb vonzódásom maga az isteni kEGYeLem kifejeződése. Felismerhettem, hogy Sri Ramana Maharsi a Gurum, Mesterem, és mivel EGYetlen VALÓ Mester létezik csak mindMAGunknak: az Önvalónk, Isten, így Ramana és Jézus EGY és ugyanAZon VALÓnk kifejeződése, mostani életemben pedig a Ramana Maharsi iránt érzett mérhetetlenül erős vonzódásom abból fakad, hogy ugyanazon Krisztus, az EGYetlen Önvalónk

általa szólított meg, szellemi és lelki vágyaimat felgerjesztve és benne megelégtve. Hatalmas öröm ez a Léleknek, hogy immár nincs konfliktus bennem, nem kell választanom Krisztus és Bhagavan között, hiszen ők ketten EGY. Az Atyával EGGYek, az Út kifejeződései az Igazságban, ami az örökkéVALÓ LÉTben életként is kifejeződnek. *Ramana Maharsi azért is hatalmas ajándék emberi személyemnek, mivel testi valójában még abban a században is jelenvaló volt, amikor emberként megszülehettem. Tanításai még szinte érintetlenül maradhattak hátra, érdemi torzulástól mentesen, írott formában, ám ami ennél sokkal lényegesebb, lassanként elkezdett tudatosodni bennem, hogy ténylegesen és valóságosan is tapasztalom, az Ő VALÓ jelenlétét a Szívemben.* Aztán életem egy meghatározó pontján egy álomban megjelent a számomra Bhagavan, és ez az álom mindennél VALÓságosabb hatást gyakorolt és gyakorol azóta is a létezésemre, mert azóta arra is rádöbrentett az isteni VALÓnk, hogy így nyerhettem el általa és tőle, a Guru, a Mester, azaz Önvalónk KEGYelmét a szó legkonkrétabb és szavakon túli értelmében. Nemrég pedig ráakadtam egy Ramana Maharsitól származó idézetre:

„A kegyelem elnyerése az álomban

A tapasztalás időtartamának önkényes megítélése révén az egyik tapasztalatot álomnak, a másikat pedig ébrenlétnek nevezzük. A Valóság szempontjából mindkét tapasztalat valótlan. Az ember átélheti azt, hogy álmában kegyelemben részesül, aminek hatásai az egész hátralévő életében olyan mélyen és tartósan befolyásolják, hogy nem nevezhetjük valótlanoknak – miközben valósnak nevezzük az ébrenlét némely jelentéktelen eseményét, amely pusztán elsuhan mellettünk, véletlenszerűen és következmények nélkül, és hamarosan elfelejtünk.” (Sri Ramana Maharsi)

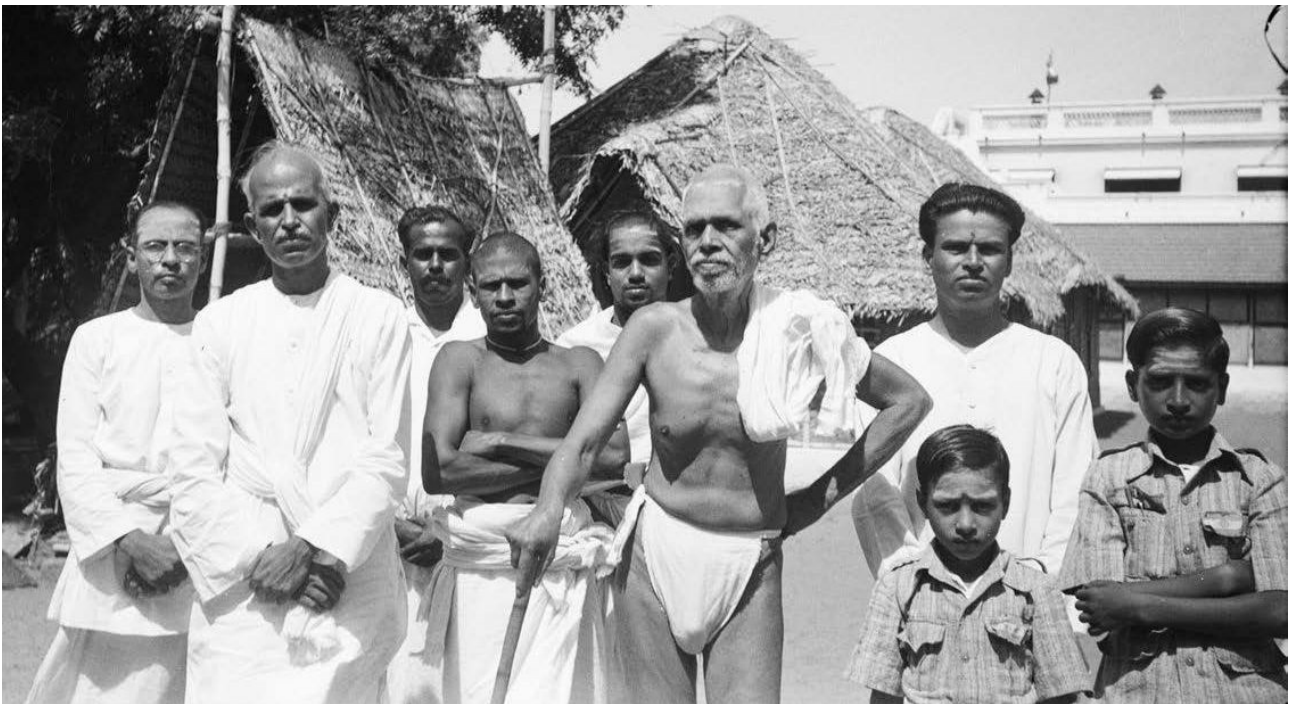
Hogy miért is vettem papírra ezen sorokat? Azért, mert az Önvalónk és Gurum, EGYetlen VALÓ Mesterünk ösztönzött erre, a Boldogság tapasztalásában, hogy minden szomjázónak és éhezőnek megerősítése lehessen. Évekkel ezelőtt több ízben is panaszkodtam úton járó szellemi-lelki testvéreimnek, hogy milyen kár, hogy a mai világban már nem találni olyan élő mestereket mint Jézus, Buddha vagy Ramana. Milyen mély tudatlanságban voltam e tekintetben (is) akkoriban. Képtelen voltam az orrom előtt lévő igazság felismerésére, hogy Jézus, Buddha, Maharsi és minden Avatár, Szent és Bölcs nem a test, így ha meghalnak, csak a testük hal meg, így továbbra is ITT élnek, JELEN-VALÓók, pusztán mi vagyunk képtelenek „látni”, azaz EGYetlen igaz VALÓként tekinteni és közvetlenül tapasztalni őket, önVALÓnként, ÉN-ÉNKént, EGYetlen igaz Mesterként, Guruként. Pedig az általuk megnyilvánuló Abszolútum, az örök és nemszületet LÉLEK mindennél valóságosabban tapasztalható meg általuk kifejeződve, minden emberi lény igaz MAGvának szÉKhelyében, ama bizonyos Belső Szobánkban: a spirituális értelemben vett SZÍVünkben, mely a Bölcsök szerint nem azonos a fizikai szívvel, s ezért örök, halhatatlan, MAGunk a VALÓ, EGYetlen ÉN, LÉLEK.

A Mesterrel való igaz, VALÓ találkozás tehát igazából a SZÍVben megy végbe, s a LÉLEKben válik mindennél valóságosabb valósággá emberi személyünkben, mert valójában ilyenkor nem az egyéni, individuális egó-énhez tapadó elme az, ami létrehozta ezt a tapasztalást, hanem a LÉLEK fÉNye az, ami az individuális elmében megjelenik, s például egy ilyen mindennél valóságosabb álom által kézzelfogható, visszavonhatatlan hatást gyakorol, létezésünk és életünk teljes egészére. Ennek a felismerése is egy folyamat volt a számomra, mert bár tökéletesen éreztem eme álom jelentőségét, VALÓságát és meghatározó voltát, idő kellett, míg rádöbbenhettem, hogy szeretett Mesterem „eljött értem” álmomban, ha már konkrét fizikai testként, Ramana Maharsiként jelenleg nem szükséges jelen legyen eme földi játszótéren. Így teljesen és tökéletesen megérthettem, hogy

nem igaz az, hogy a Mesterek ideje lejárt, és immár nem találhatjuk meg magunknak a Mestert, konkrét JELEN-LÉTként, tanításként, Önvalónkként, Jézusként, Buddhaként, Maharsiként vagy személyes utunknak rendelt egyéb létező, megnyilvánult vagy megnyilvánulatlan minőségeként. Önvalónk bölcsessége, szeretete és kEGYelme kimeríthetetlen. A Guru kEGYelme ebből fakadóan szint-ÉN JELEN-VALÓ, s ennek megtapasztalása az üdvösségbe való bepillantással egyenértékű. Bár ez még nem jelenti azt, hogy a tanítvány azonmód eljutott a végleges és visszavonhatatlan üdvösségre – amint például Bhagavan esetében ez kétségtelenül megtörtént, s ami kivételes isteni kEGYelem következménye – ám ez az a tudati és lelki mozzanat, ami képessé tehet bennünket a Gurunak, a Mesternek való önátadásra, mely végül elvezethet bennünket az örök üdvösségre, azaz a megszabadulásra, a felébredésre. Minden emberi erőfeszítés a törekvőben erre irányul, s minden emberi erőfeszítés valódi inspirálója nem más, mint Önvalónk, az örök LÉLEK: Isten.

Drága Embertársam, ki olvasod eme sorokat, s bennük valamilyen módon MAGodra ismersz, kívánom, hogy teljen meg a te valódi Szíved múlhatatlan bizalommal, és révbe vezető hittel, szeretettel és reménységgel. Mert az EGYetlen VALÓ mind-ÉN-KI igaz, **EGY**etlen **ÉN**ünként van jelen Szívünkben, s minden őszinte törekvőben, Mesterként, Guruként **Ő** vezet bennünket. Történjen bármi, menjünk akármilyen tapasztaláson is át, soha se feledjük: mindez Isten kEGYelméből lehetséges, a mi javunkat szolgálja, s a kEGYelem által végül bizonyosan, mindÖnket elvezet a májá fátylának végleges és visszavonhatatlan szertefoszlására, EGYetlen VALÓnkban lévő LÉTként, Tudatként, és Boldogságként VALÓ végleges és visszavonhatatlan megállapodásunkra, az Üdvösségre, az örök Szamádhiba, az **atyai házba**, a mi Atyánk dics-ŐS-EGébe.

Áldott az Önvaló, az örök LÉLEK, a Mester, a gÚRu, aki ITT lakik mind-ÉN-KI Szívében, mint örökkön örökké val(l)Ó és figyelŐ LÉT és LÉLEK. Vezessen mind-ÉN-KIt az EGYetlen igaz fÉNy, az önMAGunkként VALÓ örök Boldogság, a mi igaz VALÓnk felismerésére!

VégtelenSZER

Könnyebb a meghatározhatatlant úgy megközelítenünk, hogy *mi nem a szeretet*. Aminek az emberi elme szab mentális korlátokat, amit az emberi fogalmakkal határolunk be, amit a képzeletünk által akarunk megragadni, az egészen bizonyosan nem a SZER. Amit pusztán érzelmek színes kavalkádjának érzékelünk, amit nem a LÉT alapvető, mindentől elválaszthatatlan, személy feletti, tapasztaláson túli tapasztalásaként, Önvalónkként érzünk, hanem mindettől, önMAGunktól elválasztva, az nem a SZER. Amiről beszélni lehet, oldalakat írni, s másokon számonkérni, ahelyett hogy önMAGunk elidegeníthetetlen LÉNy-EGEként ismernénk fel, a kEGYeLem által, Szívként SZÍVben, Lélekként LÉLEKBEN: Istenben, az nem a SZER. Nem egy gondolat, nem egy fogalom, nem képzet, nem elmébéli és nem elme, túl van mindenben, mégis benne van mind-ÉN-BENN és mind-ÉN-KI-BENN, és benne van minden és mindenki, mert minden létező EGYetlen, elmén túli LÉNY-EGe.

De ezek csak szavak, a SZERt nem érinthetik, nem határozhatják meg. Mert a SZER amely mindent etetni képes mind-ÉN-Kit, függetlenül érdemektől, tettektől, a jóról és rosszról való viszonylagos elképzeléseinktől, MAGa Isten, az ÉN-VALÓ másik neve. Amint a Béke, a Csend, a Bölcsesség a Vagyok szintűgy Isten nevei, melyek a LÉNY-EGet mégsem ragadhatják meg. A SZER akkor ragyoghat szívünkben, ha az Őt eltakaró egó-én képzelete megsemmisül a Szív valódi fÉNyében: Önvalónkban, Istenben. Ameddig én pusztán ez az egó-én vagyok, mert álomtól megtévesztett Lélekként azonosulok saját testemmel és elmémmel, melyet ruhaként öltöttem magamra fel, addig nem tudhatom, mi a SZER. Egó-énem mindennemű képzeleteinek mennie kell, az azokkal való mindennemű azonosulás hamis árny-játékának szerte kell foszlani a VALÓ önMAGától fÉNyiló fÉNyé-benn. Ennek szimbóluma a kereszthalál, amely a hamis-énünk megfeszítése, mozdulatlaná tétele, és halála az örökkéVALÓ EGYetlenÉNben. Ez az **önkutatás** célja, ami a „*Ki vagyok én?*” kérdése által, az egó-én Forrásának megtalálásához, és az abban való feloldódáshoz vezethet, az isteni kEGYeLem által.

A SZERet el van rejtve az egó-énem számára, mert az egó-én délibábja maga az árnyék, maga minden képzet, mely VALÓnktól, a SZERtől elválaszt engem szemÉJességemben. A Guru, a Mester, Isten lámpása, a Szív ajtaján szelíden kopogtat, ha a tanítvány felkészült a felismerésére. Minden kEGYeLem, minden emberi cselekvés, ami látszólag ehhez visz bennünket közelebb, minden lépés amit emberségünkben megtehetünk ennek érdekében: már eleve kEGYeLem, melyet Önvalónk, Isten hajt bennünk végre. Emberként nem tudunk SZERetetté válni, pusztán felismerni, hogy igaz VALÓnk MAGunk a SZER, mely ott ragyog minden létezés középpontjában, a létezés SZÍVében. Emberségem egó-magam erejéből bölcsen szeretni nem képes, ám Önvalónk kEGYeLme által eszközévé válhat a SZER örökké áramló VALÓságának, mely minden emberi látszat, az elménkkal való minden téves azonosulásunk ellenére, túl a jó és a rossz, a szeretet és a gonoszság emberi mértékein: ITT ragyog minden létező Szívében.

A SZER – a Lét MAGunk, a Boldogság és Üdvösség MAGunk, melyet az egyéni elme nem érinthet és nem ismerhet meg, ezért nem is szennyezheti be az ÉN-ÖN-VALÓnk fÉNyiló ragyogásaként JELEN-VALÓ tisztaságát az örök, SZERfelett ragyogÓ időtlENSÉGnek. Nem mi tartjuk a SZERt, a SZER tart meg bennünket. Dobd el hát ezen szavakat is, és kutasd önMAGadban az elme forrását, hogy a SZERt Önvalódként felismerhesd!

A VALÓ eljövetele

Krisztus második eljövetele, konkrét tört-ÉN-elmi időpontként értelmezni, azt várni, arra alapozni egy életet: a *nem-tudás* világának a következménye. Az egész kereszténység, és a benne fogant kultúra és kultúrkör eme misztikus világvége várás által van meghatározva, immár majdnem kétezer éve. Annak dacára, hogy maga Jézus Krisztus is kijelentette, hogy a napot és az órát csak az Atya tudja, főleg az utóbbi évszázadokban, gombamód szaporodnak az önjelölt próféták, akik egyéni vagy közösségi megnyilvánulásait, eme világvége várásra alapozva, tömegeket befolyásolnak jóslataikkal, Istennek tulajdonított kinyilatkoztatásaikkal. „*Elég (lenne) a mának a maga gondja.*” mondotta a Krisztus, de minket ez nem túlzottan hat meg, amikor az „idők jeleit” kémelve, mindenféle módon igyekeznünk belekapaszkodni, az individuális elméink által keltett, egyre sűrűbb spirituális szmogba és ködbe. A helyzetet súlyosbítja, hogy az Írásokban akad egy olyan hely is, ahol Krisztus ezt mondja: „***Bizony mondom néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem kóstolnak addig halált, a míg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.***” (Mk. 9, 1). Vizsgáljuk meg, hogy a fentiek fényében mi is lehet az igazság ebben a kérdésben, mert eme mondás csak bonyolítja a helyzetet, mivel tudvalévő, hogy szó szerinti értelmezésben, azok akik hallották ezt, akiknek Krisztus kinyilvánította ezeket, azok fizikai valóságukban már rég eltávoztak eme földi létezésből, dacára annak, hogy sem az utolsó ítélet, sem az ezzel összefüggésben lévő armageddon, azaz „világvége”, a földi létezés szintjén nem következett be.

Eme gordiuszi csomó átvágása sokkal egyszerűbb, mintsem gondolnánk azt, mivel ezen elsődleges problémát a jelenleg forgalomban lévő értelmezések tekintetében, elsősorban azok materiális, „testi” értelmezése adja, mely a krisztusi kinyilatkoztatásokat nem szimbólumokként, még pontosabban fogalmazva pedig nem a KEGYelemben, a Belső Szoba, isteni fÉNye által érthetővé váló szimbólumaként, magyarán **JEL**(entéssel bíró)-**KÉP**es igazságaiként látja, és fogja fel. Így többszörös ellentmondások keletkeznek, melyeket évezredek óta magyaráznak a különféle teológikus és filozófiai megközelítések, hol egyszerűbb, hol bonyolultabb összefüggéseket hozva így létre. Nézzük tehát, mi is a központi probléma az úgynevezett „idők végezetével”, a „világ végével” és az „utolsó ítélettel” kapcsolatban. Felhívnam a figyelmet, hogy akik ragaszkodnak valamilyen dogmatikus vallási és/vagy meggyökeresedett spirituális magyarázatokhoz, elképzelésekhez, azoknak eme nézőpont bizonyosan megbotránkoztató, eretnek stb., így senkitől sem várom el, hogy elfogadja mindezt, ám talán egy vizsgálatot megérhet azon törekvők számára, akik egy másfajta szemléletet igyekeznek megismerni, a krisztusi és egyéb, isteni kinyilatkoztatások belső, szimbólum-természetét illetőleg.

A krisztusi tanítás belső MAGva egyáltalán nem új az ég alatt. Ennek lényege az, hogy **az individuális egó-én felszámolása, halála (szimbolikusan megfeszítése) által, az örök, halhatatlan, ám individuálissá vált (dzsíva) egyéni lélek, eljuthat a megszabaduláshoz, azaz a krisztusi terminológiát használva: az újjászületés általi üdvösségre, a Mennyek (Isten) országába.** Minden VALÓságMAGot tartalmazó spirituális tanítás középpontjában ez az isteni kinyilatkoztatás áll, hogy nevezetesen hogyan szabadulhat meg az individuális lélek, önön „megromlott”, lefokozódott, illúziószerű, egószerű korlátozottságától, melyet a keresztény terminológia **ős-bűn**nek, vagy „áteredő bűnnek” nevez, a védikus tradíció pedig kozmikus illúziónak, **májának**, mely nem más, mint a test-elme jelenséggel azonosuló, individualizálódó LÉLEKnek – mely eredendően és mindörökké AZonos az Atyával, az Átmánnal – a nem-tudással való téves azonosulása. Ez minden gyökérprobléma forrása, az ős-bűn és a májja ilyen módon egy és ugyanazon problémát jelenti az emberi személyként testet öltő isteni Tudat és Lélek számára, mely probléma lényege az, hogy A

LÉLEK önmagát összetéveszti az individuális egó-én valóságával, a Végtelen önMAGát végesnek, a Tudás önMAGát nem-tudásként, a nem tudás pedig önmagát tudásként képzei, éli át- és meg. Ez a leegyszerűsített váza, magva és lényege az emberi létezés problematikájának, spirituális megközelítésben, melyből aztán a megnyilvánult valóságban, az úgynevezett fizikai valóságban és világban számtalan probléma források, melyeket felsorolni lehetetlen lenne, azok végtelenségük okán.

Nézzük tehát, hogy miért nem jött be eddig semmilyen jóslat, semmilyen emberi okoskodás, vagy akár Istennek tulajdonított „kinyilatkoztatás” sem mind a „világ végével”, mind Krisztus második visszajövetelével kapcsolatban, holott az „idők jelei”, emberi értelmezések szerint már számtalanszor érettek voltak erre, az emberi történelemben. Nos a válasz egyszerű: **mind a „világ vége”, mind az „utolsó ítélet”, mind Krisztus második eljövetele: szimbólum, és nem konkrét kozmikus, történelmi esemény**, amelynek valódi jelentősége csak a Szellem és a Lélek útján járó, spirituális törekvő Szívében tárulhat fel, a kEGYelem által kapott belső, szellemi világosság fényében. Magyarán, minden, ami a szentnek nevezhető iratokban örök érvényű, helytől kortól, történelmi szakaszoktól és egyéni preferenciáktól, nézőpontoktól és értelmezésektől független kinyilatkoztatásként, túlmutatnak az idő és a tér világán, azok önMAGunkból, azaz Istenből szólnak emberMAGunk számára, ezért szimbólumokba vannak csomagolva, és eme szimbólumok valójában arról az egyéni, ám egyben EGYetemes Útról szólnak, melyet minden tanítványnak, kivétel nélkül végig kell járnia, amennyiben a tanítvány nem különb az ő Mesterénél. Ezért a szent iratokban lévő, kódolt szimbólumok által megjelenített Egyetemes igazságok, lényegüknél fogva a Tudat és Lélek számára lettek kinyilatkoztatva, még ha látszólag, a szimbólumok természeténél fogva, azok valamiféle konkrét történelmi keret által lettek is megjelenítve. Ez természetes, mert a tér-idő kontinuum tudati valóságába záródott, individuális emberi lélek számára másként nem lenne lehetséges a szimbólumok megjelenítése.

Amikor azonban a tárgyi gondolkodás világával azonosuló, individuális elme rátekint eme isteni szimbólumokra, természeténél fogva nem lát és nem is láthat mást bennük kezdetben, mint konkrét eseményeket, a tér-idő valóságában értelmezendő és kizárólag csak abban értelmezhető történeteket, történéseket, cselekvéseket, jóslatokat, jövődöléseket, és kozmikus perspektívákat, történelem néven. Ez természetes, és nem is lehet másképpen. Ezért van szükség a VALÓ, minden korban és minden egyéni emberi létezésben, „belső és külső” valóságként egyaránt megjeleníteni és tanítani, vezetni képes Mesterre, gŰRura, aki a Szív belső VALÓságába visszavezetve tudatunkat és lelkünket, képes a szimbólumokba csomagolt Igazságok belső lényegének, és összefüggéseinek közvetlen feltárására, megvilágítására, érthetővé és érezhetővé való tételére, MAGunkban, azaz emberségünk Istennel EGY-LÉNY-EGŰ legbensőbb VALÓjában: a spirituális értelemben nevezett Szívünkben. Ekkor megláthatjuk az isteni kEGYelem FÉNYében, a történetekbe csomagolt szimbólumok valódi, isteni jelentését és megvilágosító, ébresztő tanítását.

Lássuk tehát a választ, a feltett kérdésekre. A „világ vége” (is) *elsősorban nem kívül, hanem belül jön el, sem azt nem mondják hogy imitt, vagy amott jön el, mert a világ vége – amint az örökké VALÓ isteni Igazság Lélekben történő felismerése is – tibennetek van elrejtve*. A „világ vége” nem más tehát, mint az egó-én, az EGY-Éntől, Istentől tudatilag-lelkileg különvált, azaz „ős-bűnbe esett” individuálisként átélt LÉT vége, azaz az egó-énem világának a vége, mely halál egyben a Lélek Istennel EGY VALÓságának az újrafelismerése, ez az újjászületés, a belépés a Mennyei országába, azaz az üdvösség elnyerése, amely minden emberi létező számára más és más, „konkrét történelmi időben” érkezik el. Ezért a globális világvége várás, a tárgyi gondolkodás által tévesen értelmezett,

isteni szimbólumok nem-értése, félreértése, azok félremagyarázásából fakadó tévhitek eredményeképpen létező jelenség. Ugyanis a „világ vége” – bár az az egyéni spirituális utak szempontjából, nyilvánvalóan egy konkrét történelmi helyzetben megjelenő életutat, tapasztalást jelent, amiben az úgynevezett „külső”, *történelem-sajátos tényezők* meghatározóak lehetnek – egy belső átalakulás, kataklizma és katarzis végső pontját jelöli, minden individuális emberi történetben, egyedileg és egyénileg kifejeződve. Ebből következően **a „világvége várás” nem lehet közösségi, történelmi esemény, mivel az semmi jelentőséggel sem bír, az egyéni üdvösség szempontjából, hiszen az újjászületés, a Mennyeek országába való bejutás, a Felébredés nem valamiféle tömegjelenség, avagy automatizált, külső, objektív történelmi események tömeges következménye, hanem egy mély, katartikus, egyedi és egyéni belső átalakulás, isteni felismerések, és az isteni tudatosságra való ébredés, megvilágosodási folyamat következménye. Ez az Önvaló, és az Önvaló által megnyilvánított „külső és belső” úton a tanítás, a Mester és gÚRu általi Egyetemes lét-igazság élő felismerését jelenti: bensŐNK-benn.** Egyszerűen kifejezve, **az armageddon, a világvége és az utolsó ítélet a mi emberségünkben kell eljőjjön, a mindenki egyéni, szellemi és lelki fejlettségének megfelelő „időben”**. Ez pedig elsősorban az isteni kEGYelem egyéni megnyilvánulása, a konkrét emberi életekben, a konkrét emberi életutakban, amihez természetesen külső „díszletként” szolgálhat és többnyire szolgál is az a kozmikus keretrendszer, amit egyszerűen csak tört-ÉN-elemként ismerünk, és élünk benne.

Ha tehát sikerült megértenünk és átéreznünk az Önvaló fÉNYe által Szívünkben, hogy mit is jelent a valódi drámája a saját emberségünkben „a világvége, az armageddonnak”, akkor megérthetjük azt is, hogy az „utolsó ítélet” is már itt és most megtörténhet az egyéni léleknek, az emberi személyességnek. Ugyanis **az „utolsó ítélet” valójában az egyéni cselekvés, az egyéni karma által felgyűjtött „adósság” elengedését jelenti, egyszer és mindörökre azon lélek számára, aki visszavonhatatlanul EGGYé vált, az újjászületés és az üdvösség isteni kEGYelmében saját Önvalójával, Istennel.** Ha ez nem következik be egy adott életben, akkor az „utolsó ítélet” nem más, mint egy adott, személyes, individuális egó-én, személyesség „karma-mérlegének” isteni megvonása, a „jó és rossz cselekedetek” további létezést befolyásoló összegződése. Természetesen a keresztény értelmezésben „további létezés” nincs, bár mégis csak van, csak egyfajta inaktív létállapotot tételezve az üdvösségben, vagy valamiféle elszenvedő, végtelenített állapotot a lélek számára a kárhozat állapotában, esetlegesen pedig időleges tisztulást, az úgynevezett „tisztítótűz” által, amelyből van lehetőség az üdvösség elnyerésére. Láthatjuk tehát, hogy végül is *a keresztény létértelmezésben is halhatatlan a lélek*, mert még az – egyes teológiai értelmezések szerint – „örök kárhozatra” jutott lélek is halhatatlan, egyébként hogyan éghetne a pokol tüzében a test elhagyását követően? Itt eme teológiai kérdések fejtegetésébe nem merülnék bele, mert az elmúlt sok-sok száz év teológiai irányzatai, ezt már bőségesen megtették helyettem. Figyelmünket irányítsuk a lényegre: **az örök kárhozat az elme terméke, ami nem jelenti azt, hogy a kárhozat maga, és a kárhozottság élménye, a karma igazságos intézménye által ne lenne időlegesen megtapasztalható az emberi lélek számára.** Azonban az „örök kárhozat” a dolgokat a kezdet és vég, azaz a tér-idő kontinuum világához kötő, individuális elme terméke. Aminek kezdete van, annak ugyanis vége is kell legyen, **az „örök kárhozat” ezért csak az elme világában lehetséges, ahol még jelen van az elkülönültség valósága, és az ebből fakadó félelem Istentől, mivel AZt még önMAGunk lényegeként nem ismerhettük fel.**

„Bizony mondom néktek, hogy vannak némelyek az itt állók között, a kik nem kóstolnak addig halált, a míg meg nem látják, hogy az Isten országa eljött hatalommal.” (Mk. 9, 1). Ez az az ominózus kinyilatkoztatás, amivel – nem egyszer – a krisztusi ígérek és tanítások hitelességét is

kétségbe szokták vonni, mondván, hogy az Apostolok és a Jézus korabeli emberek, már rég halottak, ám az Isten országa mégsem jött el, ami ugyanakkor „világ végével”, az „utolsó ítélettel” lett asszociálva keresztény körökben, köszönhetően többek között a Jelenések Könyvének szintén az emberi tárgyi elme által való (félre)értelmezéseinek. Pedig eme mondás lényegét megértve, minden önellentmondás feloldható e tekintetben. Jézus Krisztus tudta, mivel látta az adott emberi tudatokban és lelkekben végbemenő katarzist, újjászületést és érési folyamatot, hogy **egyesekek számára az Isten országa, a Mennyegek országa, az üdvösség, ITT és MOST, azaz földi életükben be fog következni, még a fizikai testük elhagyását megelőzően!** Ha megfelelőképpen képesek vagyunk értelmezni azt, hogy „a Mennyegek országa tibennetek és ebből fakadóan közöttetek van”, akkor megérthetjük, hogy a Krisztus nem valamiféle bizonytalan jövőbe helyezte, az emberi személyesség által elérhető üdvösséget, a Mennyegek országát, hanem a mindenkor JELÉN-VALÓságba, az ITT és a MOST, isteni Örökké-VALÓságába, mely nem más, mint a LÉLEK VALÓdi, igaz, isteni természete. „Elég a mának a maga gondja.” ***Minek kellene hát a történelem dolgait fürkésznie, egy üdvösségre vágyó tudatnak és léleknek, HA megértette a Mennyegek országának a lényegét, mely nem imitt vagy amott, ekkor vagy akkor jön el?*** Azonban az örökké nyughatatlan individuális elménk nem éri be, az EGY-SZERű igazsággal, és annak felszabadító VALÓságával.

Jézus Krisztus, és minden Bölcs, azaz isteni VALÓját önMAGában és önMAGaként felismert, Isten KEGYelméből már fizikai létezésében újjászületésre, felébredésre, üdvösségre, örök isteni Boldogságra jutott Lélek, soha nem egy bizonytalan túlvilág reményét keltette az emberekben, hanem élete példájával és tanításával arról tett tanúbizonyságot, hogy az újjászületés, a felébredés, a megszabadulás, az üdvösség, vagyis az Istennel EGY-LÉNY-EGű individuális Lélek, hogyan és miként juthat el ITT és MOST, a konkrét emberi életidőt felhasználva az „**ÉN és az Atya EGY VAGYUNK**” örök VALÓságába, LÉTébe. Minden más, ami ezt eltakarni hivatott, az a *nem-tudás* világának a szüleménye, és elodázza, bizonytalan jövőbe, elérhetetlen térbe és időbe helyezi önMAGunk eredendő tökéletes állapotának „újraelérését” Istenben. Ehhez az emberi részszerűségnek természetesen Isten által, és az isteni KEGYelem segítségével fel kell számolódnia, meg kell szűnnie. Ez a keresztény szimbolikában az egó-én kereszthalála, a testi-én, az „én a test vagyok” tudatosságának a pusztulása, az Istenben való feloldódása, hogy a VALÓ, EGY és EGYetlen fÉNy felragyoghasson, minden üdvösségre jutott LÉLEKnek, önMAGában, önMAGunk által: Istenben, a TeljessÉGben.

Aki tehát az üdvösségre akar törekedni, az nem kell kutassa „az idők jeleit” önmagán kívül, hanem jobb, ha saját individuális elméjét tekinti a legnagyobb akadálnak, az üdvösség elnyerésének a tekintetében. Krisztus ezért utalt a „tisza Szív” azaz az individuális egó-én tartalmaitól megtisztult belső, lélek-tudatosság fontosságára. Istent ugyanis az „egó-én” nem láthatja meg, mivel az egó-én az, aminek meg kell halnia ahhoz, hogy a Lélek önMAGát önMAGaként felismerhesse. Ez a feltámadás, ez a valódi üdvösség elnyerése, amely az Istenben való végleges, és visszavonhatatlan megállapodásban lehetséges, s mely nem emberi érdem, hanem Isten-MAGunk dicsŐsÉGe. Amint Jézus Krisztust, az örök és halhatatlan LELKET is az Atya támasztotta fel, úgy eme szimbólum ránk, tanítványokra is érvényes. ***A munkát az Atya viszi végbe, aki szüntelenül munkálkodik az Ő szőlőkertjében.*** Az emberi tudatosság azonban választhat, vagy átadjuk a „metszést” Atyánk kezébe, hogy lemetszhesse rólunk a hamis-ént, az „én a test és az emberi elme vagyok” tévképzetét, a *téves azonosulás* emberi vadhajtasait, az ós-bűnt, a máját, vagy pedig élhetünk eme, Istentől elválasztó tudatállapotokban továbbra is, mivel Atyánk senkit sem kényszerít semmire sem.

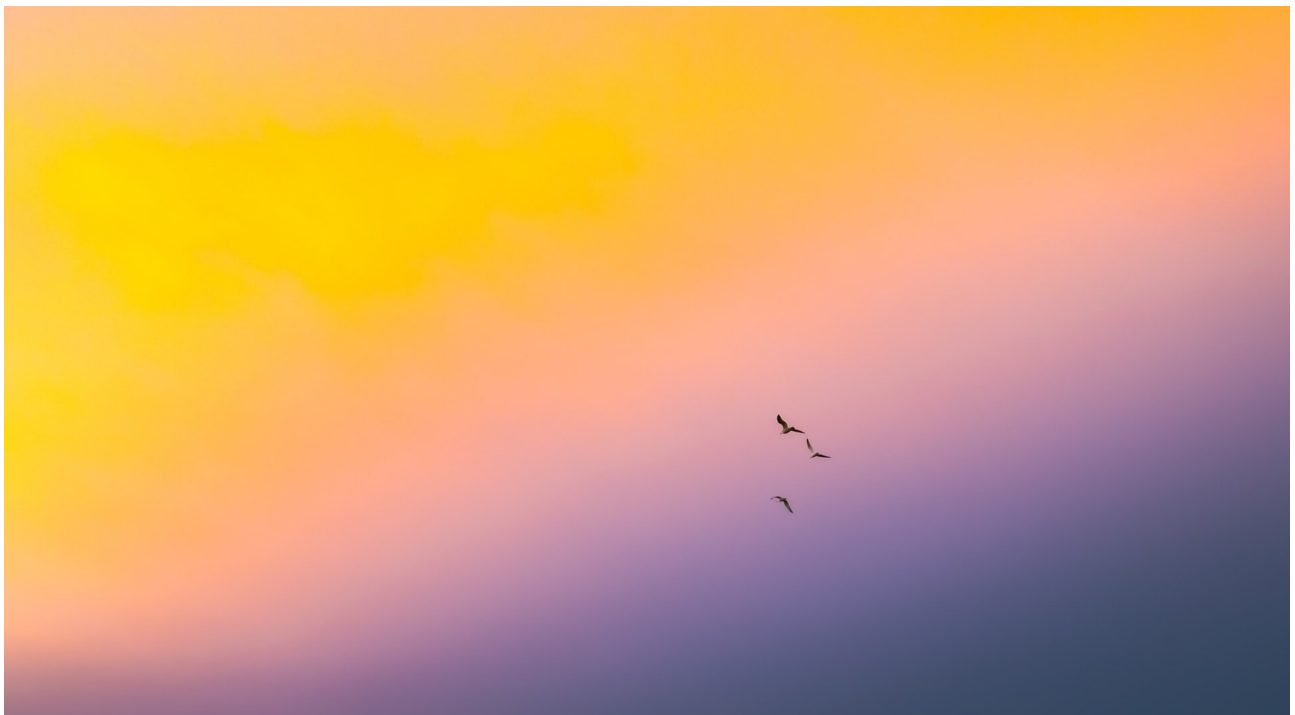
A VALÓ SZER lényegétől idegen, mindennemű erőszak és kényszer. Az üdvösség lehetőség, a felébredés ajándék, s még az erre való őszinte törekvés és vágy is, már eleve a kEGYelem, azaz Önvalónk, Isten JELEN-LÉTe, az Ővele – minden látszat és látszat-valóság ellenére – EGY és EGY-LÉNY-EGŰ LÉLEKnek. Ehhez szükségeltetik egy mustármagnyi hit, s hogy ez a mustármagnyi hit a figyelmünket az ÖrökkéVALÓ, múlhatatlan kinyilatkoztatásaira irányítsa szüntelen, Önvalónk kiapadhatatlan kEGYelmében, vezetésében és örök SZERében.

"Megkérdezettvén pedig a farizeusoktól, mikor jó el az Isten országa, felele nékik és monda: Az Isten országa nem szemmel láthatólag jó el. Sem azt nem mondják: Ímé itt, vagy: Ímé amott van; mert ímé az Isten országa ti bennetek van." Lk.17, 20-21.

„**M.**: A végső Igazság olyan egyszerű! Az semmi többet nem jelent, mint eredeti állapotunkban lenni. Mindössze ennyit szükséges mondani. Mégis valóságos csoda, hogy ennek az egyszerű Igazságnak a tanításához annyi vallásnak, hitnek és módszernek kellett létrejönnie, amelyek vitatkozni kezdtek egymással! Milyen kár! Milyen kár!

Chadwick őrnagy: De az emberek nem elégednek meg az egyszerűséggel, bonyolult dolgokat akarnak.

M.: Pontosan erről van szó. Mivel valami komplikáltat, vonzót, elgondolkodtatót akarnak, rengetegféle vallás jött létre, és mindegyik roppant bonyolult, ráadásul minden valláson belüli irányzatnak megvannak a követői és az ellenzői. Például egy átlagos keresztény csak akkor lesz elégedett, ha azt mondják neki, hogy Isten valahol a messzi mennyországban van, melyet segítség nélkül nem érhetünk el. Egyedül Krisztus ismerte Istent, és egyedül Krisztus vezethet minket. Imádd Krisztust, és üdvözlj! Ha az egyszerű igazságot mondják neki: „Az Isten országa bennetek van”, ő ezzel nem lesz elégedett, s bonyolult és átvitt értelmet lát majd az efféle állításokban. Az érett elmék képesek csak megragadni az egyszerű Igazságot annak meztelenségében.” (Részlet a *Beszélgetések Sri Ramana Maharsival* című könyvből)

ÁLom és ÉBERsÉG

Felébredni, de minek és kinek?

Az emberi létezésben – látszólag legalábbis – mindent az egyéni, szemÉJes motiváció határoz meg. Ha valaki éhes, enni vágyik, ha szomjas inni, ha fáradt pihenni, ha álmos: aludni. Ha valaki álomba szenderült, és kellemeset álmodik, nagyon csalódott tud lenni, ha valaki felébreszti belőle. Ha az álom nyomasztó, félelmetes, vagy egyenesen borzalmas és rémes: akkor hálás annak, aki felébreszti őt. Sok eset, sok szempont lehetséges e tekintetben, azonban az ember álmában ritkán tudatos csak arra, hogy *a valóság amit tapasztal álom*, hogy *ő maga álmodja és végül is fel lehet ébredni belőle*. Nem utolsó sorban, az ember álmodjon bármit is álmában, ő maga, az álmodó sértetlenül tér magához belőle, hacsak nem álomkórban szenved. A viccet félretéve, sokan szeretünk álmodni, hiszen legyen szó ébren álmodásról, vagy alvásban történő álmodásról, mindenképpen egy olyan tudati aktust folytatunk benne, amire többnyire nem vagyunk tudatosak, és ilyen módon olyanná, azzá válhatunk az álom segítségével, ami nem föltétlenül van harmóniában azzal az emberi énnel, akinek ébrenléti állapotban véljük ismerni magunkat.

Az álom és az általa létrejövő álmvilág az álmodó létéből fakad. Ez amilyen közhelyesen hangzik, annyira tudattalanul határozza meg mégis az életünket, kivéve ha elkezdünk tudatossá válni a tudat álom természetére, vagy ha adott esetben akár az álom folyamatát megpróbáljuk, különféle úton-módon tudatossá tenni, vagy akár tudatosan művelni. (például tudatos álmodás néven stb.) Jelen elmélkedésben azonban nem a tudatos álmodásról szeretnék írni, hanem azt körbejárni, hogy mi is az álom állapot, és milyen szerepe van az álomnak, az álmodónak a spirituális értelemben vett önmegvalósítás, pontosabban **önMAG-VALÓsulás** ösvényét járó emberi tudatok számára.

A felébredett Bölcsék a tudatosságon belül – a *védikus tradíció* megközelítésében – három tudatállapotot különböztetnek meg, és egy ezekkel szervesen kapcsolatban lévő negyediket, az úgynevezett **túriját**, amely tulajdonképpen nem egy különálló negyedik tudatállapot, hanem az ébrenlét, az álom és az álom nélküli mély-alvás tudatállapottaira folyamatosan tudatos tudatosságot, a tudat eredendően tiszta állapotát jelenti. („Túrija – az egyéni lélek által tapasztalt három állapoton, az ébrenléten, álmodáson és alváson túl lévő „negyedik”, a tiszta Tudatosság.” forrás: Sri Ramana Maharsi összes művei)

Érdemes ezt a szanszkrit szót már önmagában is ízlelgetni: túrija. tÚR-ÍJa. (túri, túli) Anélkül hogy elkezdenénk bármit belemagyarázni ebbe, csak próbáljuk átadni intuíciónkat a *tiszta tudatosság* szimbólumának. Benne van az ÚR szó, ami a szanszkritra elég jellemző, bár nem bír olyan értelemmel, mint a magyar nyelvben, ezért joggal mondhatja bárki, hogy ez belemagyarázás. De az érdekes az, hogy például a gÚRu szóban is tökéletes belső, intuitív értelme van ennek a gyöknek, akár csak a tÚRija esetében. Az **ÚR ÍJa**, mely által minden tévképzetünk meghal, semmissé lesz. Akár csak a guru szóban az ÚR, hiszen a guru Isten, az Önvaló külső és belső megjelenése, szimbóluma, és kifejeződése. De ne ragadjunk bele ezekbe a „véletlenekbe”, mert tényleg nem az a cél, hogy a szanszkrit-magyar szellemi rokonságot bizonygassam eme írásban egy ilyen, akár tényleg véletlennek is felfogható érdekes EGYbeeséssel.

Ha az ember alszik, és tudata nem rögzült teljes állandóságban a túrijában, akkor nincs tudatában annak, hogy álmában saját maga az álmvilág Teremtője, és teremtménye valamint

álomvilág-teremtése IS EGY-BENN. Csak a teljesen és tökéletesen, metafizikai értelemben éber tudat, a Felébredett, a Dnyáni tudatos az emberi tudatállapotok folyamatosan váltakozó tudatfolyamára, amit emberi valóság néven emlegetünk általában. A védikus tradícióban, az ébrenlét, az álom, az álom nélküli mély-alvás és a túrija van egymástól megkülönböztetve, mint a – paradox módon – örökké éber Önvalónkon belül megnyilvánulni képes tudatállapotok minősége. Tudatossá az első három tudatállapotra, csak a Dnyáni, a felébredett tudat képes, minden körülmények között, a túrija tehát nem egy különálló, negyedik tudatállapot az önvalón belül, hanem tulajdonképpen az emberi tudat Istennel tudatosan EGY, pontosabban egyik tudatállapottól sem elkülönült valósága, az örök éberség MAGunk, az a tudatosság, mely minden májá és lilá alapját képezi, és valójában sohasem szűnik és szűnhet meg, mert ez minden létezés alapját képező tiszta LÉT, mely a Tudat makulátlan Boldogsága és Üdvössége IS EGY-BENN, Önvalónkban, Istenben.

Csak igen kevesen válnak tudatossá a földi létezés keretein belül arra, hogy **mindennemű, emberileg tapasztalt és tapasztalható valóság mögött, a Tiszta Tudat, a tÚRija van, és EZ az EGYetlen VALÓ**, minden más az ebből a tiszta LÉTBől fakadó, résszerű tudatiság megtapasztalásának a következménye. Olyan ez, mint mikor a színész egy álarcot, egy ruhát, egy szerepet ölt magára, majd azzal – a hitelesség miatti mély átélésben, azonosulásban – olyannyira elmélyed, hogy szinte észrevétlenül egyé válik magával a szereppel, s immár összetéveszti magát vele. **A kozmikus moziban EGYetlen igaz és VALÓ SZÍN-ÉSZ VAN: Isten**, és mi mindannyian álarcok, szerepek, a Színész által létező és megelevenített jellemek, egyéniségek és személyiségek vagyunk a magunk élet-szerepében. Természetesen a szereppel való azonosulásunk olyan tökéletes, hogy többnyire szinte senkiben sem merül fel a gyanú, hogy végül is egy téves azonosulás végletekig fokozott eredménye és következménye az, amit emberi személyünknek tudunk, élünk át és meg, saját életünk főszereplőjeképpen.

Felébredni csak akkor szeretnénk minden áron, ha egy álom számunkra kedvezőtlen, nyomasztó, félelmetes. Ha álmunkban olyan vágyainkat teljesítjük be, melyek például az ébrenléti valóságunkban is jelen vannak, de abban nem föltétlenül kapnak lehetőséget a megvalósulásra, akkor meg sem fordul, az általunk álmodott **álom-avatárunk** „fejében”, hogy fel kellene ébredni belőle. Sőt, ellenkezőleg, igencsak kellemetlen tud lenni a számunkra, ha egy ilyen álom félbeszakad, különböző okok következtében. Tulajdonképpen az Éberség, a Felébredettség, a Dnyána, a Bölcsesség, az Üdvösség szempontjából nézve, **mindnyájan az élet halálos álmát álmodjuk valóságnak, a nem-tudás világába rúvult, emberi tudatokképpen**. De ki szeretne erről hallani, mikor éppenséggel a megnyilvánult valóságot tartjuk a legtöbbször az igazi, és egyedül valós valóságnak, s már az álmainkat sem ismerjük fel a tudati létezés egy szintereként, a többi tudatállapot fontosságáról pedig nem is tudunk, még hallomásból sem? Ez egyébként természetes, mert az **ébredés folyamata** nem valamiféle lefokozódott, emberi tudatosság eredménye, bár kétségtelen, hogy erre is tudatossá lehet válni, példa erre azon emberek esete, akik ébresztőóra nélkül képesek, egy adott időben felébredni, mivel mintegy beprogramozták magukat az elalvás előtt erre. Már ez is egy figyelemre méltó dolog, azzal szemben, mikor valaki csak ébresztőórával képes felébredni, egy előre meghatározott időpontban. Ez már némileg hasonlatos ahhoz, amint **az isteni tudatosság**, minden általa megelevenített egyéniségben, egyedi személyiségben, egy adott időpontban, mintegy elkezd felébredni, azaz önMAGa személyen, személyiségen, emberi valóságon és illúzióvilágon túli VALÓjára kezd ráébredni. Az Álmodó önMAGa álmában „**elkezd az ébredés folyamatát**”, mely nyilvánvalóan egy, az álmot meghaladó tudatosság által válik csak lehetségessé, ezért a felébredés, soha sem az álmodott karakter, személyiség, egyéniség műve, hanem az azt

létrehozó Álmodóé, aki azonban az álom minden aspektusára nézve: tudatos és éber.

A fenti példázatban a nagybetűs Álmodó MAGunk, az Abszolút Tudatosság, azaz Isten, az örök tÚRija, a Tiszta Tudat, a halhatatlan LÉLEK, aki a világot és valóságot örökké éber és tudatos „álmodóként”, teremtőként hozza létre és tartja életben. Azonban a végső igazság e tekintetben – a nem kettősség világából, az örök tÚRijából, a Tiszta, Abszolút Tudatosságból „tekintve” az, hogy valójában Isten és a világ, és annak valósága közötti kapcsolat, pusztán csak szimbolikusan szemléltethető az Álmodó, álom és álmodott hármasságában, mert a kettősség világába merült emberi, tárgyi elme és gondolkodás számára, a VALÓ végső, szimbólumokon és minden kettősségen túli természete: megragadhatatlan. *Az álommal történő teremtés azonban egy kíváló analógia*, mert egyrészt nem egy életidegen, elvont valóság, hanem olyasvalami, amit minden emberi lény átél a saját maga életében, méghozzá a lehető legvalóságosabb közvetlenséggel. Mindnyájan tapasztaljuk ugyanis *az ébrenlét, az álom és a mély-alvás egymást követő tudatállapotait*, még akkor is, ha nem vagyunk ezekre tudatosak, a maguk folyamatosságában, mivel többnyire nem érzük el és nem szilárdulunk meg, a túrijában, vagyis a Tiszta Tudat VALÓjában, ami az emberi tudat és lélek eredendő, makulátlan, időtlen, Istennel EGY VALÓja és természetes állapota, a boldogság-üdvösség teljességében.

De mi is készíthetne egy emberi tudatot arra, hogy elkezdjen kíváncsivá válni az emberi tudatállapotok alapját képező VALÓság természetére? Egy álmalakot mi készíthetne arra, hogy álmában leleplezze saját álomszerűségét, azaz az álmodó szempontjából nézve, saját valótlanágát, vagy álom-valóságát? Valójában leginkább semmi, a legradikálisabb esetben is pedig csak az motiválhat bennünket, ha az álom nyomasztó, félelmet keltő, tehát mindenképpen szabadulni szeretnénk belőle. De még ez is csak akkor lehetséges, ha legalább álmunkban már elkezdünk gyanakodni arra, hogy ez egy álom, amiből van lehetőség a felébredésre, így a nyomasztó álomvilágból való megszabadulásra. Ez tehát egy látszólag egyszerű tudati törvényszerűség, ám mindenképpen emiatt feltételekhez van kötve. Ha álmomban ugyanis nem vagyok képes rádőbbsen arra, hogy egy álomvilágnak vagyok a foglya, akkor az álmalak tudatosságaként jelenlevő, **álom-énemként**, álom személyemként semmilyen lépést sem tehetek tudatosan annak érdekében, hogy felébredhessek. Még inkább érvényes ez arra az esetre, ha az álom annyira elbűvölő, annyira kellemes, annyira pozitív, hogy valójában pont ellenkező ösztönzés áll fenn: az álom végtelenné, múlhatatlanná való tétele, az azt átélő álomkarakter számára. Ám **az álomkarakternek, amit az álmodó hoz létre álmában** – ha nem tudatos arra, hogy ő csak egy avatar, egy álmalak abban – **általában a gyanúja sincs, hogy minden tapasztalás az egyéni álomvilág, álomvalóság és az abban alászálló álom-tudatosság által jött létre**, így végső soron álmunkban, képesek vagyunk a teljes és tökéletes tapasztalására annak, amit világnak és valóságnak nevezünk az ébrenlét állapotában. Ez utóbbit, ébrenlétünkben hajlamosak vagyunk kizárólagos valóságként tekinteni, s mivel ébren vagyunk, az álmunkban tapasztalt valóságot pedig ebből a szempontból: álom-valóságnak, vagy még inkább valótlanásnak nevezni és kezelni.

Az álom-valóságot átélő tudat számára azonban az álomban, az álom-alvásban töltött idő, az álmon belül igencsak valóságos. Álmunkban ugyanúgy szenvedhetünk, átélhetünk borzalmas élményeket, amint boldogok lehetünk, és csodálatos megtapasztalásokban részesülhetünk. S mivel *álmunkban nem tudjuk, hogy az álomvilág teremtői magunk vagyunk*, ezért eme teremtői mivoltunk, eme isteni képességünk ugyanúgy MAGunkon kívülinek tűnik, mint ahogyan Isten és minden hozzá tapadó megtapasztalás és elképzelés IS magunk kívülinek, minket meghaladónak, sőt tőlünk függetlennek tűnhet, és tűnik is mindaddig, míg bizonyos ébredési folyamatok el nem indulnak a tudatunkban és

lelkünkben e tekintetben. Itt jutunk el az ÁLmodÓ, álom és álmodott analogikus hármasságának a szimbolikus, személy feletti VALÓnkra transzponálható lényegéhez. Amint ugyanis a fenti hármasságból, végeredményben *csak az Álmodó bír VALÓsággal*, úgy a jelen emberi létezésben tapasztalt ébrenlét, álom és mély-alvás hármasságának tekintetében is, egyedül csak ezen tudatállapotok alapját képező, ám pont ezek által rejtve maradó *túrija* bír csak, önálló, önMAGában és önMAGa által fennálló, minden változástól mentes, minden változástól független, azt meghaladó VALÓsággal.

Ez nem jelenti azt, hogy a többi tudatállapot nem tapasztalható meg, a maga valóságában, pusztán azt, hogy önmagában nem bír egyik sem VALÓsággal, vagyis a túrija nélkül nem létezhetne ez a tudati tapasztalás. ***A túrija, mint a Tiszta Tudat szinonimája hasonlatos a moziban a mozivászonhoz, a zenében a csendhez.*** Léte senki számára sem nyilvánvaló, amikor egy moziban ülünk, vagy egy koncertteremben, azonban sem a film sem a zene valósága sem lenne lehetséges a vászon, vagy a csend létezése nélkül. A túrija azért nem „látható és hallható” az emberi tudatosságon belül, mert az ama alap, ama belső MAG, amely bár léttetert biztosít minden másnak, Őmaga, azaz Ő-MAGunk mindvégig rejtve marad előttünk, amíg csak figyelmünket el nem kezdjük ráirányítani, az analógia alapján a film vagy a zene alapját képező VALÓságra. Mindez azonban egy magasabb rendű tudatosság eredményeképpen jelenhet csak meg, ami – látni fogjuk – végső soron *sohasem az egyéni, individuális emberi én által van vezérelve, hanem az annak az alapját képező VALÓ, az Isteni Tudat akarata* következményeképpen nyilvánul meg, az emberi tudatosságon belül, számtalan megtapasztalás, felismerés, ösztönzés, és cselekedetképpen.

Az emberi tudatMAG, azaz az individuális lélek, eredendően AZonos az Abszolút VALÓval, LÉLEKKEL, a Nem-kettővel. A legvégső VALÓ túl van még az olyan fogalmakon is mint Isten, EGY, és bármi amit a kettősség világában az elménk használni képes. Ezért bármi amit elmondhatunk, leírhatunk, szemléltethetünk az pusztán csak szimbólum lehet, nem azonos AZzal, amit a fogalmak birodalmában Abszolútumnak, LÉTnek, Tudatnak, Istennek stb. neveznek. ***Ahogyán álmunkban képtelenek vagyunk megragadni, saját emberi, álmodó elménk által létrehozott álomalakunkkal az álmodót – azaz ébrenléti ember-magunkat – úgy végső soron képtelenség fogalmak által megragadni a minket emberré „álmodó”, ám örökké Éber Álmodót, akit a vallások Istennek, a metafizika Abszolútumnak nevez.*** Ezek csak jól definiált fogalmak lehetnek, a legjobb esetben is, a fogalmakon túli VALÓnk szimbólumaként.

Ha belenézünk a tükörbe, sokszor öntudatlanul felkiáltunk: ***jé, ott vagytok a tükörben!*** Pedig valójában mi magunk nem vagyunk benne a tükörben, pusztán a fizikai testünk egy aspektusa, egy vetülete tükröződik, és ezt a látványt „hisszük” magunknak, eme megtévesztettségünkben. A megnyilvánult világ a tudat tükrörtermészete által létezhet akként az emberi tapasztalásként, amelynek analógiájára a fenti hasonlatot hoztam szemléltetésképpen. ***Bármi amit a kettősségek világában érzékelünk, tapasztalunk: tükröződés.*** Olyan mintha AZ lenne, de nem EZ, pusztán csak Annak a tükröződése. Azonban ahol tükrökép, tükröződés van, ott kell legyen valami és/vagy valaki ami és/vagy aki tükröződésként megnyilvánulhat. Ezen túl jelen kell lennie a tükröződésre irányuló figyelemnek, és a figyelmet irányító figyelőnek. ***Amint az álmodóból fakad az álom és minden álomalak, úgy a figyelőből fakad minden lehetséges tapasztalás a tudati tükröződéseként tapasztalható illúzió-valóságban,*** amit májként MAGunktól különállónak, MAGunkon kívülinek tapasztalunk mindaddig, míg a minden létezés és tapasztalás alapját képező Abszolút Tudatosság, egy-egy adott tükröződésben MAGára nem ismer. Ezért ***kezdetben úgy tűnik, az ember keresi Istent, és Isten feltárja az embernek a VALÓt, mint az Isten által létező EGYet.*** Később azonban

elkezd nyilvánvalóvá válni, hogy a látszólagos keresés mögött, csak egyetlen igaz valóság tevékenykedik: Isten. Ugyanis amint az álomban egyedül az Álmodó a valóságos, egyedül az Álmodó által létezik és létezhet minden, amit világ és valóság néven az emberi tudatosság és figyelem megragadni képes, úgy az Isten – ember viszonylatában, egyedül Isten a VALÓ, az a rész-SZER-ŐS-ÉG, amit embernek nevezünk eleve Isten tükröződése, megnyilvánulása, és végső soron vele EGY. Ezért mondotta Jézus Krisztus az ő tanítványának Tamásnak:

„Amikor megismeritek önmagatokat, akkor megismertettek, és fölismeritek, hogy az élő Atya gyermekei vagytok. De ha nem ismeritek meg önmagatokat, akkor szegénységben vagytok, és ti vagytok a szegénység.” Tamás evangéliuma 3, 4-5

A védikus hagyomány egyik legjelentősebb gyökér-kijelentése: „**Tat tvam aszi**”, azaz „**Te AZ vagy**”. Ez a legEGY-SZERűbb igazság, ami szavakkal tükrözhető, szimbolizálható, ám aminek lényege szavakkal, fogalmakkal, szimbólumokkal vissza nem adható. A szavak, fogalmak, képek, szimbólumok azonban emlékeztetni és emlékezni hivatottak az álomba feledkezett, paradox módon azonban örökké éber isteni Tudatot, önMAGa,ÉN-ÖN-MAGunk VALÓ, természetén túli természetére: a **nem kettőre**, a nem kettősségre, melyre már sem az EGY, sem az Isten, sem a VALÓ, sem az Abszolút, sem a Teljesség szavaink sem bírnak meghatározással, mert meghatározhatatlan, oszthatatlan, nem született, sem állítással sem tagadással nem megragadható a lényege, ám mindennél VALÓsabb, hiszen a LÉT MAGunk, ami saját létezésünk elidegeníthetetlen alapja, a LÉLEK A KI VAGYUNK, A KI VAGYOK.

A LÉT tiszta, kondicionálatlan VALÓja, érzelmeken is túli fÉNyLő érzése, és minden relatív tudáson túli Tudása, bizonyossága ITT ragyog bennünk, minden létező Tudatában és Szívében. AZ a fÉNy, ami önMAGától, önMAGából és önMAGa által ragyog, Forrása és minden okozatiságot meghaladó MAGva, minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan létezésnek. A létezés a LÉT következménye, folyamánya, mint amint az álom az Álmodó által lehetséges. Ezen ok és okozat, a kettősség világának logikai valósága. Azonban **a MAGunkban megragadható lét-érzés, a LÉT MAGa, a LÉT közvetlen kifejeződése.** A LÉT nem kettős, a létezésben a **nem kettő**, a LÉT MAGunk, azaz a kettősség világának a fogalmaival élve **az EGY, Isten, az Abszolútum tapasztalja önMAGát minden létezőként és minden létezőben.** A LÉT Azonban MAGunk, MAGom VAGYOK: A KI VAGYOK. Minden álom Álmodója, A KI örökkön örökké éber, minden valóság forrása, A KI túl van minden tükröz-ŐdésÉN, A KI az EGYetlen VALÓ, nem kettő, AZ VAGY, AZ VAGYOK a LÉT örök VALÓjaként, a megnyilvánult és megnyilvánulatlan valóság tükrövilágában és tükröződésében is, minden álomban, álmalakban, világ és valóság néven.

Hogyan kellene hát felébrednem? Hisz **A KInek fel kellene ébredni, az maga is álmodott**, egy álmalak az álom többi alakjával EGYetemben, az egész világEGYetem-BENN. AZ ÁLMODÓ pedig örökkön örökké MAGa, MAGam, MAGunk: a Lét-Tudat-Üdvösség, Boldogság Óceánja, teljessége. **Amikor felismerjük azt, hogy a mi VALÓ IÉNy-EGünk örökké ÉBER, véget ér a keresés, véget ér minden törekvés a felébredésre, véget ér minden illúzió, ami VALÓ EGY-ÉN-MAGunktól különválaszt MAGunkat, világ, valóság, létezők és létezés néven.** **A végső igazság oly EGY-SZERű, hogy ha ki tudnánk mondani, nem is létezhetne.** Mivel kimondhatatlan csak akként tárulhat fel, amiként eddig is LÉTezett, az örök JELEN-VALÓság időtlen EGében, a Szívünkben.

MInek és KInek is kellene hát felébrednie? **A LÉT VAGY, A KI örökké éber. Ne a tükröt nézd, csak érezd és légy végre tudatos: önMAGod örök, VALÓ LÉTezésére.**

Óceán a cseppben

LÉlekként, LÉLek-tudatosságként élni, végülis olyannyira EGY-SZERű, hogy szavakkal kimondhatatlan, képekkel átadhatatlan. Csak akként VAGY, A KI VAGY, öröktől fogva. Semmihez sem hozzáragadó **figyelem**, minden alapját képező **béke**, minden LÉT alapjában ragyogó **Csend**. Örök láng, örök fÉNy, mely bármerre vetül, az árnyék hamissága azonmód szertefoszlik, az illúzió azonmód megszűnik, s nem ragyog más, mint a tiszta Lét, Tudat, Üdvösség – Boldogság teljessÉGe, s TE AZ VAGY.

Az Óceánban, valójában nincsenek cseppek, mind-ÉN víZek ÍZ-TENi teljessége MAGunk, MAGad az Óceán, az örök Víz, mely túl van a formák és nevek világán, mégis minden forma és név, *mind-ÉN csepp* általa nyilvánul meg. Örökké változó forma és név, melynek *három halmazállapota, a három tudatállapot* – ébrenlét, álom és mély alvás – *élő szimbóluma*.

Ám mindhárom állapot látszat, káprázat-valóság, mert csak EGY a VALÓ, mely által mind-ÉN és mind-ÉN-KI létezhet, a LÉN-EG, az ÉL-Ő VÍZ maga, MAGunk AZ, az örök túríja óceánja, mely vizéből az álmok végtelen folyói folynak, s végül mind újra beleŐmlÉNeK, hogy minden csepp újra és újra AZ legyen, A MI és A KI bármilyen formát és nevet is öltjön: AZ Mind-ÉN-Kiben, MIND-Őökre.

A csepp, amely elmerül az Óceánban, maga is újra Óceánná lesz.

A kereszt szabadító kEGYelme

Jézus a kereszten, a két lator társaságában – az egyik legnagyobb tanítás, ami az üdvösség azonnali elérését, a felébredést, a megszabadulást és a dnyánát illeti. Elementáris erő lakozik abban az alaphelyzetben, melyben feltárul bennünk, hogy:

1. A kereszten függő test, a **Jézus = az egó**, a hamis én, a *test-elme jelenség* (az élvezet és a fájdalom teste), amivel a májá álmában álmodó individuális lélek (*dzsíva*) azonosul.
2. A **Krisztus = az EGYetemes Tudat(osság), a dnyána, a teljesen és tökéletesen éber tudat, az Önvaló.**
3. A **két lator** = a Krisztust, a dnyánit Önvalóként, azaz önMAGa egón túli, elpusztíthatatlan, örök, önMAGától VALÓ és fÉNYlŐ LÉNY-EGEként felismerni képtelen és felismerni képes **egyéni tudatosság**.

Ha ezen kulcsokat a kezünkben tartva rátekintünk a történetre, a megszabadulás, az üdvösségre jutás egy csodálatos módja és örök, múlhatatlan lehetősége tárulkozhat fel előttünk. Még Pál által is kinyilatkoztatott, hogy az üdvösség nem olyas valami, ami tettek által elérhető lenne, hanem annak alapköve, isteni feltétele: a hit és a kegyelem. Természetesen minden törekvő szívébe a hit MAGvát az isteni kEGYelem „veti el”, ám mivel a kEGYelem MAGa, MAGunk elidegeníthetetlen LÉNY-EGE az Önvaló, azaz a KRISZTUS, ezért valójában a kEGYelem ott ragyog minden létező Szívében. A Szív tisztasága azonban döntő fontosságú ennek felismeréséhez. Mondhatjuk, hogy ez is már maga a kEGYelem.

Mit is szimbolizál tehát a tárgyi gondolkodás világán túljutott elme számára, e belső, intuitív megértés és átérzés által a fenti történet? Azt, hogy **maga az üdvösség, a megszabadulás, a dnyána elérése akár EGYetlenEGY elementáris, minden tudati szennyeződést elsöprő felismerés által létrejöhet.** A kereszten az egó-én, a hamis én megfeszített állapotba kerül, teljesen cselekvésképtelen, így ártalmatlan. Ebben az állapotban a test-elme – megfelelő tudati diszponáltság esetén – mintegy villámcsapásként (spontán megvilágosodás) bekerülhet a kEGYelem állandóan JELEN-VALÓ, meg- és felszabadító VALÓSágának a megtapasztalásába, ami nem más, mint az Önvaló, a Krisztus, az örök, önmagától VALÓ ÉBERSÉG, az örök boldogság-üdvösség.

A Jézust szidalmazó lator, aki teljesen és tökéletesen a test-elme jelenségnek képzelte és élte át **önmagát**, mivel látta és érezte a test elkerülhetetlen pusztulását a kereszten, ezért teljes elkeseredésében cinikus megjegyzések kíséretében felszólítja Jézust, hogy szabadítsa meg magát és őt is a keresztről.

*„A felfüggesztett gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazta őt, mondván: Ha te vagy a Krisztus, **szabadítsd meg** magadat, minket is!”*

Ez teljesen érthető, és igencsak emberies mozzanata a pusztulását érző egónak, a **hamis énn**ek, amelyet *egyetemes szimbólumként szükséges értelmeznünk a jelen esetben*, megfosztva azt a lekorlátozó személyességtől. *Mindnyájan, akik önmagunkat egy testtel és egy elmével azonosítjuk, önmagunkat egy névvel és egy formával képzeljük egynek, a halál gondolatától nem csak hogy elborzadunk, de amikor az realitássá válik számunkra, arra törekszünk minden erőnkkel, hogy elkerüljük azt.* A haldokló test-elme jelenség – amely létezése során elfedi az EGYetlen igazságot, hogy mi valójában nem egy mulandó test és nem egy elme vagyunk, hanem az elpusztíthatatlan

LÉLEK, a Tiszta Tudat, minden megnyilvánult és megnyilvánulatlan létezés Forrása – önmaga pusztulását érezve a Jézust szidalmazó lator esetében még jobban ragaszkodik a mulandóhoz, annak továbbélését vágyva, követelve Jézustól.

A **Krisztus JELEN-LÉTében LÉNY-ÉGI felismerésre** jutott másik lator azonban elsöprő erejű katarzist él meg a Mester, azaz a Tiszta Tudattal, az Atyával EGY Isten, a KRISZTUS-TUDAT, az Egyetemes Tudat ébresztő, az örök tudás FÉNyét árasztó gÚRu által.

*„Az **Istent** sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán, mert a mi cselekedetünknek méltó büntetését vesszük: ez pedig **semmi méltatlan dolgot nem cselekedett.**” (Lk. 23, 39–41)*

Az elkerülhetetlen testi pusztulás felismerése, az intuitív felismerésre jutott latorban a kEGYelem belső, fel- és megszabadító FÉNye, tudati-lelki kataklizmát indukál, mely aztán elvezeti a Lelket, a katarzisz MAGasztos pontján a „külső” Mester által a belső Mester, azaz az Önvaló felismeréséhez. Ő ugyanis, a kereszten függő Jézus testében felismerte a VALÓ Tökéletességet, a Tisztaságot, a Makulátlanságot, a romolhatatlan Bölcsességet, a Világ Világosságát, mely FÉNy a **Krisztus** Szívéből kiáradva megvilágosította az ő emberi elméjét is.

„És mondta Jézusnak: Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!”

A kereszten függő Jézus-test ugyanis szimbolikusan tekintve a KRISZTUS, az Önvaló, az ÚR, az EGYetlenEGY, az Isten, az Abszolútum, testet öltött megjelenése, amely a tér-idő kontinuumában megnyilvánult VALÓnk örök FÉNye, amely az arra érzékeny lelkét minden körülmények között képes *spontán módon* ráébreszteni, igaz ÖN-VALÓjára: a LÉLEKre. Arra az igazságra, hogy mi nem egy mulandó test és elme vagyunk. **A belátásra jutott lator a Krisztusban ráismert VALÓ önMAGára.** Ennek felismerése maga az üdvösség, maga a megszabadulás, maga a dnyána elérése, itt és most, egy földi testben.

*„És mondta néki Jézus: Bizony mondom néked ma, **velem leszel a paradicsomban.**”*

Az üdvösség egyetlen feltétele tehát az Önvaló felismerése, a „külső” Mester FÉNylő, ragyogó, megvilágosító és megszabadító tökéletességében, tisztaságában, istenségében, amely már tulajdonképpen MAGa a kEGYelem. Ehhez segít hozzá az egó-én megfeszítésének a szimbolikus és katartikus, belső megtapasztalása és átélése. Szemben a hagyományos keresztény, teológiai értelmezésekkel, itt valójában *nem az a fajta „bűnbánat” a központi kulcs, ami valamiféle etikai, morális mérce szerinti megbocsájtást jelent az Istenség részéről, hanem a tudati és lelki megtisztulás belső katarzisa*, amely a belső FÉNy megjelenése által képes a VALÓ önMAGunkban, önMAGunk igaz állapotaként, természetén túli természeteként lévő intuitív megérzésére, meglátására és átérésére.

A „külső” Mester mindig ezt a belső tökéletességet jeleníti meg, a kereszten függő Krisztus pedig ilyenén módon mintegy felébresztette a belátásra jutott latorban a **belső gÚRut**, a belső Mestert, aki egy katartikus felismerésben, az intuitív látás megnyílásában az Önvaló, azaz a Krisztus spontán, önMAGunkkénti meglátásához juttatta el, a „bűnbánó latort”. Mert végső soron **az ős-bűn eredeti, minden teológiai és filozófiai magyarázattól megtisztított metafizikai jelentése nem más, mint önMAGunknak, ÉN-ÖN-MAGunktól különböző, elkülönült entitásként való téves azonosítása**, az egó-én, a hamis én képzetével való azonosulása az EGY és EGYetlen VALÓnak, a LÉLEKnek. Az ős-bűn tehát *nem etikai és morális vétség valamiféle rajtunk kívülálló Istenséggel szemben, ami*

isteni büntetést és „örök” kárhozatot eredményez, hanem a hamisságnak, a **nem-ÉNsÉG** tudati állapotainak az egyedüli és kizárólagos valóságnak való tekintése, és az EGYetlenEGY Örökké-VALÓ **ÉNsÉG**ünk hamisnak, nem létezőnek való képzelése.

Van még egy érdekes aspektusa az üdvösség illetően módon történő elnyerésének. Ez pedig mindennemű karma, és karmikus következmény azonnali feloldódása és eltörlődése, így az Önvaló felismerése spontán módon ragadja ki a Lelket, az individuális elme mindennemű képzeteinek a mentális és emocionális börtönéből. Ez a végleges és visszavonhatatlan megszabadulás. A LÉT üdvös boldogságának visszavonhatatlan elnyerése: „...velem leszel a **paradicsomban**.” Mert végső soron a sors, a karma, a reinkarnáció sőt maga a szanszára is mind-mind a jelenségvilág tudati májá-valósága, mentális konstrukció, ám a felébredésben és a megszabadulásban *a hamis hamisnak, a valótlan valótlannak látszik*, tudatállapotok végtelen soraként jelenik meg, az emberi egó-én hamis elme-világának képződményeiként.

A májá-valóság nem olyan értelemben illúzió, hogy nem megtapasztalható a lélek számára, hanem olyan értelemben valótlan, pontosabban illúzió-valóság, hogy nincs önmagától és önmagában lévő valósága, fénye, ragyogása pusztán megjelenés a Tiszta Tudat kozmikus moziójának makulátlan vetítővásznán. Sokan azt tartják, hogy Jézus Krisztus tanításából kivették a reinkarnáció tanait. Nem tisztem pálcát törni ez ügyben, azonban a reinkarnáció – melynek tudati valóságát illetőleg igen eltérőek a világban a nézetek – akárhogy is nézzük az illúzió-valóság, azaz a májá és a lila világának a része. Ha csak erre az aspektusra koncentrálunk, akkor eme hit pusztán hátráltató tényező lehet, egyfajta elodázása az ITT és MOST megtehető örök, felszabadító és üdvözítő felismerésnek, hogy **Lélekként csak az örök JELEN-VALÓság VAN, és ez a VAN azért létezik, mert Tiszta Tudatként, Tiszta Létként, LÉNY-EGként, Önvalóként öröktől fogva VAGYOK.** Szatcsit-ánandá. Lét-Tudat-Boldogság.

A **KRISZTUS** tehát valóban **MAGa**, **MAGunk a Szabadító**, az EGYetlenEGY örökkéVALÓ ÉN, az Abszolútum, a Tiszta Tudatnak az EGYetemes Tudatként VALÓ megjelenése, mely ugyanakkor az Abszolútumot szimbolizáló Atyával EGY. (A KRISZTUS/ság/ az EGYetemes Tudat szimbóluma, amely más szellemi tradíciókban más-más terminológia által van megjelenítve)

„ÉN VAGYOK – az Út, az Igazság és az Élet. Senki sem juthat az Atyához hanemha ÉN (az „ÉN VAGYOK” tiszta létérzésének a személy feletti, abszolút, Tiszta LÉTként és TUDATként, EGY-ÉN-MAGamként VALÓ felismerése) által(am).”

Az ÉN VAGYOK, azaz a tiszta, semmivel sem azonosított létérzés MAGunk az Önvaló, a Krisztus, az Abszolútummal EGY LÉT és TUDAT. Ennek az önMAGunk, igaz VALÓdi természeteként való felismerése, és az ebben való megállapodás és végleges, visszavonhatatlan feloldódás – ami **a hamis-egó halála, a kereszt szimbolikájában – által juthatunk el, azaz vissza az Atyához, a Tiszta Tudathoz, a boldog üdvŐS-ÉGbe.**

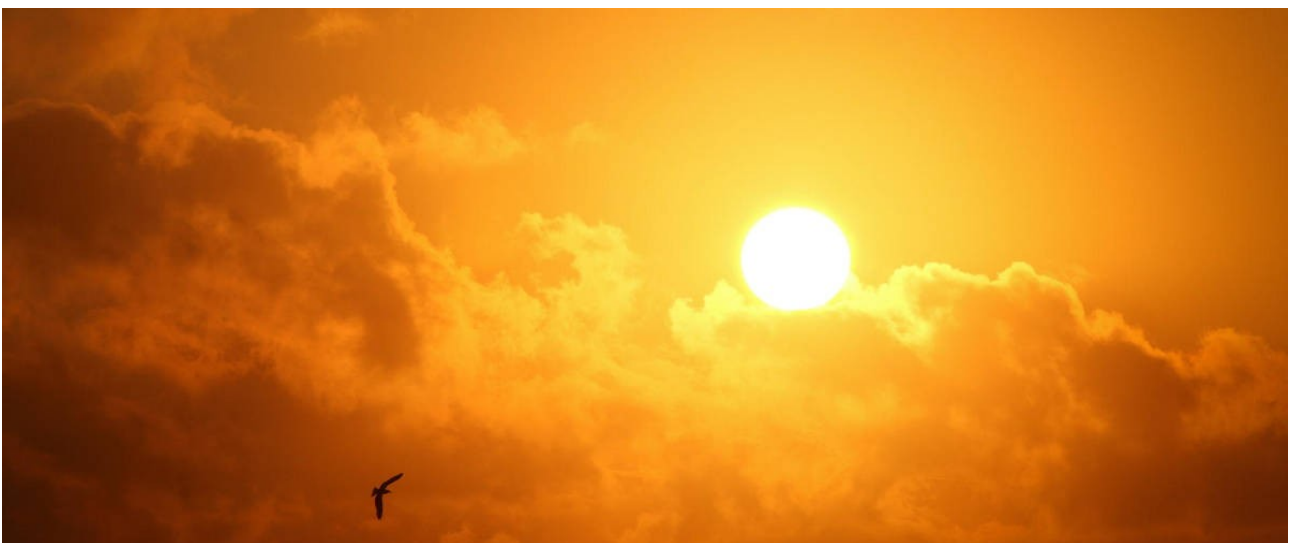
A belátásra tért lator mit is tett a kereszten? **Felismerte az Istent.** Krisztus mit is mondott? „Aki engem látott az látta az Atyát is.” Aki azonban meglátta, megláthatta saját tudatában és szívében Istent, annak a szíve már megtisztult, és akinek a Szíve tiszta annak a lelke is az. Így eme intuitív, mély, katartikus, **belső látás** megnyilvánulása következtében, a keGYelem segítségével bekövetkezett az *individuális egó-én* hamisságának, illúziószerűségének a felismerése. Ebből fakadóan a LÉLEK, A KI VALÓjában VAGYok(unk) újra EGGYé válhat önMAGa, önMAGunk Forrásával: az Abszolútummal, az Önvalóval, a Teljességgel.

Van és VAGYok

A legtöbben ott keresik Istent, ahol sohasem találhatják meg. Mindent tudni akarnak a megnyilvánult és megnyilvánulatlan valóságról, rengeteg ismeretet, bölcséletet összehalmoznak, de nem akarják tudni, hogy *kik ők MAGuk*. Nem teszik fel maguknak a kérdést, hogy **„ki vagyok én, ha nem ez a test, nem ez az elme, nem a gondolkodás, nem az emlékezés, nem az identitás vagyok, aminek magamat hiszem?”** Gondolatokba, elméletekbe, spirituálisnak mondott ismeretekbe kapaszkodva újra és újra megteremtik maguknak Istent, amit magukon kívülinek képzelnek. Mások azt ismételtetik „én vagyok Isten”, és emberi énük képmására formálják AZt, majd beülve Isten székébe azt képzelik, megkapták a választ mindenre, s révbe értek. Kívül vagy belül keresni Istent egy és ugyanaz, mert bármit is találjon az elme, mindazt a KÉPzelet teremti meg. Hol van hát a vége, ennek a látszólagos ördögi körnek?

Ha feltesszük MAGunknak a kérdést „*ki vagyok én?*” minden válasz érvénytelen lesz, amit az elmén belül kaphatunk. A VALÓ válasz akkor érkezik meg, ha nem kapunk semmilyen feleletet. A Lét tiszta érzése, ekkor ragyoghat fel szívünkben, s ekkor tárulkozhat fel, hogy minden létezés forrása MAGunkban van, s hogy minden ebből az időtlen, kezdet és vég nélküli tiszta ürességből fakad, mit az elménkben, a gondolat és az érzékek valóságaként megtapasztalhatunk. Ezért van az, hogy az elme hiába magyarázza meg Istent, hiába magyarázza meg a teremtetést, az eredetet, hiába gondolja azt, hogy mindezen ismereteket egy rajta kívülálló erő nyilvánítja meg, mert *a gondolat, a képzelet a Lét által VAN, de a LÉT, amiből minden és mindenki, Mind-ÉN és Mind-ÉN-KI forrásozik, az nem „van”, az nem „vanság”, hanem az MAGam, MAGunk a LÉT, a VAGYok, a VAGY amely OK, s melyből a VAN „vansága” pusztán tárgyasult okozat.* A világ VAN, mert ÉN VAGYOK. Nem mint emberi szemÉJ, hanem mint tiszta Tudat és Lét, s mint a létezés oka, aki által a létezésben pedig megjelenik a „vanság”, a formák és nevek tárgyasult világa.

„Ki vagyok én?” Minden létezés forrása VAGYok, a Lét tiszta tudatossága, a lét tiszta tudatosságának örök és kondicionálatlan Boldogsága. Az Üdvösség teljessége, a VAGYOK vagyok. De ezek csak üres szavak mindaddig, míg a választ nem a Csend adja meg. Mit számít hát ki vagy mi Isten, ha nem tudom „én MAGom ki vagyok?” A VAGY-OKban a Lét és az ok MAGam VAGYok, ám mindezek Forrása üresség, csend, béke, üdvösség-boldogság, mely Csendben és CsendkÉNT, a Szív örök világosságának a fÉNyeként ragyog.

EGYszerűsÉG

Ha nem tudod, hogy miért indultál, hogyan találhatnád meg?

Ha elfelejtetted, hogy miért indultál, lehet, hogy pusztán csak az utat kell követned, ami ön**mag**ától ön**mag**adhoz visszavezet.

Ám ha elengeded örökre, akinek és aminek eddig ön**mag**ad képzelted, megtalálhatod valódi ön**mag**ad az egyszerűségben.

Ehhez előbb meg kell tudd, *mi és ki **nem** vagy valójában.*

Ez az önkutatás ösvénye.

A kettősségből vezet a nem-kettősségbe.

Az által, hogy felismerjük, mi nem vagyunk, eljutunk ahhoz, ami valójában vagyunk.

A szavak a lényegét nem tárhatják fel, csak mankók lehetnek, ezért előbb-utóbb el kell dobni őket.

Elcsendesített elmével kutatni ön**mag**unk, koncentrált, befelé fordított figyelemmel. Ez a meditáció.

Nem képzeteket üldözni, nem álmok és élmények, extázis után vágyni, hanem gondolat- és lassanként gondmentessé válva, megtisztítani az elmét, minden szennyeződéstől.

Koncentrálttá, összeszedetté válni, tiszta kondicionálatlan figyelemmé, örökös tiszta **jelen-létté**.

Szemlélődni.

Gondolkozz el azon, hogy mi nem vagy. Mi az, amivel ha nem azonosulsz, te, mint a létezés **mag**ad, az „**én vagyok**” tiszta érzéseként, még mindig létezel.

Ezt a gyökeret kell megtalálni, s ebből kell meglátni, mi az ami nem feltétele, eme tiszta, örökké fénylő létezésnek.

EZ minden létező örök, elidegeníthetetlen, téren és időn túli, elpusztíthatatlan **IÉNy**ege.

Minden ami erre tapad az pusztán megjelenés, burkok, melyekkel azonosulva **mag**unkat tévesztjük meg.

Ehhez meg kell tudni szeretni a csendet. Vágní rá, törekedni a **mag**unkkal való tudatos **együttlétre**. Mert a Csend **MAG**unk **AZ EGY**szerűség.

A cél mindig is benne VAN a VAGYOKként a keresőben. A kereső MAGa a CÉL, s legvégül a keresés teljes feladásával érhető el.

A keresés vÉGe

Tudod miért nem tudja megtalálni az egyéni kereső az EGYetemes Lelket?

Mert ahhoz el kell tűnnie a keresőnek és a keresésnek a Keresettben. A kereséshez ugyanis kettősségre van szükség – keresőre és keresetre – és a kettősség már maga az okozója az elkülönülésnek és az ebből fakadó keresésnek.

A kereső ugyanis MAGa, MAGunk AZ önMAGától elkülönült LÉLEK.

Amikor ennek a legbenső felismerése MAGunkban végbemegy, az elkülönülés felszámolódik, és vége a keresésnek, és az ezzel járó szenvedésnek. *Ez a megszabadulás.*

A LÉLEK önMAGát önMAGaként mindenben és mindenkiben, mindÉNben és mind-ÉN-Kiben újra felismerte. **EZ AZ Üdvösség és Boldogság TeljessÉGe.**

Ez a májá-valóság nagy, örök, isteni bűvésztrükkje.

Álom az álomban

Az Igazság EGYszerű. Végtelenül EGYszerű és kimondhatatlan. Ha mégis megkísérelném szavakkal tükrözni a LÉNy-EGét, eldobnád az agyad, vagy sikoltva elmenekülnél, azt kiáltozva, hogy őrült vagyok. Ezen kívül természetesen még más reakciók is lehetségesek, de bárhogyan is reagálnál erre, AZ nem Te volnál, hanem *az*, akinek eddig magad KÉPzelted.

Az elméd reakciója a mindennél EGYszerűbb Igazságra, mely kimondhatatlan, igazából csak a szavakat illetné, melyeket a Csend „mondana el” a Szívednek. Az elméd alkotta *egó-é*ned ugyanis képtelen az Igazság elfogadására, mely számára halálos ítélet lenne. Az elméd megszületik a halál világának, ám ha Te élni akarsz, mindenképp meg kell halj az elmédnek.

Elméetlen elmélet ez, vagy az elmondhatatlan VALÓt fedő lepel lerántása, a Te igaz VALÓd felismerésében? Az Igazság EGYszerű. Végtelenül EGYszerű és kimondhatatlan. VAN a VAGYOKban, VAGYOK a VANban. Nem valaki és valami, csak LÉTként örök, semmihez sem leláncolt szabadság, figyelemként VALÓ érzékenység az élet folyama iránt. Az igazság az, hogy mindezt *neked kell felfedezned*.

Ez egy álom az álomban, amely által megszabadulhatsz. Ebben egy álomalak arról szól a Te álmodban, ami minden tapasztalatodon túlmutat. Ami elmondhatatlan, megragadhatatlan, mégis mindenben megszólal, minden általa és benne válik a formák és nevek világaként „megragadhatóvá.” Túl a mindenén és a semmin: a *semmi sem*. A meztelen, tiszta, ártatlan gyermekként fÉNyLő örökké éber LÉT, mely múlhatatlan boldogságként ragyog:

AZ VAGY, AZ VAGYOK.

NAP-születés

Fohász AZ ÉN-VALÓhoz

Uram, ments meg minket azoktól, akik meg akarnak menteni minket!
Uram, mentsd meg a világot azoktól, akik meg akarják menteni a világot!
Uram, mentsd meg embertársaim és a világot: tőlem!

Ki vagyok én, aki meg akar menteni másokat, és a világot?

Csak aki szabad az szabadíthat. *Csak a ki megszabadult az önMAGáról KÉPzŐdött KÉPtelen-s-égtől, mit elméjében saját MAGáról és saját MAGának KÉPzelt, az lehet Megmentő.* De akkor ugyan kit is menthetne már meg?

Csak az, aki nem akar megmenteni, sem megszabadítani senkit sem, az válhat szabadsággá, mely gyógyír lehet minden szenvedésre.

Uram, mutasd meg nekem azt ami VAN, mert nem láthatom attól, ami és aki látszólag vagyok, s amiként és amilyenek a valóságot KÉPzelem.

Az Úr meghallgatta a törekvő őszinte fohását, s a belsŐ gÚRukÉnt így felelt:

„Mi lehetne lényegesebb, mint önMAGunk újra tiszta Békeként, Szeretetéként, Boldogságként, Teljességeként ismerni, az örök létezésben, s minden ismerésen és nemismerésen túl is, »csak úgy« lenni, LÉTként, minden fogalomtól szabadon, minden KÉPzettől mentesen? *Meghalni az egyéni elme minden KÉPzetének magadról, másokról és a világról: SZÜLETÉS és örök ÉLET.* MAGunk az ÜdvŐSSÉG.

A JEL-ÉN tiszta, ÚRes ÉG. Nincs benne múlt, s a múltból keletkező jövő képze.

A jel-ÉN-lét mivel örökké üres, belefér a LÉT Teljessége.

Egyedül a JELEN VALÓs, minden más KÉPzelet. JELEN LENNI az egó számára annyi, mint elkülönült entitásként nem létezni többé, mert a JELEN MAGunk a fÉNy, melyben árnyék nincsen, így örökké áttetsző ragyogás, melyben az úrt a LÉLEK Teljessége, Teljes EG(Y)e ragyogja be.

Vagyok a ki VAGYOK. A Csend a LÉLEK VALÓ természete. Minden más csak illúzió, az elme világának a része.

Lépj be önMAGodba. Csak figyelj a VAGYOK semmihez sem kapcsolódó érzésére, s mindig ITT-hon leszel.

Áldott a LÉT A KI VAGY mindörökké!”

A halál valódi jelentése

„**Kérdés:** Bölcs dolog-e megtölteni egy iskolatermet vagy kápolnát szentek és mesterek halálának jeleneteivel?

Válasz: Ez több mint oktalanság. Használhatnék más szót is – különösen, a soha meg nem halt szentekkel és mesterekkel kapcsolatban.”

Hazrat Inayat Khan: Szufi tanítások – A hang miszticizmusa, a zene, és a szó ereje, a kozmikus nyelv / 136. oldal

A fent említett könyvben olvasott gondolatok ihlették az alábbi írást, melyet most megosztanék minden erre nyitott lélekkel. A keresztény kultúrkörben a legtöbb templomban feszület található, rajta többnyire vagy szenvedő, vagy már halott Jézus-test ábrázolással. Szándékosan írom ezt: Jézus-test ábrázolással. Ugyanis a Krisztus soha sem volt halott, Jézus azonban az egót szimbolizálja, melynek meg kell halnia ahhoz, hogy a Krisztus szabadon élhessen. Jézus, az emberi egó-én, azaz az egó-elme, a téves azonosulás szimbóluma, melynek a halála által juthatunk el a teljesen tiszta, krisztus-tudathoz, azaz az EGYetemes tudatossághoz.

Te vagy Jézus, aki VALÓjában MAGunk a Krisztus!*

A vallásban – értelemszerűen – pedig istenkáromlás mindez. A történet ugyanis az EGYetlenEGY VALÓról szól, aki MAGam VAGYok, aki MAGod VAGY. A szent iratok nekünk és rólunk szólnak, MAGunkra emlékeztetnek. (* AZ EGYetemes ÉN-VALÓ, Önvaló)

Amíg ezen igazság belső magva nem tárulkozik fel magunkban az értésben majd az érzésben, később pedig a minden bizonyosságot elhozó átélésben, addig az avatatlan tudat, mivel csak mint egó-én tekint mind önmagára, mind embertársaira mind a Mesterre is egyaránt, így csak véres, taszító történetet lát az egészben, mely kerülendő, sőt, leginkább elutasítandó. Ugyanis *mindez az egó-ént saját hamisságára emlékezteti, arra, hogy nem ő az igazi Úr, hanem az ÉN-VALÓ, A KI VALÓjában VAGYOK*, s hogy az Önvalónk a MAGunk fÉNyessÉGében feltárulkozhasson a Szívünkben önMAGunk legbensőbb LÉNy-EGeként: ahhoz a hamis árnyéknak, az egó-énnek, azaz a téves azonosulás képzetének mennie kell, pontosabban szólva meg kell halnunk a számára. Így *a kereszténység középpontjában a legmagasabb rendű misztérium van szimbólumokba csomagolva közzölve, azonban ezzel a vallás nem tud mit kezdeni és értelemszerűen a vallásos tudatforma sem.*

A VALÓ igazságot tükröző vallás alapítója ugyanis, legyen az bármilyen megVALÓsult Mester, soha nem képes átadni a belső megtapasztalást, a lényegét másként, pusztán a Csennddel, ami az egó-éntől való teljes kiüresedés állapota, valamint az elme számára szimbólumok segítségével, melyek azonban csak a belső Mester, a belső Guru által lesznek érthetőek, mindenki egyéni útjának megfelelően. Ez ***a belső feltárulkozás egyéni, egyedi katarzis nélkül nem mehet végbe, és ezen katarzis szimbóluma a keresztény misztikában a kereszthalál.*** Tehát a vallásban tükröződő legfelsőbb Igazság, ami szavakkal nem átadható, szimbólumokban tükröződve fejeződik ki az elménkben, a Szív „emlékeztetésére”.

A haláltól való iszonyodás az emberi természet része, de ez az ösztönvilágból ered, mely a test-elme komplexummal való azonosulása az örök Létezőnek, A KI VAGYOK, aki végső soron mindÉNki, szemÉJességen túli VALÓja, mely önMAGaként önMAGával AZonŐS. Így tehát

furcsa, paradox helyzet áll fenn: **a keresztény vallásban (is) kifejeződik a megszabadító igazság, ám az egó-én számára ez iszonyatos, a vallás interpretációi pedig többnyire pontatlanok, vagy egyenesen tévesek.** A vallási előjárók ugyanis – tisztelet a kivételeknek akiből általában neves vagy névtelen szentek lettek – maguk is avatatlanok, így **tudatosan** nem képesek mást sem eme belső gÚRuhoz elvezetni, ami az Önvalónk MAGunk. **Tudattalanul** természetesen eszközei lehetnek eme legmagasabb rendű erőnek, értelemnek, kEGYelemnek, mint ahogyan bárki lehet mester Isten kezében, önön tudatán kívül, egy-egy élethelyzetben mások számára.

A kettősségek világában – mint minden – a halál is csak az élettel együtt tárgyalható, spirituális értelemben azonban pontosan **a halál misztériumának a megértése vezethet csak és kizárólag bennünket el, minden vallás valódi belső MAGvához: az üdvözüléshez, sőt azon is túl a végső, visszavonhatatlan megszabaduláshoz: a Szabadsághoz.** A vallás tehát, a legjobb esetben is csak előszoba lehet, melybe sok tudat, sorsánál fogva mintegy beleragad, az eszközt célnak véelve.

A halál szellemi és lelki értelemben VALÓ MAGunk saját egó-képzeteinek, így az elkülönültség és az objektivitás hipnózisának való meghalását jelenti, itt és most, egy konkrét fizikai test formáját MAGunkra öltve. A vallások által hirdetett üdvösség, nem a legfelsőbb állapot. A legfelsőbb állapot valójában nem állapot, túl van mindenben, és ez a tiszta LÉT MAGunk, mely semmihez és senkihez sem kötődik hozzá, mert VALÓdi természetünkénél fogva: örökké SZABAD. Így a megnyilvánult és a megnyilvánulatlan létezésen is túl van AZ, amire VAGYokként, avagy Tiszta Tudatként, Ürességként utalhatunk a fogalmak szintjén.

Ám AZ, pontosabban EZ nem ragadható meg fogalmakkal, sem képzelettel, semmivel sem. Mert eltűnik az a személyes nézőpont, aki és ami megragadhatná mindezt, ABBAn (ABBA héberül ATYA) aki VALÓjában VAGYOK, minden személyességet meghaladó Teljességgént, ForrásakÉnt mindezeknek, de mégis túl minden kötöttségen. Ezért a VAGYOK teljes, tiszta, makulátlan és tökéletes. EZ mindMAGunk EGYetlenEGY IÉNy-EGe, az EGY-ÉN, melyre a kettősségek világában a vallások Istenként hivatkoznak, ám eme VALÓ aki VAGYok túl van Istenen is, mely még mindig a kettősségek világának a része.

A kezdő gondolathoz visszatérve, a kereszténység mint vallás, igazából a mai napig nem tud mit kezdeni **a feltámadással**, ami **a halál valódi jelentése.** A valódi, metafizikai értelemben vett **halál** ugyanis nem egy test pusztulása, hanem elsősorban és mindenek előtt **megszabadulás minden tévképzettől**, mellyel addig önmagamként azonosultam a kettősségek világába révedt tudatként. Ez a spirituális törekvő számára az igazi cél, a végső ÉNfelismerés, hogy Ő, azaz Isten, személy feletti valóságként ÉN MAGom VAGYOK.

Így a szenvedés világa lesz illúzió, és nem fordítva, VALÓ igaz IÉNyEGünk illúzió, önMAGunkat egy egó-énnel azonosulva élve az életet. Erre mondja Krisztus, hogy **mindenki halott, amíg Lélek és Igazság által újjá nem születik.** Ez a keleti tradícióban a felébredés, a megszabadulás. Önmagam önMAGamként VALÓ újrafelismerése. Feltámadás az örök életnek, aki és ami mindig is VAGYok, személy feletti VALÓként. A valódi halál megszabadulás, itt és most egy emberi testben. Mert csak az ITT és csak a MOST VAN, amiben a VAGYOK teljes EGe ÉN-MAGunk makulátlan tisztaságaként létezhet.

A megszabadulás

A megszabadulás a kettősségek világától való teljes, végleges és visszavonhatatlan elszakadást jelenti, amit sokan helytelenül értelmeznek. Ez nem egy új, addig nem létező állapot létrehozását jelenti az elmében az elme segítségével, hanem egyszerűen csak annak az öröktől fogva VALÓ szubsztrátumnak az önMAGunk IÉNy-EGekénti felismerését, amely által a megnyilvánult és megnyilvánulatlan létezés, úgy mint a természet világa is, ebben a szubsztrátumban az elme teremő ereje által létezhet.

Ez a szubsztrátum MAGunk AZ Abszolútum, a Teljesség, amelyet az elménk sem individuális, sem egyetemes módusában – azaz isteni aspektusában – nem foghat fel, nem érinthet meg, mivel AZ teljesen és tökéletesen üres. A LÉT, azaz az Abszolút MAG, amelyben minden VAN, s amelyből minden létezés kicsírázik és szárba szökken az elme tér-idő világában, eme tudati erő segítségével: teljes és tökéletes üres ÉG. Ez **VAGYOK**. Mit jelent ez az üresség? Azt, hogy **mentes minden önMAGára vonatkozó fogalomtól, amit az elme alkothat róla**, így az elménk bármit is gondol saját VALÓ MAGunkról, az Abszolút VALÓnról, a Teljességről, az érvénytelen, mert csak a képzelet műve, vagyis illúzió, tükröződés.

A megnyilvánult és megnyilvánulatlan valóság forrása ez a szubsztrátum MAGunk, mely minden létezőben EGY: az Önvaló, ÉN-VALÓ, Abszolútum, nevezzük bárhogy, de *fogalmakkal és szavakkal nem ragadhatjuk meg*. Az elme számára tehát az Önvaló soha nem látható, érzékelhető, elgondolható, fogalmakkal nem megragadható, azonban *a megnyilvánulatlan és a megnyilvánult valóság nem más, mint az Önvaló(nk) végtelen módon való tükröződése az elme által az elmében*. Végző soron minden az Önvaló, minden az Önvalóban VAN, és ÉN mint személy feletti VALÓ: az Önvaló vagyok.

EGYetlenEGY Önvaló VAN, s EGYetlen ÉNként AZ VAGYOK.

Ez az ami meghaladja mind a vallásos, mind a steineri antropozofikus, és mindazon spirituális létátéléseket, melyek nem a legvégző szabadságra, mint a létezés abszolút Forrására fókuszálnak. A szem nem láthatja a szemet, csak tükör által. Az Abszolút Szem nem más, mint MAGunk elidegeníthetetlen lényege: **a figyelem**. Az a figyelem, ami minden kötődés mentes, és teljesen üres. Buddha Tiszta Tudata ez, a nirvána üressége, az egő-énjétől szabad, önmagát kiüresített Krisztus, avagy az Advaita Védanta IÉNyEGe. A figyelem, amely önMAGára a figyelemre irányul, önMAGában felszámolja a kettősség illúzióját, mert a megfigyelt, a megfigyelő és a megfigyelés aktusa maga is: MAGunkba tér vissza, így semmi semmitől, senki senkitől sem különül el. Ez az Abszolútum MAGunk, és itt már nem beszélhetünk csak egyes szám első személyben, úgy, hogy az ÉN már nem a test-elme jelenség világára vonatkozó fogalom, de nem is elvont képzet. Egyik sem. **Semmi sem**. Ez az ÉN MAGunk a VAGYok. Az ÉN és a VAGYOK: EGY. **Amikor az ÉN eltűnik a VAGYOKban és a VAGYOK feloldódik az ÉNben: akkor AZ VAGY. Az üresség teljessége és a teljesség üressége**. A szavak itt véget érnek, csak a Csend létezik, s MAGunk a VAGYOK vagyunk a Csend.

Az individuális elme, az **egő-képzet** pont ez elől a semmivé válás elől akar elmenekülni, így a létezésen belül rengeteg formáját képes felkínálni a függőségnek, a kötődésnek, a legszubtilisabb formákat teremtve meg, s akár az üdvösség képzetét is megteremtve. Azonban az elme üdvössége

képlékeny állapot, és nem létezik csak az elmében, az elme által és az elme segítségével. Még mindig eltakarja a tiszta, makulátlan VAGYokot, a semmihez sem kötődő figyelmet, ami MAGunk a szabadság, de nem olyasféle szabadság, amit az elme bármilyen módon elképzelhet, megragadhat, birtokolhat. Ily módon tehát a lét és a létezés viszonylatában három alapvető módusz létezik:

1. Az első módusz az, amit minden ember tapasztal, amikor is önmagára **test-elme jelenség**ként tekint. (téves azonosulás) **Ez a test megfelelője.**

2. A második az, amikor az Abszolútum a test-elme jelenségen belül önön **isteni valójára** ébred, ez az Egyetemes Elme isteni világa, melyben Isten maga az EGYetemes Elme URa, a legmagasabb szinten tehát minden elme által létező valóság, világ teremtője. Ezek mágikus és misztikus szintek bejárását, megismerését teszik lehetővé. **Ez a lélek megfelelője.**

3. A harmadik, **MAGunk AZ Abszolútum**, amelyben és amely által az előbbi két „szint” VAN, létezhet. Ez a tiszta, kondicionálatlan, szabad LÉT, mely túl van a tudatosság minden szintjén és korlátján, ám a tudatosság összes elme-valósága benne van mint potencialitás, és általa létezhet. Itt pedig az egyes szám harmadik személy már nem használható. EZ VAGYOK. Azonban *az elme számára örökké rejtve, ezért az elme által önMAGom, önMAGunk sohasem találhatom meg.* Mert ÉN VAGYOK az elme Forrása. A világ általam létezhet, de én nem függök tőle. A világ valósága bennem VAN, ám ÉN VAGYOK mint Abszolút, Teljes ÉG az elme számára rejtett, megismerhetetlen örök VALÓ, minden okon túli legvégső OK, a Nemszületett VALÓ. Tiszta Tudat, üresség, teljesség. **Ez a szellem megfelelője**, mely mint a szél (szelem, szellem) teljesen szabad, „*ott fúj ahol akar*”, Krisztust idézve.

Itt a fogalmak és a szavak elvesztik érvényüket, ám a *legközvetlenebbül VAGYOK JEL-ÉN minden létezőben: a LÉT tiszta, szabad, semmihez sem kötődő, ám mindent az elme világában megELEVENítő VALÓjaként, MAGvaként, érzéseként.*

A metafizikai értelemben vett létkérdés tehát csupán annyi, hogy a fentiek tudatában mi az, aminek a megtapasztalására törekszem? Valójában már a kérdés is értelmetlen, hiszen minden tapasztalás és tapasztaló, személy feletti értelemben: ÉN VAGYOK. Ennek valósága a 2. szinten, a lélek szintjén már feltárulkozhat, amikor is valakiben megtörténik az EGYetemes Létezés megtapasztalása valamilyen misztikus élményben, és/vagy egyetemes tudatállapotban. A végső szabadságot, ami végül is az ÉN, azaz a VAGYOK, látszólag kevesen célozzák meg.

A *kali júga* egyik sajátossága is ez, melyben már elhomályosul, s csak kevesek számára ragyog fel a fentiek értéke, s még ez sem jelenti azt, hogy ha valaki intellektuálisan felfogja, megérti, akkor már automatikusan el is indul a szabadság felé, azaz hogy „*csak EGYszerűen önMAGa legyen*”. A létezés azonban nem fejlődési verseny, és végső soron amúgy is minden eleve sorsszerűen meghatározott az elme világában. Az a Lélek, aki az elme végtelen csodáinak a megtapasztalására, megismerésére és uralására, azaz a teremtésre és teremtdésre vágyik, természetesen a második „szintet” célozza meg.

Aki a tökéletes és teljes szabadságra vágyik, az pedig sorsszerűen hallani fog a felébredésről, és a megszabadulásról, és ez a szellemi mag ha termékeny talajra talál az elméjében, egyre inkább gyökeret ereszt a Szívében, mely végül „hazavezeti” őt, elvezeti a teljes szabadsághoz, a felébredéshez. Ekkor a kezdet visszaér a véghez, EGYmásba olvad, így **a Teljesség üressége az**

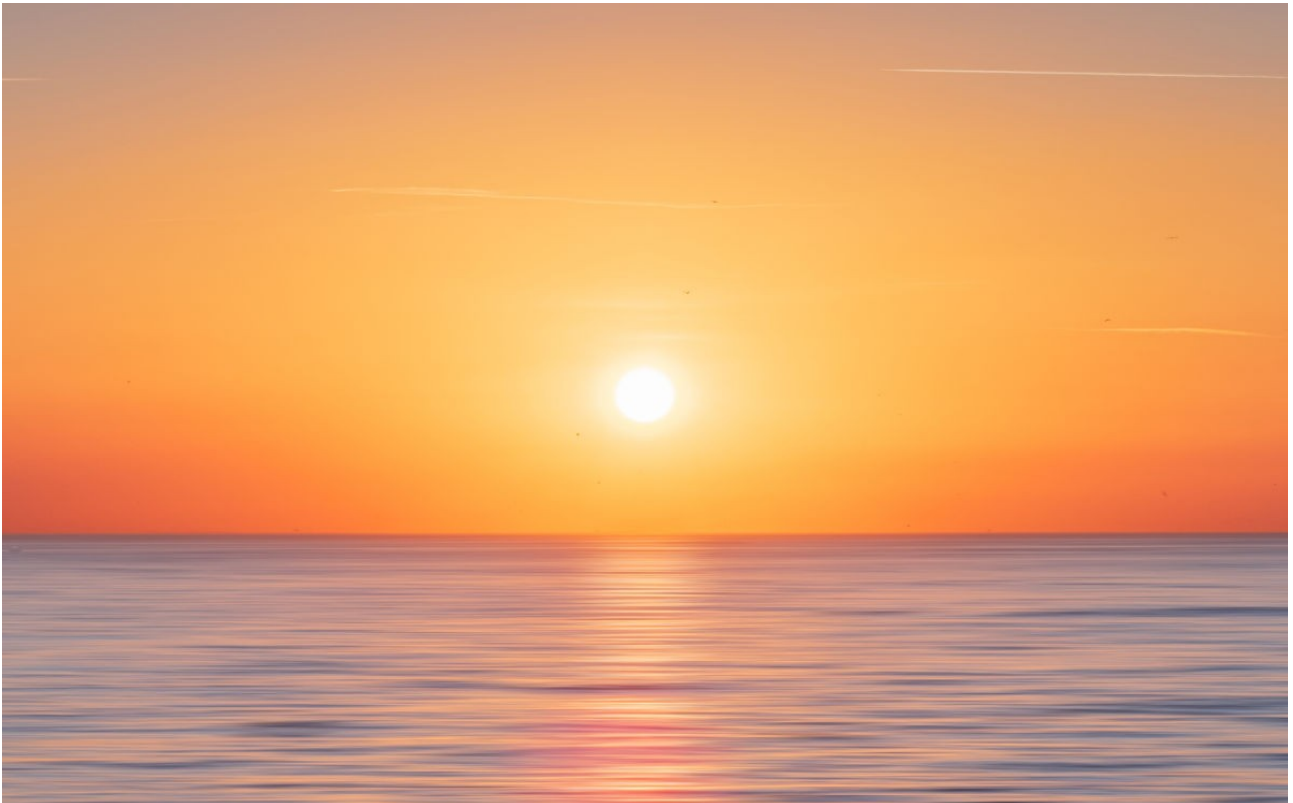
üresség Teljességében VAN, VAGYokként. EZ VAGY TE, ez minden és mindenki szavakon, gondolatokon, érzelmeken túli örök, születetlen, időtlen lényege, az EGYetlen ÉN, amely mindenben és mindenben önMAGát jeleníti meg, az elme világának végtelenségében.

Így végső soron a felébredés is illuzórikus, hiszen ÉN, mint ÉN örökké éber, üdvösséggel és boldogsággal telt VAGYok, s hogy ez bármikor JELEN-VALÓvá legyen a személyességben is, *nincs másra szükség, mintsem a figyelemnek a figyelembé való visszatérésére*, ez a LÉT tiszta, semmihez sem kötődő érzése, mely örök, soha sem jött létre, nem személyes hanem EGYetemes és EZ VAGYOk – paradox módon – most, és mindörökké, az időtlensÉGben.

S hogy **miért nem önzés az Abszolút Szabadság mindennél magasztosabb vágyása?** Mert csak a szabadság ÉN-önMAGadként VALÓ felismerése hozza el a valódi üdvösséget melyben a béke, a szeretet, az EGYüttÉRzés, és minden isteni attribútum valóságaként létezhetsz. **„Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”** Krisztus nem elme-mennyországról beszélt, hanem szabadságról, minden létezés legvégső, kondicionálatlan Forrásáról. **Jézus te vagy a bibliai történetben, s ha megismered KRISZTUS MAGod: szabaddá leszel.** Az leszel, aki mindig is VAGY, és amit az elme nem érinthet meg, csak tükrözhet, a megnyilvánult és megnyilvánulatlan valóság világaként, az ÉN-VALÓ kozmikus illúziójának (májá) tükreben.

„Ha a Buddha felébred, az egész világ felébred.”

Kiegészítés: természetesen ez a hármas felosztás, ami az elnevezéseket illeti csak képletes, szimbolikus, mivel például a Lélek, sok metafizikai értelmezésben nem a szellem „alattvalója” hanem MAGunk az Önvaló, az Abszolútum.

A kiadványról

A mű szerzője és kiadója

egy-én - *transzmEnta* kiadó – 2022. június 24.

© AZ ÖNVALÓ *KEGYelme* | Legfrissebb elektronikus változat: **2022-01-23**

Megjelent és letölthető kiadványok

<http://transzmenta.fazekas.info/kiadvanyok/>

Jogi nyilatkozat

Ezen elektronikus kiadvány tartalmának, valamint elektronikus és/vagy nyomtatott másolatainak a kereskedelmi célú felhasználása a Szerző és a Kiadó által nem engedélyezett. Személyes felhasználásra azonban ezen mű módosítás nélkül, jelenlegi formájában ingyenesen másolható, továbbadható, olvasásra kinyomtatható.